

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA WYLDE

FOUR

ACADEMY OF MAGES & SHIFTERS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BÜYÜCÜLER VE DEĞİŞTİRİCİLER AKADEMİSİ

IV

LAURA WYLDE

İÇİNDEKİLER

1. Perry
2. Mark
3. Angie
4. Chase
5. Perry
6. Angie
7. Pierce
8. Perry
9. Angie
10. Mark
11. Pierce
12. Angie
13. Perry
14. Mark
15. Perry
16. Chase
17. Angie
18. Pierce

Ayrıca Laura Wylde
tarafından Laura'nın
Topluluğuna Katılın

"Perry Trevayn, sen tanıdığım en saçma insansın."

Yüzümde kocaman bir sırıtış belirdi. Angie onun alaylarına boyun eğeceğimi ve dalga geçmeyi bırakacağımı düşünmüş olabilirdi ama doğruyu söylemek gerekirse bu hoşuma gidiyordu. Kumral saçlarını omzunun üzerinden atıp yeşil gözlerini bana doğru çevirdiğinde kalbim deli gibi çarpardı. Bana söylediği her şeyi kabul edebilirdim.

Angie Houghton sadece arkadaşım ama içten içe ona sırılsıklam aşkıttım - birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamamıştım. Yanında olabilecek onca insan varken beni seçeceğine inanacak kadar kendime güvenim yoktu.

Beni neden istesin ki? Oldukça işe yaramaz biriydim. Birleşik Krallık'taki Druidik ve Şekil Değiştiren Büyücüler Akademisi'nde gözleri iyi görmeyen ve gözlük takmak zorunda olan tek baykuş şekil değiştiren bendim. Bu aşağılayıcıydı. Bundan nefret ederdim. Keşke ilk şekil değiştirdiğimde bir ejderhayla çarpışıp gözüme ciddi hasar veren o kazayı yapmasaydım, hayatım çok farklı olabilirdi. Sütlü gözlü bir ucube olmak yerine arka plana karışabilir ve hiç fark

Bir sarı, bir sütlü göz... Bu beni her zaman zorbaların hedefi getirmişti. Kendime güvenmememe şaşmamalı. Birisi

Angie'nin bana gülüp eğlenebileceği bir arkadaştan başka bir gözle bakmaması inanılmazdı.

Eğer en iyi arkadaşım Mark Pearson olmasaydı, ki o da bizim küçük İngiliz kasabamızda, yolun hemen aşağısında o zaman delirebilirdim. Mark, Angie söz konusu olduğunda nasıl hissettiğimi anlıyordu, çünkü o da bunu hissetmişti. Hatta benden daha da ileri giderek bir gün Angie'nin haremde olacağımız konusunda ısrar etti.

Fikir hoşuma gitti. Aslında sevdim. Ama beni seçeceğini düşünmemiştim.

"Şey..." Saatimi kontrol ettim. "Sınıfa gitsek iyi olacak, öyle değil mi? Geç kalarak itibarımızı zedelemek istemeyiz. Haksız mıyım?"

Angie'nin itibarı onun için çok önemliydi. Onuncu sınıf öğrencisi olarak uzun süredir akademideydi ve insanlar onu yumuşak sözlü, tatlı, güvenilir, aslında anaç biri olarak görüyordu. Bu, her zaman yanında tuttuğu şeylerden biriydi. Angie'yle bütün gün akademi bahçesinde takılmayı tercih etsem de bunu bozacak kişi ben olmayacaktım.

"Ne yapıyorsunuz çocuklar?" Tam Angie'ye kolumu uzatmak üzereydim ya da aynı derecede sevimsiz bir şey yapacaktım ki Mark'ın bize seslendiğini duyduk. Onu görmek için döndüğümde, Mark'ın İrlandalı eğlence düşkünü baykuş Pierce Gagnon ve İskoç baykuş Chase Macleod ile birlikte olması biraz şaşırtıcıydı. Her zaman birlikteydiler, genellikle benimle de birlikteydiler. Akademide herkes bana sataşsa bile sataşmayacağını bildiğim tek çocuklar bunlardı. "Sınıfa gitmiyorum."

"Şu anda yoldayız Kaptan." Angie alaycı bir şekilde onu selamladı. "Yine de hatırlatma için teşekkür ederim. Minnettarım. Yine de kendi programıma uyabilirim."

Alaylar benden ve Angie'den Mark ve Angie'ye geçti ama aldırmadım. Kıskanç falan değildim. Angie söz konusu olduğunda kıskanç olmama gerek yoktu. O öyle bir güneş ışığıydı ki, onun varlığında herkes kendini sıcak ve kutsanmış hissedebilirdi. Grubun arkasına katıldım ve binanın içine doğru yürüdüm.

"Angie Houghton." Öğretim üyelerinden biri sanki hepimize birden sesleniyormuş gibi Angie'ye seslendiğinde hepimiz birden dönüp baktık. "Seninle dekanın ofisinde bir toplantı yapmamız gerekiyor. Hemen gelmelisin."

Kalbim boğazıma kadar fırladı. Sinirlerim midemin zikzaklar çiziyordu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama kulağa iyi gelmiyordu. Düşüncelerim birbirlerine takılıyor, aynı anda kafamın içine girmeye çalışıyorlardı. Bu da ne böyle?

Angie'ye dönüp baktığımda onun da gözlerinin neredeyse fırlamak üzere olduğunu gördüm. O da en az benim kadar şok olmuştu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Ama... peki ya sınıf?" Angie arkasını işaret etti. "Gitmem gerek..."

"Hayır, bu daha önemli. Sizinle hemen şimdi konuşmamız gerekiyor."

Angie'nin biz baykuş şekil değiştirenlerden oluşan kalabalığın arasından attığı her adım öncekinden daha ağır geliyordu. Muhtemelen o da az bizim kadar kötü haberlerden korkuyordu. Neredeyse ona , sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak istiyordum ama ona bunun sözünü veremezdim. Ona hiçbir şey için söz veremezdim.

Angie köşeyi dönüp gözden kaybolurken gözlerini son bir kez daha çaresizce bize dikti. Ben ve diğer çocuklar orada öylece durmuş, dersi unutmuş, onun sonsuza dek kayboluşunu izliyorduk.

Sonsuza kadar değil, bu biraz dramatik olabilirdi, ama her böyle hissettiriyordu. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, midem yerinden fırlayacak gibi oluyor, olduğum yerde donup kalıyordum. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Ama burada durup hiçbir şey yapmamak kesinlikle o değildi. Sertçe yutkundum, kendimi ciddi bir şey olmadığına ve deli bir insan gibi aşırı tepki verdiğime ikna etmeye çalıştım, ama bu farkındalık bana çarpmadı. Panik sularının altında boğulmaya ve batmaya devam ettim.

"Perry," diye tısladı Chase beni yanımdan dürterken. "Kulakların son derece iyi, değil mi? Hadi gidip dinleyelim. Tüm bunların ne hakkında olduğunu görelim."

Bunun en iyi plan olduğundan emin değildim ama diğer çocuklardan aldığım cesaretlendirici bakışlar beni başımı sallamaya zorladı.

Hatta ne yaptığımı gerçekten biliyordum. Belki biraz çılgıncaydı ama Angie'ye neler olduğunu bilmem gerekiyordu, bu yüzden onu korumak için bir şey varsa yapardım.

Bu akıllıca değildi, kendime sürekli bunu söylüyordum ama Angie'nin yolu takip ederken hızımı kesmedim. Kısa süre sonra hepimiz dekanın ofisindeydik ve benim için bir adım daha atmanın, kapı ile aramdaki boşluğu kapatmanın zamanı , böylece içeride olup biten her şeyi gerçekten duyabilecektim...

"...dersler iptal edilecektir." Dekanın bu açıklamasını duyduğumda kaşlarımı birbirine çatmıştım. "Bu iblis salgını nedeniyle yüksek alarmda olmamız gerekiyor. Birkaç iblisin serbest olduğunu *biliyoruz* ama işlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmiyoruz. Bu diyarda bulunan iblisler başka iblislerin serbest kalmasına yardım etmiş olabilir."

Kendimi bir kez daha eğilmeye zorlamadan önce şok içinde geri çekildim. Bu bir tür eşek şakası mıydı? Şeytanlar mı? Bu da neydi böyle? Akademide geçirdiğim onca zaman boyunca böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştım.

"Akademi yüksek alarmda." Sesli bir şekilde yutkundum. Kahretsin, bu gerçekten de olan bir şey gibi görünüyordu. Ne kadar çılgınca olursa olsun. "Ve bu nedenle, normalde doğal olarak gerçekleşmesine izin vereceğimiz şeylerin şimdi ele alınması gerekiyor."

"Ne... ne demek istiyorsun?" Angie kekeleyerek cevap verdi. "Neyle ilgilenilmesi gerekiyor? Ve bunun benimle ne ilgisi var? Anlamıyorum..."

"Haremler. Bu durumda kimseyi yalnız bırakamayız ve insanların gruplara ayrılmasından sorumlu olacak birine ihtiyacımız var. Tüm personel ve diğer üst sınıf erkekler iblislerle savaşmak için birlikte çalışacağından, bu görevi üstlenecek en iyi kişinin sen olacağını düşündük. Herkesle iyi bir uyumunuz var gibi görünüyor."

Evet, bu kadarı doğrudu. Herkes Angie'yi gerçekten seviyordu; hem yıllardır akademide olanlar hem de yeni başlayanlar. İnsanlar yardıma ihtiyaç duyduklarında onunla konuşurlardı. Angie'yi bu şekilde görevlendirmenin ardındaki düşünce sürecini anlayabiliyordum, ancak Angie'nin kişiliğini dikkate almıyorlardı. Utangaç, sessiz ve düşünmeden karar vermekten hoşlanmayan biriydi.

Kağıt üzerinde mükemmel ama gerçekte değil. Bunun için çok kolay strese giriyorum.

"Buna ben de dahil miyim?" Angie sessizce sordu. "Çünkü belli ki resmi bir haremim yok. Bu benim üzerimde de baskı yaratıyor mu?"

Aman Tanrım. Şimdi kanım kesinlikle buz gibiydi. Bir harem parçası olmak her zaman beynimin arkasındaki fantastik hayallerden biriydi. Elbette Mark gibi ben de Angie'yle bu şekilde birlikte olmak istiyordum ama bunun gerçekten gerçekleşebileceğini hiç düşünmemiştim. Angie'nin henüz kendine bir harem seçmemiş olmasına minnettardım çünkü bu benim de yüzde yüz ihtimal dışı olmadığım anlamına geliyordu.

Ama şimdi öğrenecektik, değil mi? Bu gerçekten olacaktı. Angie kendi haremimi ve diğer herkes için de bir harem seçecekti, çünkü bu iblis istilası işleri , bu da bir kabus olacaktı. Başım dönüyordu, olayların bu şekilde gelişmesini aklım almıyordu.

"Neler oluyor?" Mark tısladı. "Neden birdenbire bu kadar solgunlaştın?"

Onu susturdum çünkü akademinin dekanı henüz konuşmasını bitirmemişti. "Savaşa hazırlanabilmemiz için üç gün içinde herkesin haremlerine ayrılmasını istiyoruz."

"Bu çok büyük bir baskı," diye fısıldadı Angie. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Oh, yapabilirsin," karşılık verdi dekan. "Seni bu yüzden seçtik."

Angie'den yayılan acıyı neredeyse hissedebiliyordum. Her ne kadar onun yanında olmak, ona yardım etmek istesem de bunu yapamadım. Kalbim durmuştu çünkü bir an için kendimi korumam gerekiyordu. Akademide yaşadığımız rahat hayat sona ermek üzereydi ve diğer öğrencilerden hiçbiri ne olacağını bilmiyordu - henüz.

"Aman Tanrım." Diğer adamlarla yüzleşmek için döndüm, ancak artık onları zar zor görebiliyordum. Yaşadığım dehşet yüzünden süt rengi gözlerim bulanıklaşmıştı. Berbat bir haldeydim. "Çocuklar, iblisler var. Gerçek . Ne olduğunu bilmiyorum ama serbest kaldılar. Akademi bir süreliğine dersleri kapatıyor. Hepimiz savaşacağız."

"Kavga edemeyiz," diye karşılık verdi Pierce ve beni bir anda başından savdı. "Öğrencileri dövüştüremezler. Harem olarak çok daha güçlü olduğumuzu *biliyorlar* ve çoğumuz henüz bu konuda kararlı değiliz. Bu sadece delilik Perry..."

Mark onu susturmak için kolunu uzattığında konuşması kesildi. En iyi arkadaşım kelimeleri çıkarmakta zorlandığımı görebiliyordu çünkü bu çok çılgıncaydı. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek her şeyi çok gerçekçi kılacaktı. Ama onlara söylemeliydim, şimdi değilse bile yakında öğreneceklerdi.

"Angie'yi bu yüzden çağırdılar," diye devam ettim. "Akademideki herkesi haremlere yerleştirmesini istiyorlar. Herkesi." Titredim. Eskisinden daha soğuk hissediyordum. "Hayat değişecek dediğimde, gerçekten değişecek."

Pierce ağzını birkaç kez açıp kapattı, sanki kelimeleri onun ağzından da çalmışım gibi. Bu kötüydü, eğer söyleyecek bir şeyi yoksa, o zaman gerçekten ekleyecek başka bir şey de yoktu. Hepimizin ağzı açık kalmıştı ve muhtemelen aynı şeyi düşünüyorduk. Angie sonunda kararını vermek zorunda kalacaktı.

Bu aslında iblislerle savaşma fikrinden daha korkutucuydu. Angie'nin benden koparılması fikri dehşet vericiydi. Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Şimdi, belki de beynimin arkasındaki bunun iyi bir şey olduğunu söyleyen küçük mantıklı sesi dinlemeliydim. Bu durumla ilgili endişelerimi giderecekti. Endişelenmem için bir neden kalmayacak, Angie'ye karşı nerede durduğumu tam olarak *bilecektim*. Ve tabii ki beni istemediği ortaya çıkarsa, o zaman hayatıma devam etmek için kafamda bir boşluk oluşacaktı.

Ancak mantığın duygularımla hiçbir ilgisi yoktu ve duygusal olarak kesinlikle kalbim kırılmıştı çünkü onu bir arkadaş olarak da kaybedecektim. Şu olduğumuz kadar yakın olmamızın hiçbir yolu yoktu. Ayrı haremlerde olsaydık ve bir tür savaş veriyor olsaydık olmazdı. Belki gerçek bir savaş bile olabilirdi. Kim bilebilirdi ki?

Değişimi sevmezdim. Hayatımın temelini altımdan söküp almak üzereyken ve beni bir çapa olmadan havada süzülürken bırakacakken değil.

"Onun görmesini sağlamalıyız," diye tısladı Mark, çaresizlik ses tonunu kaplamıştı. "Yapamayız..."

Bu düşüncesini tamamlamadı ama tamamlamasına da gerek yoktu. Hepimiz burada neler olup bittiğini tam olarak anlamıştık. Duygularımı sadece Mark'la düzgün bir şekilde tartışmış olsam bile, Chase ve Pierce'ın da Angie için aynı şekilde hissettiğini görmek kolaydı. Hepimiz ona karşı bir şeyler hissediyorduk, ondan hoşlanıyorduk ve potansiyel olarak onu sonsuza dek kaybetmek üzereydik.

Etrafımızı koyu bir sessizlik sarmış, havaya tereyağı bıçağıyla kesilebilecek bir gerilim yapıışmıştı. Muhtemelen bunu düzeltecek bir şey söyleyebilirdim ama kelimeleri ağzımda toparlayamıyordum. Bu kendimi içinde bulduğum en çılgın durumdu.

Dekanın ofisinin kapısı sallanarak açılmasaydı biz de o şekilde kalabilirdik. Muhtemelen bu sesle şok içinde sıçrayan tek kişi ben değildim. Neyse ki dışarı çıkan sadece Angie'ydi, dekan onu takip etmiyordu. Bu işleri ciddi şekilde karıştırabilirdi. Benim ve diğer arkadaşların burada olması için gerçek bir neden yoktu. Dersler iptal edilmiş olsa bile başımı belaya sokmak istemedim.

"Burada ne işin var senin?" Angie sinirli bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sizin de çağrıldığınızı bilmiyordum. Sizin de mi toplantınız var?"

"Hayır, biz... biz sadece senin iyi olduğundan emin olmak istedik," diye kekeledim. "Gerçekten korkmuş görünüyordun ve endişelenmeni istemedik..."

"Elbette," diye alaycı bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Bunun senin dinlemek istemenle hiçbir ilgisi olmadığına eminim. Sanırım bunun tek anlamı, sana her şeyi kelime kelime anlatmama gerek olmadığı. Zaten şeyi , değil mi?"

Biz bir şey söylemeyince Angie derin bir iç çekti. Hayal kırıklığına uğramıştı ve bundan nefret ediyordum. Şimdi haremli seçmesi gerektiğinden daha da çok. Bu iş çok karışık.

"Sanırım dersler iptal edildiğine göre gitmemize gerek yok," dedi tek omuzlu çaresiz bir omuz silkmeye. "Sanırım ben odama geri döneceğim. Benim bir

Elimde büyük bir iş var ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. Kafamı bile tam olarak . Çok bunaltıcı."

Yardım teklif etmek istedim ama yapamadım. İçimde dalgalanan ve omurgamdan aşağı acı verici bir ürperti gönderen bu kadar çok duygu varken olmazdı. Angie'ye sonsuza dek birlikte olacağı başka birini seçmesinde yardımcı olamayacaktım. Bu beni öldürürdü. Diğerlerini boş verin. Tanrım, bu gerçekten de çok büyük bir görevdi, değil mi? Herkes için çok fazla.

"Benimle odama kadar yürümek ister misiniz?" Angie çaresizce sordu. "Kendimi çalışacağım. Halletmem gereken çok şey var. Şimdi başlamam gerek."

Başka birinin bir şey söylemesini bekliyordum. Muhtemelen herkesten çok Mark'ın, çünkü artık kaybedecek bir şeyi yoktu. Ama söylemedi. Angie'ye odasına kadar eşlik ederken hiçbirimiz tek kelime etmedik. Hepimiz zihinsel bir şok içindeydik, hiçbirimizin söyleyecek tek bir sözü bile yoktu. Bu bir dönemin sonuydu ve kalbimi gerçekten kırmıştı.

("Bundan geri dönüş yok, değil mi?" Angie o kadar sessiz mırıldandı ki onu sadece ben duydum. "Haremleri seçtikten sonra, Bu kadar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Korkunç bir görev. Dekan bana verdi ve bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu beni deli ediyor."

Kirpiklerinden süzülen gözyaşlarıyla dönüp bana baktı. Onu üzgün görmekten hoşlanmıyordum, olayların böyle olmaması gerektiğini biliyordum. Tüm bunların en zor kısmı bu olmalıydı. Ellerimizin zorlanması, henüz tam olarak hazır bir yöne doğru itilmemiz. Hâlâ zamana ihtiyacımız vardı.

Angie'ye karşı hiç sabırsız olmamıştım. Yirmi dokuz yaşında olmam ve henüz bir haremimin olmaması benim için önemli değildi çünkü hayatın beni eninde sonunda hangi yöne götüreceğini biliyordum. Bundan hiç şüphem yoktu. Sonunda Angie ile bir haremim olacaktı, umarım arkadaş grubumdaki diğer baykuş şekil değiştirenlerle de olur. Onun yavaş yanan, daha sessiz kişiliğini anladığımdan, kendimi sık sık böyle hissediyordum - onu acele ettirmek için çaresiz değildim. Bekleyebilirdim. Benim ona aşık olduğum kadar onun da bana aşık olduğundan emin olacağı güne kadar bekleyebilirdim.

Ama şimdi elimiz kolumuz bağlıydı ve Angie'nin ne yapacağı, kimi seçeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. İsteddiği her şeyi yapabilirdi, hatta paniğe kapılıp kendisi için iyi olmayan insanlarla birlikte bile olabilirdi. Göğsüm sıkıştı.

Düşüncesi bile. Neredeyse kusuyordum, acı vericiydi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ciğerlerime yeterince hava alamıyordum. Gerçekten korkunç bir his.

Angie'nin bizi onun için uygun bir seçenek olarak görmesini sağlamak söz konusu olduğunda diğer adamların da aynı fikirde olduğundan *emin* olmalıydım. Bunu tek başıma yapamazdım.

"Size yardımcı olabilirim," diye teklif ettim. "Bazı alt sınıf erkekleri tanıyorum..."

"Hmm, evet, belki." Angie'nin dikkati dağılmıştı, beni hiç dinlemiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dağılma ihtimaline karşı kendini bırakmaktan korkuyormuş gibi duruyordu. "Bilmiyorum. Fazla zamanım yok. Sadece üç gün."

Üç gün. Hay sikeyim! Perry dekanın ofisinde geçen konuşmayı bize anlatırken bu kısmı söylemeyi başaramamıştı. Belki de o kısmı duymamıştı ya da bize tüm detayları veremeyecek kadar korkmuştu. Üç gün hiçbirimizin bir şeyleri çözmesi için yeterli bir zaman değildi. Üzerimizdeki baskı çok büyüktü. Angie'nin de dediği gibi, vereceği kararların geri dönüşü yoktu. Her şey bittiğinde, her şey sona erecekti. O zaman yapabileceğim hiçbir şey olmayacaktı.

Buz gibi panik, ne kadar uğraşayım içinden çıkamayacağımı düşündüğüm donmuş bir umutsuzluk hissine dönüştü. Duvarlar üstüme üstüme geliyor olabilirdi. Akademiden çıkmam, kanatlarımı açıp uçmam gerekiyordu.

Ama önce Angie'yi odasına götüreceğimize söz vermiştik ve bunu yapacaktık. Onun için kendimi yeterince tutabildim.

"Üzgünüm Mark, sadece nazik olmaya çalıştığımı biliyorum, hepinizin," dedi Angie aniden, o kadar yorgun bir ses tonuyla ki tam şu anda bayılabileceğinden endişelendim. "Seni dışlamak ya da buna benzer bir şey yapmak istemiyorum. Beni takip ettiyseniz ve kulaklarınız için tasarlanmamış bir konuşmaya kulak misafiri olduysanız bile, orada olduğunuz için hepinize minnettarım, ama şimdilik, sanırım her şeyi kafamda toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bundan hoşlanmadım. Angie bu kadar sorunluyken onu geride bırakmak berbat olacaktı ama eğer istediği buysa, o zaman ben de

tartışamazdım. Gerçekten ihtiyacı olan şey bu gibi görünüyordu, bu yüzden kendi duygularımı bir tarafa bırakmalıydım.

"Beni arayacak mısın? Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, hemen orada olacağım. Neye ihtiyacın olursa olsun, konuşacak biri, kahve, sarılmak... ne olursa olsun."

Yeterince yapamadım. Ona gerçekten yardım etme şansım olmadığını biliyordum. Evrenin ağırlığı bu şekilde üzerine çökmüşken olmazdı.

Angie bana zayıf bir gülümseme teklif etti ve başını salladı. "Elbette şey. Teşekkürler."

vedalaşmak için biraz zaman ayırdık. Angie, açıkça yaşadığı iç kargaşaya rağmen sırayla herkese sarıldı. Bu onun hakkında hayran olduğum bir şeydi, sadece bir şey daha. Çok iyi kalpli ve özveriliydi, her zaman diğer insanları kendinden önce tutardı. Muhtemelen akademinin bu muazzam korkunç görevi üstlenmesi için onu seçmesinin nedeni de buydu, ama bu her şeyi adil kılmıyordu.

Tüm o insanlar, tüm o haremler... hayal kırıklığı ve kalp acısı olasılığı aşikârdı - ve bu konuda sadece kendimi düşünmüyorum. Herkesin başı potansiyel olarak belaya girecekti. Angie cehennemde olmalı.

Sonunda gitti, yatak odasına yöneldi, geride sadece beni ve çocukları bıraktı. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu, hepimiz tamamen sessizdik; şok içindeydik. Hareket etmemiz biraz zaman aldı, önce ben, sonra da diğer çocuklar arkamdan geldiler. Şimdi sınıfa gitme şansımız yoktu; yararlı bir şey öğrenecek kadar hareketsiz oturamayacağımızdan emindim. Bunun yerine herkesi odama götürmeye karar verdim çünkü orada konuşabilirdik ve şimdi konuşmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız vardı. Zaman bizim tarafımızda değildi.

Yurt odalarına giden koridorlar garip bir şekilde sessizdi. Çoğu insan bu noktada sınıfta olacağından bu bir sürpriz olmamalıydı, ancak yeni öğrendiklerimiz göz önüne alındığında garip hissettirdi. Dünya değişiyordu, özellikle de bizim dünyamız. Artık akademideki rahat dünyamızda kalmayacaktık. Savaşa gidiyorduk. Aslında, bu muhtemelen

En çok odaklandığımız şey iblislerle yaklaşan savaştı ama benim aklım Angie'de kaldı.

Bir hareme ihtiyacımız vardı. Tam gücümüzle savaşabilmemizin tek yolu buydu. Bu çok önemliydi ama tam gücümü kazanabileceğim tek kişinin Angie olduğundan emindim - her zaman saçlarının arkasına sakladığı narin, küçük elf kulaklarına sahip, güçlü, muhteşem büyücü.

"Bu..." Yatak odama girip kapı arkamızdan kapandığında Chase söze başladı. "Bu çılgınlık, sence de öyle değil mi? Dünyanın şu anki hali."

Yavaşça başımı salladım. "Kesinlikle öyle. Kafamı bile tam olarak toparlayamıyorum. Her şey çok hızlı geliyor. Dışarıda işler kötü olmalı. Gerçekten kötü."

Başım öne eğildi; gözlerim yere dikildi. Vücudumda daha önce olmayan bir ağrı vardı. Bu bir karmaşaydı.

"Çocuklar, her zaman Angie'yle bir haremden olmamız gerektiğini düşünmüştümdür," diye itiraf ettim. Bugün duyduğumuz diğer haberlerin üzerine bu sözlerin herkes için çok fazla olmamasını umuyordum. Perry fikrimi zaten biliyordu ama bu açıklamaya cevap vermesini de beklemiyordum. "Bu benim , ama onun çabuk karar veren biri olmadığını bildiğim için, hepimizin ait olduğumuzu görmesini bekliyordum..."

"Ama bu şimdilik ne anlama geliyor?" Pierce araya girdi. "Bekleyecek zamanımız yok."

Gözlerimi sırayla her bir erkeğin üzerinde gezdirdim, bunu yaparken nabzım hızla atıyordu. Bunu da istiyordu, değil mi? İstemek

. Eğer istemiyorlarsa, o zaman ben sadece hayal görüyordum. Sırf

ben istediğim için aramızda bir şeyler olması gerektiğini düşünüyordum. Ama hayır, hissettiğim aynı yoğun ihtiyacı diğer

herkesin gözlerinde de görebildiğimden emindim. Pierce, Perry Chase'in gözlerinde. Bunun *gerekiyordu*. "Angie'nin bizim onun için

doğru kişi olduğumuzu görmesini sağlamalıyız." Bir dalgalanma Göğsümde umut çiçekleri açtı. Belki de bu her şeye rağmen mümkündü. "Eğer hep birlikte çalışırsak, bunun şimdiye kadarki en iyi

şey olabileceğini görmesini sağlayabiliriz. Hepimiz için..."

Ne bekliyordum ki? Sonu bizim istediğimiz gibi olmayabilecek bu savaşıyla yüzleşmek zorunda kalma fikri karşısında sevinçten havalara uçacaklarını hayal bile edemezdik ama böylesine ölümcül bir sessizlikle karşılaşacağımı da düşünmemiştim. Sanki deli olduğumu düşünüyorlardı.

"Bu bizim son şansımız, değil mi?" Onlara hatırlattım. "Angie'ye onun için iyi olabileceğimizi gösteremezsek, onu sonsuza kaybedebiliriz. Sadece bu da değil, ayrılmak zorunda da kalabiliriz. Bunu istemediğimi biliyorum."

Bunu daha iyi anlayacağını düşünerek Perry'nin gözlerini yakaladım. Onlarla yakındım ama Perry ile ben her zaman birbirimizin hayatındaydık. Onun yanımda olmadığı bir zaman düşünemiyordum. Hayatta deneyimlediğimiz her şeyi birlikte yapmıştık ve ben her zaman bunun eninde sonunda bir haremde olmayı da içereceği varsayımına .

Bunu hissetti. Aklından geçenleri okuyabiliyordum. Tıpkı benim gibi o da kurduğumuz bu bağı bitmesini istemiyordu. Aslında diğer çocukları da buna dahil ettim. Bu kadar uzun süredir burada olmamaları onları daha az önemli yapmıyordu.

Hayallerimin gerçeğe dönüştüğünü ve aşk hayatımın nihayet istediğim her şey olduğunu hayal ettiğimde, yakın olduğum herkes buna dahildi.

"Deneyebiliriz," diye kabul etti Perry sonunda, her ne kadar sesi hâlâ biraz emin değil gibi çıksa da. "Yani, Angie'nin bizim onun için iyi olabileceğimizi görmesini sağlamaya çalışmaktan zarar gelmez ama şu anda ne kadar büyük bir baskı altında olduğunu da unutmamalıyız. Yapmak isteyeceğimiz son şey durumu daha da kötüleştirmek olur. Onu hiçbir şeye zorlayamayız."

Derin bir iç çektim ve yatağın ucuna yığıldım; bu kez başım tamamen ellerimin arasındaydı. Beynim tek başıma kaldıramayacağım kadar ağırlaşmıştı. Bu günün ağırlığı acı vericiydi. Düşünsenize, kısa bir süre önce yine sakin, kaygısız bir gündü. Aklımda hiçbir şey yoktu. İşlerin *bu noktaya* geleceğini tahmin bile edemezdik. Şimdilik, akademi gibi sona eriyordu.

Chase, "Akademi kargaşa içinde olacak," diye duyurdu. "Ve zavallı Angie de bundan nasibini alacak. İnsanlar akademiyi bile terk edebilir..."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Lanet olsun, bu aklımın ucundan bile geçmeyen bir seçenektir ama Chase haklıydı. Öğrenciler kendilerine dayatılmak üzere olan şeyden hoşlanmıyorlarsa, özgürce yaşamak için kalkıp bu müesseseyi terk edebilirlerdi.

Elbette o zaman savaştan kaçınmış ve herkesi tehlikede bırakmış olacaktı, bu yüzden ana akım büyü dünyasından dışlanacaktı, ama özgürce yaşayabilecekleri anlamına geliyorsa buna değer miydi? Kendi seçimlerini yapabilecekleri anlamına mı geliyor?

Kesinlikle istediğim şey değildi, uzun bir atışla değil, ama başka bir çıkış yolu yoksa, o zaman yapacağım şey buydu. Yapabileceğim şey. Yine de düşünülmesi gereken bir şeydi. Kapana kısılmışlık hissini sevmiyordum. Hem de .

Elbette, eğer çekip gidersem, o zaman gerçekten herkesi kaybederim, değil mi? Tam anlamıyla. Geri dönüp herkesle tekrar yüzleşmezdim. Ama sefalet dolu bir hayatla yüzleşmek zorunda kalsaydım, o zaman bu benim için daha iyi bir seçim olur muydu?

Şu anda bir seçim yapacak durumda değildim. Hele de kendimi hasta hissederken. Ne yazık ki, bu düşünecek zamanım olan bir şey değildi. Üç gün. Bu yeterli bir zaman değildi ama savaş yaklaşıyordu ve ben buna karşı koyamazdım. Hiçbirimiz edemezdik. İnsanlığın hayatta kalma şansının tek yolu harem kurmamız ve iblisleri teker teker alt etmek için birlikte çalışmamızdı.

"Sanırım önümüze ne çıkarsa çıksın kabul etmek zorundayız," diye söze girdi Pierce, uzun ilk kez konuşuyormuş gibi hissederek. "Hoşumuza bile. Angie'ye onun için ne kadar iyi olabileceğimizi göstermeyelim demiyorum ama karar onun. Bu savaşın iyiliği için bunu kabul etmemiz gerekebilir."

Bu cümle boğazımda kalın bir yumru oluşturdu. İstesem de bundan daha rahatsız olamazdım. Ama Pierce haklıydı. Hiçbir sonuç olmadan istediğim her şeyi yapabileceğimi düşünmek bencillik olurdu. Dünyanın iyiliği için Angie ne kabul etmek zorundaydım.

Yine de kendime bunu söylememle gerçekten yapmamın çok farklı şeyler olacağını biliyordum.

Cep telefonumu kontrol ettim; cevapsız arama, mesaj ya da herhangi bir iletişim . Sanırım bu bir sürpriz değildi. Angie bugün kesinlikle iletişime geçmeyecekti. Muhtemelen bu gece de. Onu tanıyorsam, manik bir şekilde bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye çalışıyordur. Muhtemelen önünde haritalar vardı ve şimdiden bu haremli eşleştirmek için elinden geleni yapıyordu, tüm bunları yaparken de insanları mutsuz edeceğini biliyordu. Onu hiç kıskanmıyordum ama keşke beni de etseydi.

"Haklısın." Bunu yüksek sesle ilk kabul eden Chase oldu. "Burada daha büyük bir iyiliği gerekiyor, değil mi? Herkes bunu yapmak zorunda. Yani, bu iblisler... kulağa pek de iyi haber gibi gelmiyorlar. Teorik olarak onlarla nasıl savaşaçağımızı öğrendiğimizi biliyorum ama gerçekte bunu yapabileceğimden emin değilim. Beni korkutan da bu-gerçek bir savaş alanında olma düşüncesi."

Aslında bu da iyi bir noktaydı. Akademide pek de acemi sayılmayacak Chase bu durumdan korktuysa, aynı durumda olan başkaları da vardı. Ya da en azından öğrendiklerinde öyle olacaktı. Üstesinden gelmemiz gereken bir başka sorun da buydu. Her şeyden korkan öğrenci topluluğu. Kavga, seçme şansının olmaması, her şeyin altüst olması. Dekanın başına gelecekler hakkında gerçek bir fikri emin değildim.

Bir inilti çıkardım ve başımı yatağa yaslayarak kendimi yatağın üzerine tamamen yaydım. Önce Perry bana katıldı, hafif çaprazımda yatıyordu, bacakları benimkilere o kadar yakındı ki ondan gelen titreşimi hissedebiliyordum. Çok geçmeden Chase de çarşafının üzerine çöktü ve Pierce da hemen arkasından geldi. Hepimiz çok geniş bir alana sığıyorduk çünkü bu yataklar harem için yapılmıştı. Normalde seçimle oluşan bir harem, ama şimdi kendiliğinden oluşacaktı. Böyle düşünmek tuhaftı - özellikle de burada çocuklarla rahat bir sessizlik içinde uzanırken.

Angie kayıptı. Onsuz bu işin doğru olmadığını yüzde yüz hissediyordum ama bunun dışında, içimin derinliklerinde her şeyin böyle olması gerektiğini biliyordum. Aramızdaki bağ sadece baykuş şekil değiştirenler olduğumuz için değildi, bundan çok daha derin bir bağdı bu. Bu, doyamadığım son derece güçlü bir bağdı.

Başka biriyle bu tür bir yakınlık geliştirmeyi hayal bile edemezdim. Beynimde doğru bir fikir olarak şekillenmiyordu. Mantıklı gelmiyordu. yardım almasam bile bunun için savaşmam gerekecekti. İşler yolunda gitmezse bunu kabul edebilmemin tek yolu

Bunu sadece daha iyisi için yapabilirdim, her şeyimi verdiğimi bilerek.

ANGIE

O Tanrım, bunu sevmedim. Bundan hiç hoşlanmadım. Denedim, bunu nasıl adil ve doğru yapacağımı bulmak için elimden geleni yaptım, ama herkesin bunu kabul etmesinin bir yolu yoktu.

Bu işten mutlu çıkacağım. Bu bir kâbustu. Ödevlerimin baskısı ve zaman zaman aldığım derslerin sayısı söz konusu olduğunda kendimi sık sık stresli buluyordum ama hiçbir şey daha önce böyle hissettirmemişti. Aklımı kaçıırıyordum, buna hiç şüphe yok. Çılgıncaydı.

Uyumamıştım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmayan bir isim listesine bakarken uyku bana gelmeyecekti. İşi benim yerime yapması için bir bilgisayar programından rastgele isim seçme arasında gidip gelirken ve bu üzerinde saatlerce titizlikle çalışsam bile, ki bu hiç de kolay olmayacaktı, savaşın başlamasına sadece üç gün kaldığını bilirken nasıl dinlenebilirdim ki? Berbat durumdaydım.

Tak, tak.

Ha? Şok içinde kapıya baktım. Bu da kimdi şimdi? Genelde sabahın bu saatinde ziyaretçi gelmezdi. Tabii dünkü asık suratlı tavrımla çocukları korkutmadıysam. En da Mark, benim yüzümden aklını kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Hepsi olmasa bile en azından biri olduğunu varsayarak yerden sıçradım ve odayı geçerek

kapı açıktı. Kendime gülümsemem gerektiğini, böylece onlar için işleri daha da kötüleştirmeyeceğimi söylemeye çalıştım... ama bu olmadı.

"Angie, hey!" Arayan Lola'ydı. Akademide sadece iki yıldır eğitim gören, kendine daha çok güvenen genç kızlardan biriydi. Birbirimizi tanıyorduk elbette ama bu şekilde kapıma dayanıp beni tuhaf hissettirecek kadar değil. "Bu sabah dersin var mı? Eğer , belki konuşabiliriz diye düşünüyordum..."

"Burası faşist bir devlet!" diye bağırdı arkasından başka bir ses. "Bu kıyamet, değil mi? Sonun başlangıcı. Artık hiçbir seçeneğimiz yok..."

Bu da ne ? Kalbim sıkıştı. Bu gerçekten oluyor olamazdı, değil mi? Bu yerde söylentilerin deli gibi yayıldığını ve hiçbir şeyin gizli kalamayacağını biliyordum ama insanların bana verilen bu muazzam görevi *zaten* biliyor olmaları mümkün müydü? Eninde sonunda ortaya çıkacağını varsayıyordum, ki bu da bunu yapmak istemememin bir başka nedeniydi. İlgi odağı olmak bana değildi, ama kendimi korumak için elimden geleni yaptım.

"Çünkü düşünüyordum da," diye devam etti Lola, belli ki dünyamın sonunun yıkıldığını hissetmemişti. "Sınıfımdaki ejderha şekil değiştirenlerden hoşlanıyorum ve belki seninle bu konuda bir anlaşmaya varabiliriz diye düşündüm. Eminim aynı şeyi yapmak isteyen başka kızlar da olacaktır, yani ilk ben girersem..."

"Daha giyinmedim bile, Lola," diye umutsuzca mırıldandım ona. "Daha yeni . Şu anda herhangi bir öneri ya da soru için hazır olduğumu sanmıyorum."

"Sorun değil." Odama girmeye çalıştı ama ben kapıyı ona tuttum. Kişisel alanıma ihtiyacım vardı. Bu benim için her gün olan bir şeydi, ama şimdi daha da fazla. "Seni bekleyebilirim, Angie. Bu konuşmayı seninle gerçekten yapmam gerekiyor."

Dişlerini birbirine geçirişinde katıksız bir çaresizlik vardı. İçimden boyun eğip ona istediği her şeyi vermek geliyordu ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Eğer onu mutlu etmeye çalışırsam, yol boyunca ayak parmaklarına basmış olacaktım.

Diğer druidesses. Peki ya ejderhalar? Onlar ne istiyordu?

"Seni kantinde görebiliyorum, Lola. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var..."

"Sen de bunun bir parçasısın Angie," diye bağırdı aynı hoşnutsuz ses bir kez daha. "Hepimizi haremlere ayırmayı kabul ederek sorunun bir parçası oldun."

Yanaklarımda bir ateş yandı. Hiçbir sorunun parçası olmak istemiyordum. Bunu hiç istememiştim. Aslında bunu kabul etmemeye çalıştım ama üniversitenin dekanı bana izin vermedi. Eğer bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu bulabilirsem, yapacağım şey tam olarak buydu.

"Ama... ama iblisler," diye kekeledim. "Savaş..."

"Savaş mı?" Hay sikeyim! Şimdi gerçekten ayağımı soktum. Ama bu akademideki insanlar nasıl oluyor da haremi biliyor ama savaşı bilmiyorlardı? Tanrım, burası delilikti. Başımın her iki tarafına da yapan bu basınç, kısa süre içinde tam bir ağrıya dönüşeceğinden emin olduğum donuk bir acı yaratıyordu.

"Lola, gerçekten giyinmem gerekiyor." Yavaşça kapıyı üzerine kapatmaya başladım, onu olabildiğince dışarıda tutuyordum. Bununla başa çıkamazdım. "Yoksa derse geç kalacağım. Benimle kantinde buluş, tamam mı? Ne istersen o zaman konuşabiliriz. Şimdilik bunu için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ooh, isimleri görebiliyorum." Kendini parmak uçlarına doğru itti ve benim üzerimden yere saçılmış isimlere bakmaya çalıştı. "Orada mıyım?"

Cevap vermedim. Neyse ki kalmadan önce kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Ama bu baş ağrımın geçmesini sağlamadı. Sırtımı kapıya dayadım ve gözlerimin arkasına sıcak yaşlar süzülürken aşağı doğru kaydım.

Bunu istemedim, hiçbirini. Başkalarının mutluluğunun omuzlarıma yüklenmesini istemiyordum. Hayatta olmaz. umutsuzca değer verdiğim çok fazla insan vardı, nereye koyacağımı insanlar.

Mark... İsmi gözümün önüne geldi ve hemen elimi göğsüme bastırarak sakinleşmeye çalıştım. Siyah saçlı, bilge, sabırlı, gözlemci baykuş için kim yeterince iyi olabilirdi ki?

Muhteşem gri gözleri ve aristokrat yüz hatları, kızların onun kraliyetle uzak da olsa bir bağı olduğunu kanıtladığı için çıldırmasına neden oldu mu?

Onunla eşleşecek birini hayal bile edemiyorum. Kimse yeterince iyi olamazdı. Ayrıca, eğer benden başka biriyle birlikte olursa, paylaştığımız sıkı bağı kaybedecektim. Onu kendim için düşünecek kadar bile cesur değildim. Onun için ya da başkası için.

Sonra, Perry vardı. İlginç, sevimli kişiliği, çikolata kahverengi saçları ve neredeyse sarıya çalan açık kehribar rengi gözleri. Ona o kadar hayrandım ki ayrı zaman geçirmemizi hayal bile edemezdim. Özellikle de savaş gibi muazzam bir şey sırasında. Orada olmak, onu korumak istiyordum ama onun ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İrlandalı eğlence düşkünü palyaço Pierce Gagnon'a gelince, onu istemeyecek birini tanımiyordum çünkü herkesin sürekli gülmesini sağlardı. Alev kırmızısı saçları ve arsız yeşil gözleri birçok kızın ona aşık olmasına neden olmuştu ama Pierce'in kimden hoşlandığını hiç bilmiyordum. Kimseye yönelmiş gibi görünmüyordu. Ona iyi gelecek insanlarla eşleştirmek konusunda kendime güvenmiyordum.

Bir de gizemli İskoç Chase Macleod vardı ki çoğu insan onun yetim olduğunu bile bilmiyordu, normalde böyle bir şey olmamasına rağmen akademiye getirilmişti çünkü çok zeki ve güçlüydü. Aslında akademide geçirdiğim süre boyunca tanıdığım en güçlü adamdı. Bana geçmişinden sadece buradaki ilk gününde yakınlaştığımız için bahsetti çünkü yiyecek bir şeyi olmadığını fark ettim ve ona bir tabak yemek ikram ettim. Bu güzel arkadaşlığımızın başlangıcıydı.

İnsanlar kaslı vücudu ve kumral saçları ve mavi gözleriyle tamamlanan seks tanrısı titreşimleri nedeniyle onunla ilgileniyordu, ancak yine de hiç kimseye ilgi göstermemişti. Onu bir hareme yerleştirmek kesinlikle imkânsız olacaktı.

Ve onlar sadece arkadaşlarımdı. Dünyada en yakın olduğum insanlar. Onlar için hemen birini seçemiyorsam, diğer herkes için bunu nasıl yapacaktım? Kendimi boş verin... Ah, yarı yarıya bana kimseyi atamamak istiyordum. Ama o zaman bu, büyücü büyümün gücünü atacak ve savaş sırasında sadece beni değil, birlikte savaştığım herkesi tehlikeye atacaktı.

Bu olmasaydı hiç zahmet etmezdim ama her şey buna bağlıydı. Bu konuda gerçekten bir seçeneğim yoktu, bu da bunu milyonlarca kez daha kötü hale getirdi.

Başımı salladım, beynimi beni tamamen tüketmekle tehdit eden tüm korkudan kurtarmaya çalıştım. Bu şekilde güveçte pişiremezdim, bir daha olmazdı. Bütün geceyi bunu yaparak geçirmiştım. Daha fazla zaman kaybedemezdim. Bugün herhangi bir derse girme ihtimalim olmasa da duş almam ve üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Zaten öyle bir planım yoktu ama Lola'nın verdiği tepkiye bakılırsa... hiç şansım yoktu.

Her neyse, dersler kesinlikle gerçekten olmayacaktı, değil mi? Herkesin eninde sonunda bu iblis tehdidinin ne kadar tehlikeli olduğunu keşfetmesi gerekiyordu. O zaman gerçek eğitimin başlayacağını varsayabilirdim. Neler olup bittiği hakkında hiçbir şey bilmediğimden değil. Ne yazık ki, tüm akademi öğrencileri benim bu büyüü içgörüye sahip olduğumu düşünüyor gibiydi, ki durum böyle değildi. Bana söylenenler asgari düzeydeydi.

Duş alırken aklımdan geçen her şeyi bastırmaya çalıştım. Yıkanırken normalde yaptığım gibi biraz şarkı söylemeyi bile denedim, ama kalbimin içinde olmadığı çok açıktı. dolay çok fazla paniklemişim. Giyinirken başımı tutmaya çalıştım, kendime sürekli bunun üstesinden gelebileceğimi söyledim ama bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de denemek zorundaydım, yoksa sonsuza kadar kilit altında kalacaktım.

"Ah, Angie." Lanet olsun, Lola ona yapmaması için yalvarmama rağmen beni bekledi. "Güzel, şimdi seninle kurduğun haremle hakkında konuşabilirim."

Durmadan konuşuyordu. Açıkçası bana ne söylediğini duyamıyordum çünkü kalbim kulaklarımdaydı. Yine de Lola'nın umurunda değildi, kendi küçük dünyasındaydı ve beni ejderha şekil değiştirenle ait olduğuna ikna etmek için elinden geleni yapıyordu, sadece onlarla birlikte en güçlü halinde olabilirdi.

Bu nedenle nereye hiç dikkat etmedim. Kas hafızamı kullanarak her gün gittiğim yere gittim. Ancak bu sefer doğrudan aslanın inine doğru gidiyordum ve bunu çok geç olmadan fark edemedim.

"Aman Tanrım, orada! Angie, seninle gerçekten konuşmam gerek.

....."

"Angie, ne halt ? Bu delilik. "

"Angie, kiminle istediğimi biliyorum."

Sesler ve bedenler her yönden üzerime geliyordu. Bir anda benim için çok fazla oldu. Bunalmak doğru kelime bile değildi. Neredeyse anında nefes alamaz hale geldim. Göğsüm daraldı ve başım yeniden ağrımaya başladı. Eğer Lola'nın başımı ağrıttığını düşünseydim, *bunun yanında* hiçbir şeydi.

Kapalı alanlardan hoşlanmıyorum, çıkış yolu fikrinden hoşlanmıyorum. Bu da tam olarak böyleydi. Göz alabildiğine ceset vardı ve her bir kişi sesini duyurmak için diğerini geçmeye çalışıyordu - gürültü çok yoğundu. Kulak zarlarım tüm bunların baskısı altında gerçekten acıdı.

"Angie!" Ama bu tanıdığım bir sestti. Pierce'ın sesini duyunca ellerimi kulaklarıma götürmek istemedim, bu yüzden artık hiçbir şey duyamıyordum. "Angie, buraya gel."

Kalabalığın arasından elimi uzattım ve beni yakalamasına izin verdim. İnsanlar onları dinleyebilmem için beni kendilerine doğru çekmeye çalışırken eller vücudumun her tarafını sardı ve dürüst olmak gerekirse onları suçlayamazdım. şey onların geleceğiydi. Hayatları ve seçimleri benim ellerime bırakılmıştı. Bu doğru değildi.

"Gel hadi." Pierce beni korumak için kolunu omzuma attı. "Hadi gidelim."

Nereye gittiğimizi sormadım çünkü bilmem gerekmiyordu. Buradan uzakta olduğu sürece, gerçekten umurumda değildi. Temiz hava ciğerlerime dolduğu anda kendimi daha uyanık hissettim, bir anda milyonlarca kez daha iyi oldum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, yutabildiğim kadar havayı geri yuttum. "Bu delilikti. Bunun olduğuna inanamıyorum. bildiğini bilmiyordum."

"Haberin ne kadar çabuk yayıldığını biliyorsun," diye hatırlattı alaycı bir tavırla. "Bu yüzden çocuklardan bizimle köşedeki kafede buluşmalarını istedim bile. Kampüs dışında çok daha iyi olacağımızı düşünüyorum. O zaman her şey hakkında konuşabiliriz."

Konuşma kelimesi bende tam tersi bir etki yarattı ve tamamen susmama neden oldu. değildi. Yakın olduktan sonra bile

Bu adamlarla uzun yıllar boyunca arkadaş olmak benim için kolay değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

"Sanırım bunu tamamen unutmayı tercih ederim," diye itiraf ettim. "Tam bir karmaşa."

"Eninde sonunda bu konu hakkında konuşmamız gerekecek, öyle değil mi?"

Olamaz. Pierce'ın sözlerinde beni iliklerime kadar ürperten bir şey vardı. Bana kiminle eşleşmek istediğini mi söyleyecekti? Buna dayanamazdım. Herkesten çok arkadaşlarımdan gelmesi daha kötü olurdu ve omuzlarıma baskıdan dolayı değil, çünkü...

Sırf bu yüzden.

Hepsinin ayrı yollara gitmesini gerçekten istemiyordum - bencil nedenlerden dolayı - çünkü onları kaybetme fikrine dayanamıyordum. Midemin dibinin düşmesine neden oldu ve dünya dönmeyi bıraktı. *Benim* . Lanet iblisler ve onların aptal savaşları tarafından mahvedilmesini istemediğim dünyam.

"Şimdi olmaz," diye karşılık verdim, belki de amaçladığımdan biraz daha sert bir şekilde. "Lütfen."

O anda kafeye varmış olmamız muhtemelen bir şanstı çünkü Pierce'la aramızdaki gerilim giderek artıyordu. Birbirimizin kuyusunu kazıyormuşuz gibi hissediyordum ki bu istediğim son şeydi. Tanrım, eğer Pierce'ı şimdi akademideki en zor anımda kaybedersem, o zaman ne yapardım?

Zaten masada olan diğer çocukların yanına oturduk ve menüleri aldık. Menüde yemek bir şey var mı diye gözlerimi gezdirdim ama açıkçası midem ağrıyordu. Tüm bu olanlar iştahımı tamamen kaybetmeme neden olmuştu.

Aslında koşturmak istiyordum. Yani, gerçekten kaçmak. Akademiden ve diğer her şeyden tamamen uzaklaşmak istiyordum. Bu durum savaş ya da kaç içgüdümü iyice harekete geçirmişti ve gitmem gerekiyordu. Normalde dayanağım olan çocuklar bile beni itiyordu. Bunu yapmaya çalışmadıklarını ve bu şeyden çok benim güvensizliğimden kaynaklanıyordu ama bundan nefret ediyordum.

Pierce gözlerimi yakaladı ve birbirimize suçlayıcı bir bakış attık, bu da bana gitmenin tek mantıklı çözüm olduğunu kanıtlıyordu. Eğer en iyi arkadaşlarım da üzerimde aynı baskıyı kuracaksa, ne yapabilirdim ki? Sonuçta sonuç aynı olacaktı. Bazı değişiklikler yapmam, herkes için hayat değiştiren bazı kararlar almam gerekecekti ama bu her şeyin olduğundan daha kötü olması gerektiği anlamına gelmiyordu. Pierce'ın bakışları gerçekten de yoğun bir suçluluk duygusunun içimden taşmasına neden oldu.

Gözlerimi zorla kaçırdım ve yere baktım, gözyaşlarımı olabildiğince yuttum çünkü düşmelerini istemiyordum. Herhangi bir zayıflık göstermek istemiyordum. Eğer birazcık bile hıçkırırsam kaçmaktan başka çarem kalmayacağını , çünkü çocukların tepkisi katlanılamayacak kadar büyük olacaktı.

CHASE

Tgerginlik yakıyordu. Garson kız yemeğimizi getirdiğinden beri bunu hissedebiliyordum. Havaya yoğun bir dehşet duygusu sinmişti ve biliyordum ki çok geçmeden

balon patladı. Sadece küçük bir yorumla her şey patlayacaktı. Angie gergindi, Mark şaşkın görünüyordu, Perry üzgündü... asıl Pierce'tı; gözleri manikti.

Kaputundaki arı her neyse, orada uzun süre kalmayacaktı.

"Peki, bugün ders yoksa, sizce planımız ?" Parlak bir şekilde sordum, atmosferde öyle bir değişiklik yaratmak için elimden geleni yaptım ki herkes sorunlarının ne olduğunu unuttu. "Sizce akademinin aklında bir şey var mı?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Mark gönülsüz bir omuz silkmeye. "Artık kim bilebilir ki?"

"Ben ne yapacağımı biliyorum," diye söze girdi Angie, aynı huysuzlukla. "Tüm okul bana *yardım* etmeye çalışmadan önce herkesin ismini gözden geçirip kimin nereye gideceğini bulmaya çalışacağım."

Dudaklarımı sıkıca kapattım; tam yardım teklif edecektim ama sanırım bu istenmedi. Yeterince adil, çok fazla aşçı bu çorbayı kesinlikle bozar.

Pierce, "Buradayız," dedi ama sesindeki o gerginlik hâlâ devam ediyordu. Göğsünün derinliklerinde tuttuğu her neyse, onu bırakacak havada . "Sana yardım etmek istediğimizi biliyorsun ama bizi içeri almak yerine itip duruyorsun."

"Oha..." Başladım, çünkü bunun biraz gereksiz olduğunu hissediyordum, ama sözlerim hiçbir şeyi değiştirmede. Bu Angie ve Pierce arasındaki bir çekişmeydi. Ben dahil değildim.

"Pierce, bu görev *bana* verildi; *bana*. Zor olduğunu biliyorum. Herkesin bu yüzden benden nefret ettiğini biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de yapmak zorundayım."

"İnsanlar sizden nefret etmiyor, bence sadece kendi geleceklerine girme konusunda endişeliler. Sonsuza kadar kiminle birlikte olacaklarını bilmek istiyorlar..."

"Bunu *bilmediğimi* mi sanıyorsun?" Angie haykırdı. "Tanrım, üzerimde yeterince baskı olduğunu düşünmüyor musun? Biraz daha eklemek ister misin?"

Pierce sandalyesini geriye doğru itti ve gözleri öfkeyle parlayarak yukarı doğru kalktı. Gözlerini üzerinde gezdirmeden önce bir süre Angie'ye baktı. Hepimizin söyleyecek bir şey bulamayıp ne kadar şaşkın olduğumuzu görünce topuklarının üzerinde döndü ve hışımla dışarı çıktı. Hepimizin burada kahvaltı etmesini ayarlayan oydu, ama şimdi ilk giden o mu oluyordu? Bu bana biraz çılgınca geldi.

"Kahretsin! Bunun olmasını istememiştim," diye inledi Angie. Pierce'ın gidişini çaresizce izledi. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Herkesi mutlu edemem. Hiç kimseyi."

Mark'ın gözlerine baktım, acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu diye düşündüm - onunla birlikte olmak istediğimizden bahsedemezdik çünkü bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Eğer bizden bir seçenek olarak bahsedersek, o patlayabilirdi.

Bir günde iki tane en iyi plan değildi. Hâlâ Pierce'ın tepkisinin etkisindeydim.

"Angie, sen ne yaptığını biliyorsun," Perry bunu söylerken eğildi ve elini onun elinin üzerine koydu. "Kimin birlikte iyi çalışacağını, hatta kimin birbirine ait olduğunu biliyorsun. Görev ne kadar zor olursa olsun, bunu başarabileceğinize inanıyorum. Tarihe bir bakın. Birçok harem

ama her zaman değil. G zlemcisiniz. Kimyayı hissedebildiğine inanıyorum."

Bu, Angie'nin omzunun birazcık açılmasını sağladı. Perry ve Angie'nin tam olarak ne duymaya ihtiyacı olduğunu bildiği için Tanrı'ya   k rler olsun.

"Evet, sanırım biraz şans verilse kafamı  alı tırabilirim," diye itiraf etti. "Sanırım duygularımla değil de mantığımla  alı ırsam bunu ba arabilirim."

"Kesinlikle," diye gülümseyerek onayladı Perry. "Bugün zor bir gün oldu çünkü insanlar bu i in içine girmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama dekanın sizi seçmesinin bir nedeni var, çünkü sizin diğerlerinden daha mantıklı olduğunuzu biliyorlar."

Perry aramızdaki gergin enerjiyi büyük ölçüde yatı tırdıktan sonra kahvaltılarımızı bitirdik ve kafeden çıktık. Pierce'ın yemeğinin parasını  dedim çünkü sorunun ne olduğunu öğrenmek için peşine d  meden buradan kaçmasına izin verdiğim için kendimi kötü hissediyordum. Sorun  u ki Angie'nin yanındayken dünyanın geri kalanını unutuyordum. Üzerimde  yle bir çekim gücü vardı ki, her zamanki gibi davranmadığımdan emin olmamı sağlıyordu. Sadece onunla birlikte olmak, onun g ne li varlığını içime çekmek, her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum.

Evet, uzun zamandır ona tapıyordum. Yakın arkadaş olarak ba lamı  olabiliriz ama bu zamanla kesin duygulara d n      . Gerçi bunları yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edememi tim. Sanırım artık böyle bir  ansım olmayacaktı, değil mi? O an geçmişti. Bunun yerine, geleceğe ve gelecek savaşa odaklanma zamanı gelmişti.

Geri dönmeye ba ladığımızda Angie Perry'ye, "Sanırım i e koyulacağım," dedi. "Bana biraz destek verdin. I e koyulmam gerekiyor."

"Bekleyeceğim," diye Perry. "Ben buralarda olacağım. Yardıma ihtiyacın olursa beni istediğin zaman arayabilirsin. Böylece bunalmazsın. Bunu istemiyorum."

Mark kabul etti ama ben aynı şeyi yapabileceğimi d   nm yordum. Vücudumda o kadar çok bastırılmış enerji vardı ki, biraz stres atmak için *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Kampüse geri dönerken, sahaya gidip tur atmak için zihinsel bir karar verdim. Bu her zaman kafamdaki düşünceleri atmama yardımcı olmuştur.

Yine de bu düşüncelerden biraz fazla olabilir.

Kampüse vardık ve ayrı yollara yöneldik. Bir an için geriye doğru yürüdüm ve Angie'nin hem Perry hem de Mark'a yakın bir şekilde yürümesini izledim. Perry'nin iyi kalpliliği Angie'yi gerçekten etkilemişti, bunu söyleyebilirim. Ondan hoşlanıyor olmalıydı, değil mi? Elbette onu hareminde isteyecekti. Mark da öyle. Soğukkanlı, berrak bir kafası vardı ve ani kararlar verebiliyordu ki bu Angie'de eksik olan bir şeydi. Onda olmayan şey, Mark'ta vardı. Mümkün olan en iyi şekilde birbirlerini çeken zıt kutuplar gibiydiler.

Sonra, Pierce vardı. Tamam, bugün ateşli tutkusu onu ele geçirdi ve kendini kaybetti ama genellikle Angie'yi gülmekten kırıp geçirirdi. Komik tavırları ve dünyaya bakışındaki benzersizlik, her zaman etrafta olması gereken iyi özelliklerdi. Angie böyle düşünüyorsa, o da seçilebilirdi... ama ya ben? Benim sunacak neyim vardı?

Ah, eğer seçilseydim, muhtemelen sadece baykuş şekil değiştirenleri ve arkadaşlık grubunu bir arada tutmak için bir zorunluluktan dolayı . Kendimi sadece bir yükten başka bir şey olarak hayal edebiliyordum ve bu da beni gerçekten kaçmak istememe neden oluyordu.

Aslında kaçmak değil, uçmak istiyordum ama her yerde iblisler varken öylece havalanmak sadece benim değil, tüm akademinin hayatını tehlikeye atacakmış gibi bir his vardı içimde. Böyle bencilce davranamazdım. Tek yapabildiğim bacaklarımı yere vurmak ve göğsüm ağrımaya başlayana kadar pistlerin etrafında uçmaktı. Ama bu beni durdurmadı. Devam ettim çünkü tabii ki düşünceler kafamı doldurmaktan vazgeçmiyordu. Önümüzdeki savaşlarda başarılı olup olamayacağımız konusunda kendime olan güvenim azalıyordu. Hayatım kesinlikle değişecekti.

Muhtemelen savaşla başa çıkabilirdim. Dövüşmek iyi yapabildiğim bir şeydi ve bir hareme kilitlendiğim ve güçlerim yoğunlaştığında daha da iyi olacağını hayal edebiliyordum. Dövüş yeteneğimle tanınıyordum, bu yüzden önümüzdeki savaşlar, bu sefer sadece sınıf odasındaki yedeklere değil gerçek iblislere karşı olsa bile, aklımda beni bu kadar rahatsız eden şey değildi. Sahip olacağımı düşündüğüm geleceği kaybetmektir. Angie'nin her zaman yanımda olduğu geleceği.

Kahretsin, bu *aşk mıydı*? Aramızda derin duygular olduğunu her zaman biliyordum ama şimdi dünya başıma yıkılırken akademi sahasında koştururken, bunun her zaman gerçek bir aşk olabileceğine inanmaya başlamıştım. Hayatta bir kez gelen ve bir daha asla hissedemeyeceğim türden bir aşk.

Tanrım, Angie'yi şimdi kaybedersem, her şeyimi kaybedebilirim. Tüm hayatımı . İçinde bulunduğum durumun inanılmaz bir karmaşa olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Bunun ne kadar büyük bir travmaya yol açabileceğini fark etmek yüzüme bir tokat gibi inmişti. Ne kadar güçlü olursam olayım, en çok ihtiyaç duyduğum insanlar olmadan bir savaşta gerçekten mücadele edebilir miydim?

Mark'ın fazla gergin, Pierce'ın ise fazla tutkulu olduğunu düşünüyordum ama şimdi duyguları bana tamamen mantıklı geliyordu. Şimdi ben de içinde boğuluyordum. Nefes alamadığım gerçeğinin artık koşma hızımla hiçbir ilgisi yoktu.

"Chase!" Tanıdık ses, mecazi bir tuğla duvara çarpmadan önce beni yavaşlatabilecek tek şeydi. "Chase, bekle."

"Pierce?" Burada ne işi vardı? Ruh halinin onu tek başına bir yerlere sürüklediğini sanıyordum. Genelde, ruh hali onu ele geçirdiğinde, ki bu çok sık olan bir şey değildi, sakinleşmesi sonsuza kadar sürerdi.

"Evet, kahretsin, sana yetiştigiime sevindim." Benim gelene kadar hızını artırdı. Nedense konuşmak için durmak yerine yan yana koşmaya devam ettik. Sanırım hâlâ yakmam gereken bir sürü enerjim vardı. "Daha önce yaptığım boktan gösteri için özür dilemek istedim. Açıkçası bana ne oldu bilmiyorum. Ben sadece..." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama dudaklarımı sıkıca kapattım, böylece ağızımdan hiçbir kelime çıkmadı. "Sadece kendimi kaybettim. Angie'yi gülümsetmeye çalışmak istedim, onun kahramanı olmak, onu o boktan durumdan çıkarmak ve ona yardım etmek istedim. Ama Angie beni itmeye devam edince, artık çok fazla gelmeye başladı."

Sessizce yürürken bir süre ona cevap vermedim. Pierce'ın düşünceleri üzerinde biraz kafa yormasına izin verdim.

Çünkü ona sormam gereken bir sonraki soru yutması zor bir hap olacaktı.

"Pierce, sence bunun nedeni Angie'ye karşı gerçek duygular besliyor olman olabilir mi? Çünkü bu biraz abartılı bir tepkiydi..."

Bunu içine sindirerek derin bir iç çekti. "Evet, sanırım haklısın." Vay canına, bunu yüksek sesle söylediğini duymak, ona ağır gelen bir şeyi itiraf etmek takdire şayandı. "Angie'ye karşı hislerim var. Her zaman vardı. Sadece hep zamanım olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi her şey havada kaldı. Çamurda debelenmek çok zor."

Aman Tanrım! Hepimiz bir şeyleri anlamaya çalışıyorduk - bu hepimiz için bir kabustu. Ne gariptir ki, hepimizin mücadele ettiğini bilmek beni daha iyi hissettirmiyordu. Arkadaşlarımdan benim hissettiğim kadar kötü hissetmesini gerçekten istemiyordum.

"," diye kabul ettim. "Ama bu Angie'nin suçu değil. Onun yaptığı hiçbir şey yok. O da en az kadar bu işin içinde. Hatta onun için daha da kötü olabilir..."

Pierce anlamış gibi başını salladı. "Ona büyük bir özür borçluyum, biliyor musun?"

"Elbette. Angie'nin üzgün olduğunu bildiğinden kesinlikle emin olmalısın çünkü çok zor zamanlar geçiriyor. Gerçi şu anda herkesi haremlerine yerleştirmeye çalışmak için odasına geri döndü."

"Urgh, bundan nefret ediyorum." Pierce dudak büktü ve başını salladı. "Bundan çok nefret ediyorum. Angie'nin bunu yapmak zorunda olması delilik. Peki ya Mark ve Perry? Neredeler?"

"Angie'yi odasına kadar takip ettiler ama onunla birlikte içeri girmediler. Sadece takılmak için Mark'ın odasına geri döndüklerini varsayabilirim. Ben sadece biraz stres atmak için buraya geldim çünkü zorlanıyordum."

"Koşarak mı?" Pierce bana bilmiş bilmiş baktı. "Uçmadığına şaşırdım. Bu seni daha iyi hissettirmek için çok daha iyi bir yol."

"Tek başıma dışarı çıkmak istemedim, bilirsin, tüm o iblislerle..."

Piece anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Ben artık buradayım. İstersen ben de seninle gelebilirim. Birbirimizin arkasını kollayarak uçmaya gidebiliriz. Yani, biraz stres atma şansını ben de kullanabilirim."

Aslında bu fikir hoşuma gitmişti. Her ne kadar koşmak bana çok şey katmış olsa da, uçmak kadar yoğun bir şey yoktu. Bir arkadaşım ile gitmek bana çok yardımcı olacaktı. Artık uçuş şansını yakalayacağımı bildiğim için içimi bir rahatlık kapladı.

"Hadi yapalım. Kulağa harika geliyor."

Pierce omzuma vurdu ve sıırttı. "Hadi o zaman. Gidelim ve kendimizi daha iyi hissedelim. Kafamızı toparlayalım, sonra akıllıca seçimler yapabiliriz. Benim için artık öfke patlamaları ve fırtınalar yok."

"Bunu duyduğuma sevindim Pierce. Senin o yönünü görmek hoşuma gitmiyordu."

"İnan bana, ben de sevmedim. Kendimi bok gibi hissettim." Ürperdi.

Baykuş formlarımıza dönüşmek için akademinin ormanlık alanına doğru yola çıktık. Çok farklı baykuş görünümlerine sahip olabilirdik, ben Pierce'ın başının etrafında daha fazla tüye sahip olanından daha açık renk tüylüydüm, ama aramızda hala bir bağ vardı. Kanımıza işlemiş gibi görünen bir bağ; o kadar derindi ki hiçbir şey onu bozamazdı.

Hiç kimseyle gerçek bir *kan* bağım olmamıştı. Koruyucu ailede büyümek, oradan oraya savrulmak anlamına ve çocukluğumun çoğunu asla kendim olamadığım bir kilise koruyucu ailesinde geçirdim. Şekil değiştiren formumu *asla* ortaya çıkaramazdım çünkü beni evlatlıktan reddedeceklerini biliyordum. Bir insanı farklı kılan her şey hoş karşılanmazdı. Çok erken yaşlardan itibaren bu bize açıkça gösterilmişti. Kendimden bu kadar çok şeyi saklamak zor bir işti, yıpratı, yordu. Hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşamak zorunda kalacağım gerçeğinden nefret ediyordum. Saklı.

Eğer yeteneklerim keşfedilmemiş olsaydı, kim bilir bana ne olurdu. Hayatımın ne kadar farklı olacağını düşünmek beni sinirlendiriyordu. Bunu gerçekten hayal bile edemiyordum. Hiçbir yere gitmiyordum, gidecek bir yerim yoktu ve ne yapacağıma dair bir fikrim de yoktu.

yetişkinliğin nasıl görüneceğini. Tüm bunlar olmasaydı gerçekten korkutucu bir yer olurdu.

Akademiye gelene kadar nihayet dünyada bir yerim olduğunu hissetmeye başlamıştım. Yine de tüm bu yeni insanlarla birlikte, kendimi en yakın hissettiğim Angie ve diğer baykuş şekil değiştirenlerdi. Beni hayata döndürenler onlardı. Hayatımın son on yılını yaşamaya değer kılan onlardı, bu yüzden onları kaybetmek istemiyordum.

Pierce yanımdayken havada süzölmek, uçmanın verdiği o yoğun ve güçlü özgürlük hissini hissetmek bana hayatın benim için bundan daha zor olduğunu hatırlattı. Hayat tarafından kapana kısılmış hissetmek çok kolaydı ama ben en kötüsünü atlatmıştım, bununla başa çıkabilirdim. Öyle ya da böyle hayatta kalacaktım. Buna mecburdum. Bundan sonra ne olursa olsun, bu adamlardan hiçbirini ve Angie'yi de kaybetmediğimden emin olmalıydım.

PERRY

T Dünya ağırdı. Mark'ın odasına doğru yürürken korkunç derecede buz . Ne ben ne de Mark tek bir kelime bile konuşmadık.

Eğer o da şu anda benim gibi biriyse, Mark etrafta başka insanların olduğunu bile kabul etmiyordu. Şu anda dikkatimi çekmek isteyen biri varsa bile, bunu elde etme şansı yoktu.

Hayır, zihinsel olarak Angie'yi odasına bıraktığım o koridora geri dönmüştüm ve önündeki zorlu görevle cehennemin derinliklerine doğru battığını biliyordum. Hiçbirimizin ona yardım etmesine izin vermemesi inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Kendisini daha iyi hissetmesi için çalışırken onunla birlikte oturmamıza bile izin vermiyordu. Eğer benim katkımı istemiyorsa, ki bunu tamamen anlayabilirdim, o zaman ona çay ve atıştırmalıklar hazırlayabilir, onunla konuşabilir ve onu güldürebilirdim...

Ama Angie kalmak istiyordu. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Sonunda Mark'ın yatak odasına vardık. İçeri kilitletiğimizde, tuttuğumu bile bilmediğim derin bir nefes verdim. Yine de yoğunluk vücudumu terk etmedi, damarlarımda acı verici bir şekilde devam etti ve beni özüme şok etti.

"Mark, ne halt edeceğiz biz?" İnledim, artık vücudumdan rahatsızlık akıyordu. "Gerçekten de

Panik. Ya bu birlikte olduğumuz son geceyse? Yani, sonra *her şey* değişebilir."

Ne istediğimi anlamasını umarak Mark'a ateşli bir bakış fırlattım. Kaybedeceğim tek Angie değildi, Mark'tan uzak kalmaya da dayanamıyordum. Yan komşum olan, her zaman birlikte eğlendiğim, bana sataşıldığında durmadan beni savunan adamdan. Ama bundan daha fazlası. İkimiz dışında kimse bilmiyordu ama Mark'la benim küçük bir sırrımız daha vardı. Bundan daha da yakındık. Ergenlik yıllarımızda hormonlarımız devreye girmeye başladığında başladı - arkadaşlığımızda romantik bir unsur vardı.

Mark benim ilk öpücüğümdü, ilk cinsel deneyimimdi... her ne kadar dokunmaktan öteye gitmemiş olsa da. Kendimize engel olamıyorduk; bu görmezden gelemeyeceğimiz bir bağdı. Aramızda parlak bir şekilde yanan bir ateş.

Bu bir sır değildi, sadece insanların hakkımızda önyargılı fikirlere sahip olmasını istemiyorduk. Elbette, umutsuzca aynı haremde olmak istiyorduk çünkü aramızdaki bağın bir gruptaki kimyayı daha da güçlendireceğini düşünüyorduk ama hiçbir druidess'in ikimize de bağlı hissetmesini istemiyorduk. Özellikle de Angie ise...

"Ayrılmayacağız," dedi Mark şiddetle. "Ayrı düşmeyeceğimizden emin olacağım. Bir şekilde aynı haremde olacağız."

'Angie ile' demedi ama anlamı yine de sessizce havada asılı kaldı. Her ne kadar birlikte olmak istesek de, ikimizin de hayatında Angie'den başka bir büyücü kadın göremeyeceğinden emindim. İkimiz de ona tamamen aşıktık.

"Güven bana, Perry." Mark bana bir adım daha yaklaştı. Eliyle yanağımı kavradı ve ben de parmaklarına dokunmak, onu orada gerçekten hissetmek için uzandım. "Bunun bizim için işe yaramasını sağlayacağım. Öyle ya da böyle bunu . Birlikte olacağız."

Dudaklarımı hafifçe araladım, hikâyenin diğer tarafını anlatmak için Mark'la tartışmak üzereydim ama buna fırsatım olmadı. Ağzımdan herhangi bir ses çıkmadan önce, Mark dudaklarını dudaklarıma çarptı ve her türlü kelimeyi benden çaldı. Ağzıyla beni sahiplendi, diliyle beni mümkün olan en iyi şekilde istila etti. Benim

Onu kendime yaklaştırırken ellerimi beline doladım. Mark'ın sıcaklığına ihtiyacım vardı.

Beni nefessiz bıraktı, başımı döndürdü, heyecanla dolup taştı. Mark'ın bana her şeyin yoluna gireceğini hissettiren bir tarzı vardı. Hayatımda her zaman bir kaya olmuştu ve bugün de aynı kapasitede benim için orada olacaktı.

"Bugün hiçbir yere gitmiyoruz," diye mırıldandı Mark dudaklarını benimkilerden hafifçe ayırırken. Alnını benimkine yasladı ve gözlerimin içine ölü gibi baktı. Gözlerinde dans eden kararlılık beni gerçekten içine çekmek istiyordu. "Hadi, burada takılalım ve film falan izleyelim. Dikkatimizi dağıtalım."

Yaklaşan hayat değişikliklerinden kendimizi uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağımızı kim bilebilirdi ki, ama yine de Mark'la yatağa girdim. Kendimi ona sardım. Mark'ın küçük televizyon ekranında eski moda bir korku filmi canlanırken birbirimizi kucakladık ve kaşıklaştık. Ne oynadığını bilmiyordum ama umurumda da değildi. Filmden çok Mark'la ilgiliydi.

Aslında, bu ideal sayılırdı. Gerçekten güzeldi. Dikkat dağıtıcı , ama gerçekten bir şeydi. Mark ne derse desin, gelecek artık bizim elimizde değildi, bundan sonra birlikte olabileceğimizin hiçbir garantisi yoktu. Bu gerçekten de şekilde birlikte geçirebileceğimiz son gece olabilirdi. Arkadaşlığımız devam edebilirdi ama başka her şey yok olup gidecekti.

şimdi, bu korkunç bir şekilde kapılabileceğim bir şeydi, ama bunun yerine anı kucakladım. Burada olduğum sürece bu geceyi en iyi şekilde değerlendirebilirdim. Mark'a daha da sokuldum ve onu derin derin içime çektim, yarın hayatımın altüst olması ihtimaline karşı onun her bir parçasını hafızama kazımaya çalıştım...

TAK, TAK.

"Mark, orada mısın? İçeri geliyoruz."

Beklenmedik bir uykudan uyanmak için şok edici bir yol olduğu kesindi. Sesler, sözler, sonra yanımdaki yataktan fırlayan solgun yüzlü Mark... beni sarstı. Neler olduğunu nasıl anlayacağımı tam olarak bilmiyordum.

"Mark ve Perry... vay canına!" Arayan Chase'di ve arkasında çok daha mutlu bir Pierce vardı. En azından ikimizi yatakta kucaklaşırken görene kadar daha mutlu . "Kahretsin, üzgünüm dostum. Görmememiz gereken bir şeye mi denk geldik?"

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım, buna nasıl cevap vermem gerektiğinden tam olarak emin değildim. Hiç kimseye yakalanacak kadar dikkatsiz olmamıştık, bu sadece Mark'la aramızda konuşulmayan bir anlaşmaydı çünkü aramızda kalmasını istiyorduk. Ama şimdi boku yemiştik.

Pierce, "Belki de buradan gitmeliyiz," diye teklif etti. "Bilmiyorum bu..."

Aman Tanrım, neden dilim tutulmuştu? Neden bir şey söyleyemiyordum? Bunlar benim arkadaşlarımdı, yakın olduğum insanlardı. Bu adamların yanında gerçek benliğimizi ortaya koyabilmeliydik - bizi reddetmeyeceklerinden emindim.

Ama açıklayamadım. Mark'ın açıklamamı isteyip istemediğini bilmiyordum. Bunu bir şekilde geçiştirebileceğimizi mi düşünüyordu? Başka bir şeymiş gibi davranarak.

Mark sonunda konuşan kişi olmadan önce ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, gitmeni istemiyoruz, ama evet, bir şeylerin içine girdin."

Pierce ve Chase birbirlerine baktılar. Bu onları açıkça şaşırttı ve bana olayları gizli tutma konusunda iyi bir iş çıkardığımızı kanıtladı.

"Bak," diye devam etti Mark. "Ben ve Perry her zaman arkadaştan daha fazlası olduk. Aramızda her zaman bir şeyler oldu, bu yüzden aynı hareme yerleştirileceğimizi umuyorduk. Gerçi şu anda bu gerçekleşecek gibi görünmüyor."

Arkadaşlarımız bunu nasıl bu kadar uzun süre kaçırdıklarını anlamaya çalışırken bir an için havada gergin bir sessizlik hakim oldu. Ama sonunda Chase'in yüzünde bir gülümseme belirdi. En azından bizi kabul etmeye fazlasıyla istekliydi.

"Bu gerçekten harika bir haber çocuklar. Yani, sizin adınıza sevindim." Ne dedi? Bunu gerçekten söyledi mi? Vay canına, bu çok hoştu. "Yine de sanırım artık ikinizin üzerinde çok daha fazla baskı var, değil mi? Angie söz konusu olduğunda..."

Mark, "Açıkçası Angie'nin haremının bir parçası olmak istiyoruz," diye doğruladı. "İkimiz de ona karşı çok güçlü duygular besliyoruz ve eğer hep birlikte olursak aramızdaki kimyanın inanılmaz olacağına inanıyoruz. Sadece teklif etmesini bekliyorduk..."

"Ben de," diye onayladı Pierce. "Bu yüzden daha önce çıldırmıştım."

"Sanırım ben de Angie'yi seviyorum," diye iç geçirdi Chase. "Yani, bu çok zor."

Çocuklar gelip yatakta bize katıldılar. Burası hepimizin daha önce milyonlarca kez yattığı bir yerdi, ama Mark'la aramızda daha samimi bir şey olduğunu bilmek çocukları kolayca rahatsız edebilirdi, ama hiç farklı tepki vermediler.

Tanrıya şükür, kesinlikle hiçbir şey değişmemişti. En azından aramızda. Ne yazık ki tam da nasıl hissettiğimiz konusunda bir netlik oluşmuşken her şey değişecekti.

"Angie iyi mi?" Pierce sonunda sessizce sordu. "Daha önceki davranışlarım yüzünden kendimi bok gibi hissediyorum. Bana ne oldu bilmiyorum. Ben sadece... Patladım. Daha fazla dayanamadım. Angie'nin ona ne kadar değer verdiğimi *görmesine* ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ama o beni , hepimizi engelliyor. Bu çok sinir bozucu. Büyük bir baskı altında olduğunu *biliyorum* ve yapmak istediğim son şey işleri daha da kötüleştirmek..." Bir an için düşünceli bir şekilde durakladı. "Biliyor musun, sence ona söylemeli miyim? Belki de hepimiz ona nasıl hissettiğimizi söylemeli ve Angie'nin en azından bunu bilmesini sağlamalıyız..."

Odada onay mırıltıları yükseldi ama başını sallayan tek kişi bendim. Bu bana doğru gelmiyordu; içeri dalıp bunu yapamazdık.

"Hayır, sadece Angie'yi düşün," diye patladım. "Herkes ona bunu yapmaya çalışıyor. Herkesin baskısı altında neredeyse yıkılacak olması çok kötü. Bunun bizim için zor olduğunu *biliyorum* ama aynı şeyi Angie'ye yapamayız. Onun arkadaşları olmamız, onu desteklememiz gerekiyor. Biz de ona destek olamayız."

"Peki, sence ne yapmalıyız?" Pierce karşılık verdi. "Çünkü denemezsem sonsuza dek pişman olacağımı düşünüyorum. En azından Angie'ye nasıl hissettiğimi söylemezsem başka biriyle asla mutlu olamayacağım. Her zaman ya olursa *diye* düşüneneceğim."

Bunu anladım, gerçekten anladım ama şu anda kendimi düşünmüyordum. Kendi duygularım ya da gelecekteki pişmanlıklarım hakkında endişelenmiyordum. Sadece Angie'ye ve onun duygularına odaklanıyordum. Onun için her şeyi daha da kötüleştirmek istemiyordum.

"En azından ona biraz zaman tanımamız gerektiğini düşünüyorum..." Mark önerdi.

"Zamanımız yok," diye hatırlattı Pierce bize. "Unutmayın, üç gün. Limitimiz bu. Bu gün de hemen hemen geçtiğine göre, iki günümüz kaldı."

Bu göğsümü ağrıttı. Aslında acı vericiydi. Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmıştım. Bu konuda gerçekten bir şey yapamayacağım ya da en azından yapmamam gerektiği fikri ile istediğim her şeyi elde etme çaresizliği arasında sıkışıp kalmıştım.

"Belki de gidip onu kontrol etmeliyiz," dedim kalın bir sesle. "Sadece Angie'nin iyi olup olmadığını görmek için. Yani, eğer ona ulaşırsak ve artık eskisi kadar stresli olmadığını görürsek, o zaman belki en azından bu konuyu açabiliriz..."

Pierce ayağa fırladı ve hevesle başını salladı. Kendi yolunu bulmak için her şeyi yapardı. Umarım biz ne yapacağımızı bilmeden içeri dalmazdı. Ona göz kulak olmam gerekecekti.

"Özür dilemem gerekiyor," diye devam etti Pierce. "Daha önce nasıl davrandığımdan dolayı ve bu bunu yapmak için mükemmel bir zaman olacak. Ayrıca, onun nasıl gerçekten görmek istiyorum."

Hepimiz teker teker ayağa kalktık ve Mark'ın odasından çıktık. Yürürken kalbim ağzımdaydı. Bu kez Angie'nin odasına dönerken etrafımda olup biten her şeyin farkındaydım, öyle ki neredeyse bunaltıcıydı.

"Neler oluyor?" Elimi Chase'in göğsüne bastırarak onu durdurmaya çalıştım. Sırf bana en yakın kişi o olduğu için. "Herkes dedikodu mu yapıyor?"

"Hiç şaşırmadım," diye kıkırdadı Chase. "Şu anda çılgın bir dönemden geçiyoruz."

"Hayır." Büyük bir kararlılıkla başımı salladım. "Hayır, bu farklı. Bunu hissedebiliyorum. Yeni bir şey oldu. Ne olduğunu bulmam gerek."

Gruptan ayrıldım ve başka bir gruba doğru ilerledim. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum ama öğrenmem gerektiğini biliyordum. Angie'ye ulaşmadan önce bilmem gerekiyordu.

"...yani Primrose da mı akademiden ayrıldı?" diye bağırdı kızlardan biri. Sanırım hiçbir şey sormama gerek yoktu. "Sence neden ayrıldı? Artık bir sürü insan var. İnsanlar sinek gibi düşüyor."

"Savaş yüzünden olabilir. Pek çok insan bundan korkuyor. Ama bence muhtemelen bir hareme girmeye zorlanmak istemediği içindir. Pek çok insanın bununla ilgili bir sorunu var..."

Kahretsin, insanlar gidiyordu. Aslında, üniversiteden çıkıp gidiyorlardı. Büyülü dünyaya sırtlarını mı dönüyorlardı? Bunu aklım almıyordu. bir düşünce olduğunu hayal edebiliyordum, ama gerçekten devam etmek? Bu çok ağırdı.

Daha önce Angie için endişelenmişim ama şimdi dehşete kapılmışım.

Grubun yanına döndüğümde yüksek sesle, "Gerçekten harekete geçmemiz gerekiyor, çocuklar," dedim. "Burada oyalanamayız. İnsanlar akademiye terk ediyor, savaş ve harem yüzünden kaçıyorlar. Angie'ye ulaşmaya çalışan biri var mı bilmiyorum."

Onu yalnız bıraktık. O istese bile onu yalnız bırakmamalıydık ama bıraktık. Onu parçalamak isteyen vahşi köpek sürüsüne bıraktık.

Neyse ki çocuklar ne dediğimi tam olarak anlamamış olsalar bile sesimdeki paniği hissedip hızlandılar. Sadece birkaç saniye sonra Angie'nin kapısının önündeydik, her birimiz panik içinde kapıyı çalıyorduk. Bunun zavallı, dehşete düşmüş Angie'ye nasıl görünebileceğini düşünmedim bile.

"Angie, burada mısın?" Seslendim. "Benim, biziz. Sadece seninle konuşmak istiyoruz..."

"O burada değil," diye seslendi sıkılmış bir ses bize. "Eşyalarını topladı ve erkenden gitti. Angie ejderha şekil değiştirenlerle eşleştirilme isteğim hakkında benimle konuşmak bile istemedi."

boku yedim. Akademiyi terk edebilirim. Bu gidişle geriye kimse kalmayacak."

O gitmişti. Diğer insanlar da akademiyi terk etmişti ama Angie'nin gidişi gerçekten bir kaos yarattı. Haremler oluşturulmadığı için sadece herkes için değil, bizim için de. Artık gerçekten hiç şansımız yoktu, değil mi? Bırakın Angie'yi, birlikte olma ihtimalimiz bile ortadan kalkmıştı. Tanrım, eğer fakülte bunu çözmeye zorlanırsa, iş bir rastgele seçiciye kalırdı ve kimse mutlu olmazdı.

Diğer çocuklara baktım ama onlar da ne bilmiyorlardı. Mark'ın yanaklarında renk kalmamıştı, Pierce elini ağzına kapatmıştı, Chase bile başını ellerinin arasına almıştı. Kimsenin verecek bir cevabı yoktu, bu da işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Ne... şimdi ne olacak?" Sessizce sordum. "Nerede o?"

Doğruyu söylemek gerekirse, Angie dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Eğer bu kabustan kaçmak için saklanmak , yeraltına inerdi.

"Bu işi çözmemiz gerek." Pierce aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Bu konuda herkesten daha fazla stresliydi. "Bunu şimdi bırakamayız. Öylece çekip gidemeyiz ve olacakları görmezden gelemeyiz. Buna dayanamıyorum."

Uzanıp ona sarıldım ama bunun yeterli olacağını sanmıyordum. Sadece birkaç dakika önce etrafımızı saran yoğunluk şimdi daha da kötüydü.

ANGIE

Lola'yı suçlamadım, pek sayılmaz. Onları istedikleri haremlere yerleştirmem için bana baskı yapan sadece o değildi, ama kesinlikle en kötüsü oydu. Ben bile zor başa çıkıyordum.

onun etrafında, onu gerçekten yoğun buldum.

Yatak odamın kapısının sürekli çalınması ve dışarıda insanların akademiden kaçıp benim söylediklerimi yapmak zorunda kalmamaları için yaptıkları yüksek sesli konuşmalar bana fazla geliyordu. Bununla başa çıkamazdım.

Bunu kaçmak olarak görmüyordum, daha çok kendime başkaları dahil olmaya çalışmadan bu sorunu çözebileceğim bir alan yaratıyordum. Bunu yapabileceğim tek yer sıcak, sevgi dolu ailemle birlikte evimdi. Neyse ki ailemin evi Edinburgh'da çok uzakta değildi. Kendime biraz zaman ayırmam mümkündü.

Yine de nefes almamı zorlaştıran kötü bir kavrama vardı. Akademiden uzaklaştıkça ve eve yaklaştıkça bu sıkışma zorlukla gevşiyordu. Kimse ayrılma kararımı anlamayacaktı, değil mi? Kimse neden ayrılmak zorunda olduğumu anlamayacaktı. Herkes kendi küçük endişe dünyasında sıkışıp kalmıştı. Eğer omuzlarıma çöken bu korkunç ağırlık olmasaydı, muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim. Sıkışıp kaldığım haremim benim seçimim olmadığı için paniklemek; bu çok fazla olurdu.

"Angie?" Beni ilk annem fark etti. Benimle ilgili her zaman altıncı hissi vardı. Muhtemelen büyüünün bir parçasıydı ya da belki de annelik bağıydı. "Geldiğini hissettiğimi sandım. Neler oluyor? Akademide bir şey mi oldu? İblisler mi?"

"Bunu biliyor muydun?" Sanırım bu, en azından bu karmaşık hikâyenin her bir parçasını ona açıklamak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

"Tabii ki var!" Annem şaşırmış gibiydi. "Bir savaş yaklaşıyor. İş o noktaya gelirse hepimizin bu savaşta yer alması gerekecek. Ülkenin dört bir yanındaki tüm haremle yüksek alarm durumuna geçirildi. Hepimiz emirleri bekliyoruz. Sizin de öyle olduğunuzu varsayıyorum, değil mi? Sizi akademide bunun için eğitiyorlar."

Başımı salladım ve yutkundum. "Evet, bu doğru. Ama benim için bundan daha fazlası var. Yani, *çok* daha fazlası." Başımı öne eğdim. "Akademinin dekanı halihazırda olmayan herkesi bir hareme sokmamı istiyor. Sanki seçimi öğrencilerin elinden alıp bana yüklüyorlar. Bunu onlar için yapmak *zorundayım ve bu çok zor*. Herkes de biliyor ve hepsinin kiminle birlikte olmak istediklerine dair fikirleri var. Akademiye kesinlikle ve öğrenciler dışında..."

Annem ağzımdan çıkan her kelimede yaşadığım mutlak paniği hissetmiş olmalıydı. Bana yaklaştı ve o sıcak, sevgi dolu sarılışlarından biriyle beni sardı. Onun sihri vücudumda dalgalanan yoğun paniği yatıştırmaya yardımcı oldu. Gözlerimin bir süreliğine kapanmasına izin verdim ve göğsüne gömüldüm.

Bu yüzden eve geldim. Bu sakinliğe ihtiyacım vardı, aksi takdirde kayda değer bir şey yapma şansım yoktu. Akademi şu anda kesinlikle olunması gereken yer değildi.

"Benimle içeri gelin," dedi annem usulca, nefesi kulaklarımı gıdıklıyordu. "Babalarınız içeride. Eminim sizi gördüklerine çok sevineceklerdir."

Başımı salladım ve beni içeri götürmesine izin verdim. Annemin haremindeki tüm erkekleri, beni her zaman daha iyi hissettiren babaları görmek için sabırsızlanıyordum.

"Angie!" Elf şekil değiştiren Kai beni görür görmez kocaman bir gülümsemeye boğuldu. "Bugün eve geleceğini bilmiyordum. Bu çok

Seni gördüğüme sevindim."

Vay canına. Çok kabul edici ve tatlıydı. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Baba, durumdayım," diye mırıldandım. "Her şey dağınık."

"Olamaz." Neler olduğunu bilmeye bile gerek duymadan beni kucakladı, sarıldı ve kendimi harika hissetmemi sağladı. "Tatlım, sana bir içki getireyim."

Diğer babalarım olan ejderha şekil değiştiriciler Mike ve Jerry'nin ocağın yanında durduğu ve ayı şekil değiştirici Brandon'ın yemek masasında oturup gazete okuduğu mutfığa gittik. Hepsi de beni görünce şok olmuş gibiydi.

Annem arkamdan gelirken, "Angie'yi soru bombardımanına tutma," diye ısrar etti. "Biraz stresli bir dönem geçiriyor. Sadece atıştırmalıklar ve içecekler. İzin vereceğim tek şey bu."

Buna itirazım yoktu. Annem taleplerde bulunduğunda babamın tartıştığını hiç görmemiştim. Onun her zaman haklı olduğunu bilir ve kabul ederlerdi. Diğer babalarım söz verdikleri gibi içecek ve atıştırmalıkları getirirken ben Brandon'ın yanına oturdum. Tekrar böyle, bir prenses gibi davranılmak gerçekten güzeldi. Evde olmayı özlemiştim.

Brandon dudaklarını büzerek, "Biraz endişelendim," dedi. Korkunç bir an için bunun benimle ilgili düşündüm, annem ona neden evde olduğum hakkında konuşmanın masadan kalktığını söylemesine rağmen, ama neyse ki öyle olmadı. "Bu iblisler... yer işaretlerinden etkileniyorlar, değil mi? Kral Arthur'un buraya yakın bir tepede bulunan koltuğunu düşünüyordum. Ya orada bir sorunla karşılaşsak? konuda bir şeyler yapmalıyız."

Ah, dikkat dağıtıcı bir şey. Gerçekten yapılması gereken pratik bir iş.

"Evet, yapmalıyız!" Hemen geri atladım. "Tüm koşulları güçlendirmeliyiz. İblisler bu eşyaları portal olarak kullanıyorlar ve bir sorun haline gelmeden önce bununla başa çıkmak bizim için muhtemelen en iyisi. Eğer iblisler buradan geçerse..."

Brandon kendi tarafında birinin olmasından memnundu. O da ayağa kalkarken bir kulaktan diğerine sırttı. "Ben de öyle düşünüyordum."

Annemin, halletmem gereken başka acil meseleler varken bu seçimi yapmamızdan ne kadar etkilendiğinden emin değildim,

ve endişelenmem gerektiğini söyledi ama sonunda bunun olması gerektiğini kabul etti ve tüm içecekleri ve atıştırmalıkları geride bırakarak bizimle geldi.

Bu kez dışarı çıkarken kendimi çok daha iyi hissediyordum. At gözlüklerimi takmıştım, tünel görüşüm , parçası olabileceğim bir görevim vardı. Eylemlerimin ve kararlarımın diğer insanları nasıl etkileyebileceği konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Evet, bunu sevdim. Buna ihtiyacım vardı. Lanet beynimi kapatacak herhangi bir şeye.

Yukarı.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda hava neredeyse kararmak üzereydi.

gece gökyüzünden gelen türden bir karanlık değildi. Başka bir şey gibi görünüyordu. Neredeyse insanlık dışı görünen açıklanamaz bir şey. Ürperdim. Eğer iblisler çoktan buradaysa, bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Çok geç kalmış olurdum, ülkenin bu kısmını koruyacak haremler olmazdı ve bu da hepimizi tehlikeye atardı. Bu beni gerçekten mahvederdi.

"Tamam," annem biz gelir gelmez kontrolü ele aldı. "Birlikte çalışalım."

Hepimiz koruyucu büyülerini biliyorduk; ben de asıl amacımın yerine getirilebildiğinden emin olmak için onları gençken öğrenmişim - diğer büyülü varlıkları ve insanları da korumak. Dünyayı kontrol altında ve güvende tutmak.

Sanırım zaten bir dereceye kadar başarısız , değil mi? İblisler zaten bir . Şimdi yapabileceğimiz tek şey, hepimizi tamamen mahvetmediklerinden emin olmaktır.

Büyüyü ilk olarak ailem başlattı ve sadece sevgi dolu bir haremde olmanın getirebileceği bir güç dalgası yarattı. Elbette ben de katılabilir ve bir şekilde yardımcı olabilirdim, ki oldum da, ama aynı şey değildi. Hayatım boyunca ilk kez bir haremim olmamasının acısını gerçekten hissettim. Bunu tek başıma yapmanın bir yalnızlığı vardı.

Tabii ki ailemin sevgisi vardı, ki bu inanılmazdı, ama aynı şey değildi. Sevginin olması gereken yerde bir boşluk hissettim. Bunun düzeltmem gereken bir şey olduğunu biliyordum.

Eğer savaşta tek başıma savaşmak böyle bir şey olacaksa, o zaman bu berbat bir şey olurdu. Başımı eğmek zorunda kalacaktım.

ve eşleştirmeler üzerinde çalıştım. En azından evde, ailem etrafımı sarmışken, dikkatim dağılmadan bunu yapabilirdim.

Tüm bunların en zor kısmı gerçekten *bana* geldiğinde olacaktı. Kendimle ne yapmayı planlıyordum? Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Bunu düşünmek bile istemiyordum çünkü bu çok çılgıncaydı, kafamı toplamak çok zordu. Dikkatimi ne kadar dağıtmaya çalışırsam çalışayım, bu sorun her zaman orada olacakmış gibi görünüyordu.

ASLINDA YAPTIĞIM şEY HAKKINDA BIRAZ DAHA İYİ HİSSEDİYORDUM. KUşKUSUZ, BU fazla değildi. Bu görevde istediğim kadar ilerlememiştim ama biraz ilerleme kaydetmiştim. Birlikte iyi olacağını düşündüğüm birkaç haremim vardı. Kimlerin iyi anlaştığı ve kimlerin birbirlerine aşık olduğu hakkındaki bilgilerimi kullandım, ayrıca başlangıçta kimlerin birbirleri için iyi düşündüm. Herkesin seimlerimden memnun olacağını düşünmüş müydüm? Muhtemelen hayır, ama bu gece ailemle yaptığım ve bir savaş bile içermeyen büyülu ritüel zihnimdeki bazı şeyleri daha da güçlendirmişti. Artık harekete geçmem gerektiğini biliyordum.

Kapım alındı ve annemin çocukluk odamın kapısından içeri girdiğini görmeden hemen önce gülümsedim. Buraya geri dönmek biraz tuhaftı ama rahatlatıcı bir şekilde. "İyi misin? Meşgul olduğunu biliyorum ve seni rahatsız istemiyorum, sadece kontrol etmek istedim."

Ona minnetle gülümsedim. "Kafam biraz daha rahat. Sanırım biraz ilerleme kaydediyorum. Yine de beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Annem gitmedi; yüzünde düşünceli bir ifadeyle yatağımın kenarına tünedi. Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden sabırla canını sıkan her neyse anlatmasını bekledim.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diye söze başladı. "Başkalarını bir kenara bırakın, sadece sizi etkileyecek büyük kararlar almakta zorlanan hassas bir insan olduğunuz için. Bunu biliyorum."

size ağır geliyor. Ama bu bir savaş olduğuna ve hepimiz katkıda bulunmamız gerektiğine göre, akademi dekanının bunu size yüklemesinin bir nedeni olmalı. Sana güveniyor olmalı, ben de güveniyorum. Başarılı eminim."

Sözleri omuzlarımla biraz geriye kaymasına neden oldu ve başımı biraz daha yukarı kaldırdım. Annem, beni daha iyi hissettirmek için bile olsa, istemediği şeyleri söyleyecek türden bir kadın değildi, bu yüzden söylediklerine güvenebileceğimi biliyordum.

"Teşekkür ederim. Bu beni iyi hissettirdi anne. Bu sorumluluğu berbat bir şey ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. İhtiyacımız olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Saçımı okşadı, ben yaptığı ama bir süredir yapmadığı şeylerden bu. Bu küçük hareket kendimi güvende ve sıcak hissetmemi sağladı, akademide herkesin benden nefret edeceğini bilerek hissettiğimin tam tersi.

"İnsanlar mücadele edecek ama hayat bu," diye hatırlattı bana. "Her şeyi yoluna koyacaksın. İnsanlar ilk başta görmeseler bile sonunda bunu görecekler. Sana söz veriyorum."

Sertçe yutkundum, umutsuzca durumun böyle olmasını umuyordum. Ne diyeceğini görmek için kendi aşk hayatımla ilgili sorunumu açıp açmamam gerektiğini düşündüm. Ama annem baykuş şekil değiştirenleri tanıyordu, onlarla pek çok kez karşılaşmıştı ve neden birlikte olmak istemediğimi soracağını hissediyordum. , sorun bu değildi. Ama mecburiyetten benimle kalmalarını istemiyordum, bunun yerine beni istemelerini *istiyordum*.

Ne yazık ki, bunun hiç sanmıyordum. Yeterince iyi değildim.

Dudaklarımı kapattım ve hiçbir şey söylemedim. Zaten kalbimden çok fazla şeyi bir tabağa koymuştum. Annem yeterince inlememi dinlemişti. Geri kalan her şeyi tek başıma yapabilirdim.

"Pekala, şimdilik kontrol altında tutuyor gibi göründüğünüz için devam etmenize izin vereceğim." Annem kendini yataktan kaldırdı. "Ama biraz uyumayı unutma. Yorgun görünüyorsun. Bütün gece uyanık mıydın?"

Ona cevap vermeme gerek yoktu, yüzümdeki suçlu ifade beni veriyordu. Bu kadar çok şey varken nasıl uyuyacağımı bilmiyordum.

üzerimde ağırlık yapıyordu. Başımı salladım ve odadan çıkarken onu izledim. Sonra, yalnız kaldığımda, kimseyle eşleştirmemek için elimden geleni yaptığım isimleri seçtim.

Mark Pearson, Perry Trevayn, Chase Macleod ve Pierce Gagnon. "Sizinle ne yapacağım ben?" Sanki gerçekten onlarmış gibi isimlerine bakarken mırıldandım. "Keşke kendime güvenim olsaydı ne istediğini sormak için."

Başka biriyle birlikte olmak istediklerini söyledilerdi kalbim buna dayanamazdı. Bu beni gerçekten kırardı. Bir savaşın ortasında ve bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu bilsem bile, hiçbirimizin çok yakın arkadaşlığımızda nerede durduğumuzu gerçekten bilmediğimiz bu garip belirsizlik yerinde kalmayı tercih ederdim. Gerçeği bilmekten daha iyiydi - aslında beni bu şekilde sevmeyebileceklerini.

İsimleri bir kenara bıraktım, böylece şu anda onlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım ve yeniden odaklanmaya çalıştım. Ne yazık ki annemin dikkatimi dağıtması, daha önce içinde bulunduğum o muhteşem konsantrasyon bölgesinde kalmamı zorlaştırmıştı. Şimdi kafam allak bullak olmuştu ve onu nasıl geri getireceğimi bilmiyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, başımı sallayarak.

"Şimdi ne olacak?"

Uyuyamadım ama çalışamadım da. Ne karmaşa ama. Belki aşağı inip başka atıştırmalık var mı diye bakabilirdim...

Ne be?

Birdenbire büyük bir gürültüyle sarsıldım. Bu kadar çok insanın olduğu bir evde pek alışılmadık bir şey değildi, ama gecenin bu geç saatinde, ıssız bir yerde, beni sıçrattı. Tabii ki aklıma hemen iblisler geldi ve paniğe kapıldım. Aileme bir şey olmasına izin veremezdim. Benim gözetimimde olmaz.

Kalbim çarpıyor, midem çalkalanıyor, sinirlerim zig zag çiziyordu ama bana kimin ihtiyacı varsa onu kurtarmaya kararlıyım. İhtiyacım olan her ibisle mücadele etmek büyü yapmaya hazırdım.

"Mark?" Ne be? İçeri girmesini beklediğim kişi bu değildi. Birkaç kez göz kırptım ama hiçbir yere gitmiyordu. "Perry, Chase, Pierce?"

Önce Chase öne çıktı. "Angie, bu durumdan neden kaçmak istediğini anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Ve inan bana, giden tek kişi sen değilsin. Ama akademinin sana ihtiyacı var..."

"Sana ihtiyacımız var," diye söze girdi Mark. "Bunu sensiz yapamayız." Perry yarı fısıltıyla, "Başında çok şey olduğunu biliyorum," dedi. "Daha fazla ama biz gerçekten size yardım etmek için buradayız. Neye ihtiyacınız olursa. Karar verme sürecine dahil olamayacağımızı biliyorum ama manevi destek için burada olabiliriz. Yine de..." Aileme şöyle bir baktı. "Burada buna sahip olduğunuzu görebiliyorum."

Sadece Pierce bir şey söylemedi ama garipliğinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Onunla aramızda daha önce olanları açıklığa kavuşturmak için bir noktada kesinlikle kendi aramızda bir konuşma yapacaktık ama bu gerçekleşmeden önce onların burada olduğu fikrine alışmam gerekecekti. Gerçekten burada. Beni geri getirmeye çalışmak için evime gelmişlerdi, ancak neden ayrıldığım konusunda kesinlikle yanlış bir fikre sahiplerdi. Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyordum ama itiraf etmeliydim ki kalbim şimdiden göğsümde dans etmeye başlamıştı.

Gerçekten olmam gerekenden çok daha heyecanlıyım çünkü bu adamlar sadece arkadaşımıydı. Daha fazlası değil...

PIERCE

T Burada söylemek istediğim çok şey vardı ama şu anda ağzımdan tek bir kelimeyi bile nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Ağzım açık kalmıştı, konuşamıyordum.

Angie ailesinin evinde, yüz ifadesinde büyük bir acı vardı. Bir şey söylememi isteyip istemediğini ya da bizi burada isteyip istemediğini bilmiyordum.

Biz akademideyken onun peşinden gitmek, Angie'yi kaçan taraf olmaması ya da gelecek savaşılar sırtını dönmemesi için ikna etmek çok iyi bir fikir gibi görünüyordu. Ama şimdi geldiğimize göre, buraya gelmemiz gerektiğine o kadar da ikna olmamıştım.

Angie sonunda sesinde hafif bir titremeye, "Ben... biraz yalnız için geri geldim," dedi. "Bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için. Her şey çok karışık ve kapımda sürekli insanlar varken haremeleri çözmeye çalışmak imkansızdı."

Boğazıma düğümlenen kalın bir duygu yumağını geri yuttum. "Biz gideriz," diye teklif ettim. "Üzgünüm Angie, seni daha fazla strese sokmak istemedik, sadece endişelendik."

"Muhtemelen sana söylemeliydim. Ben sadece..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye öne çıktı Angie'nin büyücü annesi Katie. "Bunca yolu geldin, en azından bizimle bir akşam yemeği yiyebilirsin. İsterseniz gece de kalabilirsiniz. Hepinize yetecek kadar yerimiz var..."

Bu çok tatlı bir teklifti ve Katie her zaman çok ikna edici bir insan olmuştı ama şu anda istediği şeyi kabul edebileceğimizden emin değildim. Angie'ye gerçekten yardımı dokunmayacaksa olmazdı. Dünya kadar acı çekiyordu; kalırsak istemeden de olsa durumu daha da kötüleştirebilirdik.

"Belki de akademiye dönüp bize ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmeliyiz..."

Katie dudak büktü ve başını salladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sizlerden görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Sizinle konuşmak ve hasret gidermek istiyorum - özellikle de tüm bu olup bitenlerden sonra."

Mark Katie'yi takip etmek için ilk adımı attı, bu da elbette herkesin aynı şeyi yapacağı anlamına geliyordu. Onlar gözden kaybolurken kendimi biraz umutsuz hissettim çünkü bunun yapılacak doğru şey olduğunu gerçekten düşünmüyordum. Kısa süre sonra sadece ben ve Angie kalmıştık.

"Bu kadar boşluk yeter," dedim üzüntüyle omuzlarımı silkerken. "Üzgünüm, onlara söylemeye çalıştım. Sadece kaçmış olabileceğini düşündük çünkü pek çok kişi kaçtı ve yalnız olmadığını bilmeni istedik."

"Buna minnettarım," diye yanıtladı Angie sıcak bir şekilde. "Önemsediğinizi bilmek güzel."

Derin bir nefes aldım. Muhtemelen yaptığım şey için özür dilemek için bundan daha iyi bir şansım olmayacaktı. "Önemişiyorum. Belki biraz fazla, bu yüzden daha önce böyle bir pislik gibi davrandım. Davranışlarım için herhangi bir mazeret olduğundan değil. Bu konuda gerçekten çok kötü hissediyorum."

"Neden böyle davrandın?" Angie merakla başını iki yana eğdi. "Seni daha önce de sinirli görmüştüm ama hiç böyle olmamıştın. En azından bana karşı."

Kahretsin, bu gerçekten de ona söylemek için bir fırsattı, değil mi? Angie'ye şu anda bir şey söyleme konusunda anlaşılmamıştık ve ben de kesinlikle baskıyı arttırmak istemiyordum ama gerçekten de ya şimdi ya hiç gibi hissetmeye başlamıştım. Eğer bu fırsatın elimden kaçmasına izin verirsem, sonsuza dek pişmanlıkla hatırlayacağım anlardan biri olacaktı.

"BEN... BEN..." Tanrım, Angie'ye nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini düşünmekle bunu gerçekten yapmak çok farklı şeylerdi. Yanaklarımda bir ateş yandı. Buna pek hazır değildim. "Seninle konuşmak istedim"

Benim hakkımda ve duygularım hakkında... ama bunu senin için daha stresli hale getirmek istemedim." Kanım öylesine kaynıyordu ki. Mantıklı konuşmayı bırakmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. "Kantinde herkesin davranışları yüzünden. Ben de onlardan biri olmak istemedim..."

"Ah." Angie'nin ifadesi değişti. "Yani bana kiminle hareme girmek istediğini söylemek istiyorsun. Sanırım bu mantıklı. Herkesin kendi istekleri vardır..."

Ses tonu ne anlama geliyordu? Biraz düz ve kederliydi. Şimdi düşüncelerimi dışarı çıkarmayı bile düşünemedim onlara takılıp kalıyordum. Angie'nin tepkisi beni paniğe sürükledi; ona olan aşkı duymak *istemiyordu* çünkü o da aynı şekilde hissetmiyordu. Bir şeyler hissettiğimi bilmesine gerek yoktu çünkü bu sadece aramızdaki ilişkiyi garipleştirecekti. Şu anda ihtiyacımız olan son şey buydu.

Zaten duygularımdan emin değildim; Angie'nin ne söyleyeceğini bilmiyordum. Birbirimizi tanıdığımız on yıldan sonra, hâlâ karanlıktaydım. Söylemek istediğim her şeyi geri yuttum çünkü artık yapılacak doğru şeyin bu olduğundan emin değildim.

"Çocuklar, geliyor musunuz?" Chase'in, ben duygularımın derinliklerine inmeden konuşmamızı bölmesi yarı rahatlama, yarı dehşet vericiydi.

"Evet, tabii." Benden uzaklaşmak için sesinde bariz bir çaresizlikle hızlıca cevap veren Angie oldu. Şimdi, bir şey söylemem gerektiğine daha da az ikna olmuşum. "Geliyoruz. Üzgünüm, orada yakalandık..."

Özür dilerim. En azından özür dilemeliydim, asıl niyetim buydu. Angie de neden böyle davrandığımı anlamıştı, bunu yüksek sesle söylemesem bile. Onu sevdiğimi anlayacak kadar satır aralarını okumuştı... ve o kesinlikle beni sevmiyordu.

Kalbim parçalandı. Artık Angie'yle bir hareme girme umudum kesinlikle kalmamıştı. Şansım zaten çok azdı ama artık tamamen ortadan kalkmıştı.

Diğer odaya gitmek zorundaydım çünkü olay çıkaramazdım. Angie benim gibi hissetmese de bir şey yapamazdı ama tekrar konuşabilmem pek mümkün değildi. Sanırım bunun yerine

Hayatımın geri kalanının beni nereye götüreceği konusunda endişelenmek yerine, gelecekteki savaşlara odaklanmam gerekecekti. Bizi endişelenecek bir gelecekte yoksun bırakabilecek şeytanlara karşı verilen savaşlara.

"Selam Pierce, iyi görünüyorsun," diye seslendi Kai, diğerk odadaki herkese katılır katılmaz. "Hepinizi kapıdan içeri dalarken görmek ne güzel."

Brandon, Mike ve Jerry de alaycı kahkahalara katıldılar. Hepsi neler olup bittiğini çok iyi biliyordu. Yüzeyin altını görebiliyorlar ve benim ve diğerklerinin yaydığı titreşimleri kolayca yakalayabiliyorlardı. İşler yolunda gitmediğinde onları hayal kırıklığına uğratacak olmamız ne utanç vericiydi. Angie bizi istemiyorsa bu konuda ne yapabiliirdik ki? Ne yazık ki hiçbir şey. Hiçbir şey.

Hepimiz yemek masasının etrafında otururken sataşmalar da devam etti. Neyse ki Katie hepimize yetecek kadar yemek yapmıştı da o konuda endişelenecek bir şey yoktu. Ama ben kendimi bu neşeli sohbetin dışında tuttum çünkü Angie'nin de sessiz kaldığını fark ettim. Konuşmasına gerek yoktu, zaten etrafımızda çok fazla gürültü vardı ama o bilerek ağzını kapalı tutuyordu. Etrafımızdaki konuşma telaşını dinlemiyordu bile.

Bu benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Zavallı Angie'nin gerçekten duymaya ihtiyacı olmadığı halde içimi dökerek neden olmuştum. Söylemediğim kelimeleri havada kapıp ağzıma geri tıkabilmeyi diledim.

"Yani bir haremdede olmayı dört gözle bekliyorsun?" Mike aniden sordu ve masanın etrafında bir sessizliğin süzölmesine neden oldu. "Demek istediğim, şimdi kesin olarak gidiyorsun, değıl mi? Yaklaşan dövüş için mecbur kalırsanız. Hepiniz temelli kilitleneceksiniz..."

Kalbim boğazımda çarpmaya başladı. Kahretsin, bu yönlendirici bir soruydu, değıl mi? Kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu çünkü şimdi ne yapacaktık? Herhangi birimiz buna nasıl cevap verebilirdi? Ben kesinlikle bilmiyordum...

Perry sonunda diplomatik bir tavırla, "Hepimiz için yeni bir şey olacak," diye cevap verdi. "Sanırım garip olacak ama iyi bir şey olmalı.

değil mi?" Yine kimse bir şey söylemedi. "Yani herkes akademiye harem bulmak için geliyor zaten..."

Sertçe yutkundu. Perry'nin gözleri her yere kaydı, biraz destek istiyordu ama kimse buna hazır hissetmiyordu.

"Evet, aşk çok önemli," diye yarı fısıldadı Katie. "Ve yaklaşan savaşlarla birlikte daha da önemli olacak. Güce güç katar. Eğer doğru insanlarla birlikteyse tabii. Sanırım bu dikkate alınması gereken bir şey." Neredeyse boş boş konuşuyordu ki bir anda ne olduğunu ve nerede olduğunu hatırladı. "Nasıl gidiyor Angie? Biraz yardım almak iyi olacak."

"Yardım alamam," diye suratını astı. "Bunu tek başıma yapmak zorundayım. Ama iyi oldu. Sanırım artık bir yerlere varmaya başladım. Umarım öyledir. Sanırım akademide olduğumdan daha fazla ilerleme kaydediyorum."

"Bu güzel adamları ayarladınız mı?" Brandon sordu. "Eminim en kolayları onlardı, değil mi? En iyi tanıdığınız insanlar."

Cevap beklerken sandalyemin kenarına kayan tek kişinin ben olduğumu düşünmüyordum. Artık Angie'nin benimle birlikte olmak istemediğini bildiğime göre, aslında kiminle birlikte olacağımı öğrenmekten korkuyordum. Angie'nin kiminle olacağını düşünmüş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu... ilginç olacaktı, doğru kelime bu değildi ama ilginç olmaya yakın bir şeydi. Kesin olarak bilmem gerekiyordu. "I..." Angie'nin yanakları yavaşça renklerini kaybetmeden önce kıpkırmızı oldu. Neredeyse şoka girecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum..."

"Ah, onları karanlıkta bırakamazsın," diye kıkırdadı babası, Angie'nin yaşadığı iç kargaşayı görmediği her halinden belliydi. "Onlar on yıldır senin hayatındalar. Ayrıca, hepsinin kimi istediğini görebiliyorum. Hazır hepiniz buradayken onların acılarına son vermelisin Angie."

Angie'nin bir şey, herhangi bir şey söylemesini beklerken sanki tüm oda korkudan nefesini tutmuş gibiydi, ancak şaşırtıcı olmayan bir şekilde baskı ona fazla geldi ve çekip gitti

sandalyesine oturdu. Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve ışık hızıyla merdivenleri koşarak çıktı. Onu çok zorlamıştık.

Başımı öne eğdim. İşte tam da bu yüzden herkesi buradan uzaklaştırmalıydim. Bunun bir hata olduğunu biliyordum ama yine de kendimi sürüklenmeye . Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum, Tanrım, Angie'yi kendim de uzaklaştırabilirdim.

"Ah canım, sanırım yorgun olabilir." Katie iç çekerek kızının davranışını mazur gösterdi - zaten buna ihtiyacı da yoktu. Olan biten her şeyi anlıyordum. "Sanırım tüm bu stresli durum onun için çok fazla olmaya başladı. Sadece uyumaya ihtiyacı var."

Katie ayağa kalktı ve tabakları toplamaya başladı. Otomatik olarak hepimiz ona tabakları taşımasında yardım ettik çünkü yapılacak doğru şey buydu. Ama benim kafam allak bullak olmuştu. Belki her yerde değildi. Sadece tek bir yerdeydi. Üst katta, Angie'yi rahatlatılabilmeyi ve sadece arkadaşı olabilmeyi diliyordum, ki ihtiyacı olan şey de buydu.

Mutfak temizlendikten sonra Katie bizi bu gece uyuyabilmemiz için evin sol tarafında, Angie'den uzakta, üst kattaki boş odalara götürdü. Ne kadar yorgun olursak olalım bu gece uyuyabileceğimizi hayal bile edemiyordum...

"Bütün biraz tuhaf, değil mi?" Chase dördümüz yalnız kaldığımızda sordu. Bir süre birlikte kaldık çünkü hiçbirimizin yalnız kalmaya hazır olduğunu sanmıyordum. "Ne garip bir gece. Yine de Angie'nin öylece sevindim."

"Yine de garip davranıyor," diye karşı çıktı Mark. "Tıpkı kaçıp gittiği gibi. Bu sinir bozucu çünkü bu sorunun cevabını bilmek istiyordum. Angie'nin bizi kimin yanına koyduğunu bilmek istiyorum. Sence o mu? Sence ayrıldık mı? Bilmemek hoşuma gitmiyor. Bence gidip ona sormalıyız..."

Şimdi ayağa kalkma ve Angie'nin çaresizce ihtiyaç duyduğu alana sahip olmasını sağlama zamanı gelmişti. Elimi Mark'ın göğsüne koydum ve ona yaklaşmasına izin vermedim. Gözlerindeki şokla bana bakarken başımı hayır anlamında salladım.

"Angie'yi rahat bırakmalıyız," dedim ona kabaca. "Onun yoluna bu şekilde çıkmaya devam edemeyiz. Bizi etrafında istemiyor gibi görünüyor. Üzerindeki baskının çok yoğun olduğunu tahmin ediyorum. Ona daha fazla yük olamayız."

"Peki ya biz?" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. Çok kızgın olduğu için kulaklarından buhar da çıkabilirdi, tam da bu yüzden onu Angie'den uzak tutmamız gerekiyordu. "Peki ya sonunda kiminle birlikte olacağımız? Bence bunu bilmeyi hak ediyoruz..."

"Akademideki diğer herkes de öyle," diye hatırlattım ona. "Ama onlar değil. Ne yazık ki biz özel muameleyi hak etmiyoruz. İstesek bile. Sadece beklemek zorundayız. Biraz uyuyun ve sabah Angie'nin nasıl hissettiğine bakın."

"Ve bunu yapabilir misin?" Mark talep etti. "Yarın her şeyin cehenneme döneceğini bilerek bu gece uykuya dalabilirsin."

Ona omuz önerdim. "Yapıp yapamayacağım önemli değil, ama bu konuda başka seçeneğim yok. Olan oldu."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Perry yanımda durdu. "Biliyor musun, o haklı Mark. Angie için hayatı daha da zorlaştırmamalıyız. Vereceği karar ne olursa olsun kabul etmek zorundayız. Canımız yanabilir ama hayat nasıl devam edecekse öyle devam edecek. Hayat bir kapıyı kapattığında, pencereler açılabilir. Bu bulutun ardında bir umut ışığı olabilir." Evet, tüm o klişeler... aslında burada anlamlıydı. . "Beklemeli ve sabah onunla konuşmalıyız, bakalım o zaman bir planı var mı? Angie'yi her iki şekilde de zorlayamayız. Bu onu daha çok üzecektir. Yeterince şey yaşadı zaten."

"Ama Perry," dedi Mark çaresizce. "Ya Angie bizi seçmezse?"

"Tüm güç elindeyken haremi için bizi seçmiyorsa, bu bize istemediğini söylemeli. Bu bize asla onunla birlikte olamayacağımızı söylemeli. Hoşumuza gitse de gitmese de bunun bir önemi yok."

Derin bir iç çektim ve başımı ellerimin arasına alarak yatağa çöktüm. Mantık bugün bana bir şey ifade etmiyordu. Perry'nin sözleri ne kadar akıllıca ve bilgece olursa olsun, hiç hoşuma gitmemişti. Temelde benimle aynı fikirdeydi ve demek istediğimi benden çok daha iyi anlatmıştı ama yine de berbattı. Birlikte geçirdiğimiz her an son anımız olabilirdi ve bu yutulması zor bir haptı.

Çocuklar tartışmaya başladılar, birbirlerine öfkeyle tısladılar ama ben hiçbir şey söylemedim. Kendi içime gömüldüm ve kaygı içinde boğulmaya başladım. Cenin pozisyonunda kıvrıldım, gecenin geri kalanında hareket edemeyeceğimden oldukça emindim. Burada kalıyordum... ama muhtemelen uyumayacaktım.

Bu gece çok uzun bir gece olacaktı, değil mi?
Öyle mi?

W *Neydi o?* Kuşkusuz iyi uyuyamıyordum. Tam olarak derin bir uykuda falan değildim, ama olsaydım bile, içerideki ses miktarının

bu ev beni uyandırırdu. Merdivenlerin altından geldiğini tahmin ettiğim bir sürü ses geliyordu. Yerini tespit etmem gereken sesler.

Yatağımın başucundaki dolaba uzandım ve gözlüklerimi aldım. Onları taktığımda, bu korkunç karanlık odada her şey biraz daha netleşti. Yine de ayağa kalkmaya cesaret edebilmem için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Diğer çocuklar hâlâ uyuyordu ve mecbur kalmadıkça onları uyandırmak istemiyordum.

Kim bilir, belki de burada bu normaldi. Belki de Katie ve haremi her zaman gece kalkıp gürültü yapıyorlardı ve misafir ağırlamak bunu değiştirmeyecekti.

Kimseyi her zamanki rutininden alıkoymak istemediğim için, koridorda ve evin içinde neredeyse parmak uçlarımla dolaşarak konuşulanları olabildiğince çok duymaya çalıştım. Neyse ki işitme duyum harikaydı, muhtemelen boktan göz görüşümü telafi etmek için, bu yüzden ne hakkında konuşulduğunu duymam çok daha kolaydı.

"...onları uyandırmamız gerek!" Kai ısrar etti. "Akademi onları çağırırdı. Bunun ideal olmadığını biliyorum ama dekan için

Angie ve çocukları bulmak için bu kadar çaba harcıyorlarsa, onları herkesten çok istiyor olmalılar."

"Ama Angie'nin zaten yeterince sorumluluğu var," diye neredeyse bağıırıyordu Katie. "Omuzlarındaki onca baskıya rağmen zaten bu haremleri yaratmaya çalışıyor. Bu kadar yorgun ve stresliyken bir de iblislerle savaşmasına gerek yok."

"Katie." Bu seferki Brandon'dı ve çok ciddi bir ses tonu vardı. Belli ki ona mümkün olan en iyi şekilde ulaşmak istiyordu. "İblisler bu kasabaya bulaşıyor. Bu çok önemli. Angie'nin bunu anlayacağından eminim."

Şeytanlar mı? Kahretsin, bu gerçekten ciddiydi. Onların olası bir dış tehdit olduğunu bilmek bir şeydi, ama *burada* olduklarını duymak... işte bu başka bir şeydi. Kanım buz aktı. Burada ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değildim. Ama hiçbir şey yapmadan duramazdım. Hepimiz bunun için eğitilmiştik.

Döndüm ve koştum, artık herkesi endişe etmiyordum. Şimdi herkesi rahatsız etmem gerekiyordu. Bu durumla başa çıkabilmemiz için uyanık olmaları gerekiyordu. Kai'nin konuşurkenki ses tonu vücudumu ürpertti. O korkmuştu, bu da bizim de korkmamız ve hemen harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Kahretsin, şimdi endişeliydim. Cidden panikledim. Henüz buna hazır değildik; resmi bir haremdede değildik, bu da güçlerimizin bizi ancak bir yere götürebileceği anlamına geliyordu. Daha önce yanlış şey için paniklediğim yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Şimdi hepimizin hayatı pamuk ipliğine bağlıyken çok daha net görebiliyordum.

"Mark!" Odaya dalarken bağırdım. "Pierce, Chase, kalkın, hemen!"

Kıpırdandılar ama belli ki gecenin bir yarısı uykularından uyandırılmak için uygun bir ruh halinde değillerdi ama bu zordu. Yatağın etrafında dolaştım ve hepsini teker teker salladım, paniğin beni ele geçirmesine izin vermemek için elimden geleni yaptım.

"İblisler," diye tısladım, kalbim artık kulaklarımda çarpıyordu. "Burada iblisler var."

"Olamaz." Chase biraz daha dinlenebilmek için beni başından savmaya çalıştı. "Angie bana ailesiyle birlikte

Günün erken saatlerinde koruyucu büyüler. Burada hiç iblis yok. Rüya görüyor olmalısın. Uyumaya devam et, Perry."

"Hayır, beni dinle," diye ısrar ettim. "Beni dinle, az önce Katie ve haremının konuşmalarına kulak misafiri oldum. durumdalar. Kalkıp yardım etmeliyiz."

"Neden bize gelmediler?" Mark gözlerini ovuşturdu. "Anlamıyorum."

"Angie'nin yaşadığı stres yüzünden endişeleniyorlar." Artık gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. "Benimle bırakıp yataktan kalkmalısın."

Sonunda, ses tonumdaki bir şey onları harekete geçirmiş olmalı çünkü Pierce ben daha fazla bağıramadan yataktan çıkmıştı. Elini koluma attı ve beni odadan çıkarmaya başladı. Tanrıya şükür buradaydı ve beni dinliyordu.

"Angie'yi bulmamız gerek," diye ısrar etti Pierce. "Bunu bilmesi gerekiyor."

Pierce'ı Angie'nin yatak odasına kadar takip ettim ve onu yataktan kaldırmak için kapıyı yumruklayarak birkaç dakika geçirdik. Birkaç dakika sürdü ama uykulu bir şekilde sendeleyerek odaya girip bizi karşıladı.

"İblisler," dedim, tek bir kelimenin yeterli umarak. "Gidip ailenle konuşmamız gerekiyor - bir şeyler oluyor."

Neyse ki Angie ciddiyetle başını salladı ve dışarı çıktı. Hâlâ geceliğiyle Pierce ve beni merdivenlerden aşağıya kadar takip etti; Mark ve Chase çoktan Katie'yle neler olduğu hakkında konuşmaya başlamışlardı. Anlaşıldığı üzere kasabada iblisler vardı ve hemen harekete geçmemiz gerekiyordu. Başka biri bu durumdan gerçekten zarar görmeden önce temizlememiz gereken iblisler.

"Daha önce büyü yaptığımız alana gidiyoruz," diye ısrar etti Katie herkese, kontrolü ele alarak. "Yaptığımız şeyin biraz daha çalışmaya ihtiyacı olup olmadığını görmek için. Bu iblisler insanlara ulaşmak için yer işaretlerini kullandıklarına göre, geldikleri yerin orası olduğunu düşünmek zorundayım. Bunun gerçekten güvenli olduğundan emin olmalıyız..."

"Ben ve Pierce şehrin batı yakasını alacağız," diye söze girdi Chase. "Sonra belki Mark ve Angie, Perry ile birlikte doğu yakasını

havaya."

Göğsümde mengene gibi bir baskı vardı. Dayanamadım. "sanmıyorum. Gözlerimi görmeyi unutma. Belki Mark havada daha iyi olur."

Chase hatasını anlayarak başını salladı. "Evet, muhtemelen haklısın. Peki, bu herkese iyi bir plan gibi geliyor mu? Neler olup bittiğini görmemiz için daha hızlı bir yol. Özellikle de Mark havadayken, neler olup bittiğini bildiğimizden emin oluruz."

Angie ile birlikte olduğum için mutluydum çünkü bu onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapabileceğim anlamına geliyordu. Evet, gözlerim çok iyi olmayabilirdi ama işitme ve koku alma duyularımla bunu telafi ediyordum. Gülümsedi ve bana başıyla verdi, umarım o da aynı şeyi düşünüyordur. Angie'nin benimle her zaman güvende olduğunu bilmesini istiyordum.

Sonunda, herkes tam olarak ne yapacağını bildiğinde ve şehir eşit olarak bölündüğünde yola çıktık. Koşarken otomatik olarak Angie'nin elini tutmak için uzandım, böylece ikimiz de yalnız olduğumuzu hissetmeyecektik. Şaşırtıcı bir şekilde parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni kendine biraz daha yaklaştırdı.

Kahretsın. O da benim gibi vücudunu yırtan aynı heyecan telaşını hissetti mi? Damarlarında dolaşan elektrik neredeyse tükeniyor muydu? Tanrım, kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Ona dokunmak bile inanılmazdı.

Odaklan Perry, tekrar harekete geçmek için kendime çıkıştım.
Bunu yapmayın.

Yanlış şeylere odaklandığıma çoktan karar vermiştim çünkü tehlikede olan tek kişi ben değildim. Ama şimdi Angie yanımdayken, onu ve sonsuza dek onun hayatında olmayı ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyordum. Allah kahretsın! Hareminin bir parçası olmam için beni seçmesini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ne olursa olsun iyi olacağıma kendimi ikna etmeye çalışmak iyi bir şeydi ama gerçek bu değildi.

Angie bana kendimi özel hissettirdi, sevildiğimi ve istendiğimi hissettirdi. Onun için her şeyi yapardım, hatta hayatımı bile ortaya koyardım. Umarım bunu biliyordur ve umarım bunun onun için bir anlamı vardır. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesi için yanıp tutuşuyordum.

"Bunu duydun mu?" Angie tısladı. "Barlar yüzünden. Bütün o masum insanlar dışarıda parti yapıyor ve sabahın erken saatlerinin tadını çıkarıyor ve etraflarında gerçekte neler olup bittiğinden haberleri yok. Bir şey olmasına izin veremeyiz Perry, yapamayız."

"Biliyorum." Başımı salladım ve elimdeki işe yeniden odaklanmaya çalıştım. "Tüm bu barları kontrol etmeli ve iblislerin hiçbirinin o gitmediğinden emin olmalıyız. Büyük ihtimalle içinde insan kalabalığı olan yerler onları çekecektir."

Kalabalığa yaklaştıkça kendimi Angie'yi kaybetme hissine daha fazla hazırlamaya çalışıyordum. Her an elimi bırakabilirdi ve ben de artık sıcaklığımdan ve güneş ışığımdan mahrum kalacaktım. Ama o . Garip bir nedenden ötürü Angie beni daha sıkı kavradı ve kendine çekti. Şikayet edecek değildim. Onun bir yere gitmesini istemiyordum. Bir saniye bile...

anasını. Birden burun deliklerime yoğun bir koku çarptı. Yanan ölüm gibi kokan bir koku. Midemi bulandırdı, neredeyse yere kusacaktım. Bu kokudan dolayı nefes alamıyordum. Kusmaya başladım ve Angie'nin tehlikeye doğru daha fazla ilerlemesini engellemek için onu geri çektim.

"Ne oldu?" diye umutsuzca fısıldadı. " oluyor?"

Açıklayamadım. Bir şey nefes yolumu tıkamış ve tek kelime etmemi engellemişti. Neyse , Angie her ne ise, bunun iyi bir şey olmadığını hissedebiliyordu.

"Tamam, gerek," diye ısrar etti. Angie şimdi beni çekiştiriyor, gitmek istediği yöne doğru sürüklüyordu. Her ne kadar vücudum her yere kusma korkusuyla hareket etmek istemese de, başka seçeneğim yoktu ve Tanrı'ya şükür, çünkü koku sistemimden çıkar çıkmaz yeniden nefes alabiliyordum. "Pekâlâ Perry, az önce ne oldu? Ne kokusu aldın? Sana ne çarptı?"

"İblisler." Sadece iblisler olduğunu varsayabilirdim, değil mi? Akademi derslerinde onların kokusu hakkında uyarılmıştık ama bunu ilk kez gerçek anlamda deneyimlemiştim. Güçlü koku alma duyum ilk kez gerçekten bana karşı çalışmıştı. Tamamen dayanılmazdı. Kesinlikle korkunçtu. "*Onlardı.*"

"Birden fazla mı?" Angie sesli bir şekilde yutkundu. "Şehrin yanlış tarafını seçmiş olabiliriz, ha? Onları alt etmek için elimizden geleni yapmamız gerekecek."

Başımı salladım ama sinirlerim beni sıkıca kavramıştı; o kadar sıkıydı ki göğsüm gerçekten acıyordu. Buna hazırlıklı değildik. Her ne kadar elimden geleni yapsam da, yeterli olmadığım için paniğe kapıldım. Ama diğer çocuklar burada olsaydı bile, yine de endişelenirdim çünkü güçlerimizin gerçek kilidini açmamıştık, bir haremde olsaydık olabilecek çok daha fazla şey vardı. O zaman şansımız daha yüksek olurdu.

"Denemek zorundayız." Sanki Angie düşüncelerimi okuyabiliyordu ve beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu. "Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Bunu biliyorsun, Perry."

İçime bol miktarda serin ve sakinleştirici hava çektim ve başımı salladım. Evet, o haklıydı. Özgüven eksikliğimin bizi burada mahvetmesine izin veremezdim-- Angie bana güvenirken olmazdı. O benim için çok önemliydi. Aslında dünya için de çok önemliydi.

"Ne yapmalıyız?" Angie'den çok kendime soruyordum ama her zamanki gibi davranarak bize bir plan sundu.

"Onları izlemek için işitme ve koku alma duyularınızı kullanmamız gerekiyor," diye ısrar etti. "Bunun senin için rahat olmayabileceğini biliyorum ama bu şekilde ne yaptıklarını anlamaya çalışabiliriz. Bu ibislere çok fazla saldırmamız gerektiğini . En azından kendi başımıza değil, ama başka kimseye zarar vermediklerinden emin olmalıyız."

Bu beni rahatlattı. Bunu . "Tamam, hadi o zaman."

Angie kulaktan kulağa yayılan bir gülümsemeyle elimi içine aldı. Bana doğru uzanıyordu. Orada olduğumu bilmenin güvencesine mi ihtiyacı vardı yoksa varlığını hissetmemi mi istiyordu bilmiyordum ama de tuttum.

Angie'yle birlikte az önce kaçtığımız yöne doğru geri döndük, kendimizi gizlemek için kalabalık barların gürültüsünü ve ara sokakları kullanıyorduk. Sinir bozucuydu ama birlikte çalışmak beni çok daha iyi hissettirdi.

"Oh bak." Angie aniden yukarı doğru işaret etti. "İşte Mark. Peşimizde."

Güzel, yalnız değildik. Mark şehrin üzerinde süzülüyordu ve bizi fark etmişti, umarım bu iblisleri de fark ettiği anlamına geliyordu, yani neyin peşinde olduğumuzu biliyordu. Bu şekilde, Pierce ve Chase'in kendileri tehlikede olmadıkça, biz bu iblisleri indirirken onların gelip bize yardım etmelerini sağlayabilirdi.

Tanrım, Katie ve resmi hareminin bize yardım etmesini sağlayabilirse kesinlikle hayatta kalırdık çünkü bu ek korumaya sahiplerdi.

"Bu taraftan." Ah, burnum. O baharatlı kötü koku bir kez burun deliklerimdeydi. "O tarafa gitmeliyiz ama dikkatli ol çünkü sanırım birden fazla var."

Aslında, örümcek hislerim deli gibi ve dışarıda bir sürü iblis olduğundan oldukça emindim. Akademinin bizi aynı anda savaşmaya hazırlayabileceğinden çok daha fazlası-- alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız vardı.

"Sence onlara yaklaşıyor muyuz, Perry?" Angie burnunu yukarı kaldırdı. Acaba o da o korkunç kokuyu alabiliyor muydu? Benim kokladığım kadar güçlü olmayabilirdi ama berbat olmalıydı. "İblisleri izlemek için nereye saklanacağız?"

Keşke buna bir cevabım olsaydı, herhangi bir cevabım, ama yoktu. Angie burada olmasaydı, muhtemelen gökyüzünden izlerdim, ama onu asla bırakmayacaktım. Onu kendime çektim ve birlikte yürüdük. Vücudunun sıcaklığı benimkine değmeden hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Her şey cehennemden gelen mutlak bir kabustu.

"Onları neredeyse hissedebiliyorum," diye fısıldadı sesinde bir titremeye. Sözleri kulağıma o kadar yakındı ki fısıltısı tenimi gıdıkladı. "Tanrım, onları hissedebiliyorum Perry. Ne yapacağız şimdi? Bundan hoşlanmıyorum. Gerçekten hiç hoşuma gitmiyor."

Şimdi onu rahatlatma sırası bendeydi. "Sen tanıdığım en güçlü büyücüsün. Büyülü güçlerin akademide bile eşsiz. Bunu yapabilecek biri varsa, o da ."

Angie bana inanmıyordu; bunu tüm vücudunun anlayabiliyordum. Onu biraz daha rahatlatmak için dudaklarımı araladım çünkü şu anda onun en formda haline ihtiyacım vardı ama bu işe yaramadı.

oldu. Birdenbire altımdan çekilip alındı. Angie ışık hızıyla parmaklarımın arasından kayıp gitti ve bir dönmek üzere gözümün önünden kayboldu. Kum taneleri gibi yok olmuştu. Ne kadar denediysem de Angie'yi elimde tutamadım. Ve denedim, gerçekten denedim, o an bile.

Bir saniye içinde her şey değişmişti. Daha kötüsü için.

Kanım dondu, kalbim neredeyse duracaktı, dünyanın dönüşü de durabilirdi. Olduğum yerde donup kalmıştım, tepki veremiyordum. En azından, gökyüzünü ve beni de parçalayan kan dondurucu bir çılgılık patlak verene kadar tepki veremiyordum. Beni sarsan ve neredeyse ayaklarımı yerden kesen bir çılgılık.

O çılgılığın Angie'den geldiğini biliyordum. Bundan hiç şüphem yoktu. Eğer çabuk tepki vermezsem onu hayal kırıklığına uğratacaktım. Sadece bu da değil, aynı zamanda onu da kaybedecektim.

ANGIE

Fuck! İçimden bir çığlık yükselirken gözlerimi kapattım. Bunun gerekiyordu. Perry'nin yanında olmalıydım, ona yarın yokmuş gibi sarılmalıydım, çekilip götürülmemeliydim.

bu hayvani yaratıklar tarafından mutluluğumdan mahrum edildim.

Karanlık, iğrenç, kokan iblisler beni ele geçirmişti. Bir sürü. Tek görebildiğim gölgemsi yaratıklardı, onları görmezden tercih ederdim. Bana *ne* yapmayı planladıklarını bilmiyordum ama kafam karmakarışıkken karşı koyamazdım. Sakin ve mantıklı bir ihtiyacım vardı.

Derslerimde bana yardımcı olan şey bu sakinlikti. Akademideki profesörler beni her zaman sakin olduğum için övmüşlerdi ama bu gerçek hayattaki bir durum için geçerli değildi. Burada durum tamamen farklıydı; bu gerçeğe korkunçtu.

Perry. Perry'ye ihtiyacım vardı. Aman Tanrım, Perry'ye o kadar çok ihtiyacım vardı ki canım acıyordu. Ama onun iblislerden daha hızlı hareket edebileceğini sanmıyordum. Beni yakalayabileceğinden emin değildim. Ayrıca, Perry'ye tapıyordum ama şu anda açıkça dehşete düşmüş durumdaydı. O da benim kadar bununla başa , bu yüzden tek başolma şansım vardı.

Bir baykuş ciyaklaması duydum. Başımın hemen üstünden gelen bu ses neyse ki gözlerimin açılmasını sağladı. Sağıma baktım, ışık hızında hareket ederken bunu yapmak pek de kolay değildi ve işte o anda Perry'nin uçtuğunu gördüm. Koşarken değil.

Ama kaçıp beni yalnız bırakmadı, yardım almaya gitti.

"Oof." Beton zemine sertçe çarptım, görünüşe göre iblis tarafından düşürülmüştüm. Göğüs kafesime çarpan zeminin sertliği nefes almamı neredeyse imkânsız hale getirdi. Tüm vücudum acıdan ağrıyordu.

Ama hayatta kalma içgüdüm devreye girdi ve hemen sırt üstü yuvarlandım. Sırf nefesim kesildi diye arkamdan saldırıya uğrayacak değildim. Belki de iblisin istediği buydu. Elbette, sınıftayken iblisler hakkında çok şey ama bunların ne kadarının gerçek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır," diye fısıldadım geriye doğru çekilirken. Tek görebildiğim siyah bir gölgeydi. Etrafımda dönen kaostan başka bir şey yoktu. Gözlerimi her kırışımda görebildiğim tek şey daha fazla bulanıklıktı. Burada mantıklı olabilmemin hiçbir yolu yoktu. "Hayır, hayır..."

Annemi, babamı, arkadaşlarımı... sırlı sıklam aşık olduğum ve onları tamamen kaybetmeden önce söylemeyecek kadar aptal olduğum adamları istedim. Reddetseler bile onları sevdiğimi söylemeliydim ki pişmanlıklarla ölmeyeyim. Burada kaybedeceğim için gerçekten panik içindeydim.

Neredeyse içgüdüsel olarak bileğimi geri çektim ve büyü ışınları fırlattım. Muhtemelen yeterli değildi ama arkama pişmanlıklarımı düşünecek değildim. Her ne kadar yavaş yavaş içlerinde kayboluyor olsam da, o tepede ölüp gitmeyecektim. Oradaki en güçlü savaşçı olmasam da fark etmezdi, .

Gösterişli şekiller etrafımda dönüyordu. Patladılar, büyüdüler, küçüldüler ve şekil değiştirdiler, ta ki başım dönene ve stresten tamamen tükenene kadar. Her türlü yöne büyü patlamaları fırlatmaya devam ettim ama herhangi bir şeyi vurup vurmadığımı bilmiyordum. Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Ne haltlar dönüyordu? İblisler benden ne istiyordu ki? Argh, herhangi birimizden ne istiyorlardı?

Top gibi yuvarlanma, cenin pozisyonunda kıvrılma dürtüsü neredeyse beni ele geçirecekti ama bu içgüdüyle savaştım. Bunun beni alaşağı etmesine izin vermedim çünkü başa çıkabileceğim tek şey buydu. Çocuklara ve aileme yardım etmek için yapabileceğim tek şey buydu.

Edinburgh'da gecenin tadını çıkaran insanlar. Bana ihtiyaçları vardı.

Kıçımın üzerine uzandım ve şimşekler aktıracak büyü yaptım ama iblisler bana her ne yapıyorsa, başım o kadar dönmüştü ki hiçbir şey göremiyordum. Göğsüme bastırıp ciğerlerimde hiç hava kalmadığından emin olabilirlerdi.

Bu sadece kafa karıştırıcı bir baş dönmesi miydi yoksa büyüüm gerçekten zayıflıyor muydu? Artık kendimi iyi hissetmiyordum. Başım ağrıyordu, retinalarıma çok fazla parlaklık vuruyordu, panik çok fazlaydı. Tüm bedenim güçsüzdü, acı çekiyordu, olan şeyi üretemiyordu. Gerçekten pes etmek istemiyordum, sonuna kadar savaşılabilmeyi diliyordum ama her geçen dakika gerekenlere sahip olduğuma dair inancım azalıyordu.

Lanet olsun! Yok oluyordum. Anılarım yok oluyordu, içimdeki güç, o anda benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı ve sonra... sonra belki iblisler beni bir şekilde kullanacak, sihrimi alacak, diğerlerini benimle kandıracak ya da başka bir şey yapacaktı. Sadece ben değıl, akademi de dahil olmak üzere tüm sihir topluluğı yok oluyordu. En azından zihnimde böyle hissediyordum ve tabii ki haremleri daha önce özmediğim için hepsi benim hatamdı. Tanrım, bunu rastgele yapmalıydım, değıl mi? İnsanları bir araya getirmek ve şu anda bu tür bir tehlikenin içinde olmadığımızdan emin olmak için her şeyi yapmalıydım.

O da neydi öyle? Aman Tanrım, artık hayal mi görüyordum, duymak istediklerimi mi hayal ediyordum bilmiyordum ama neredeyse baykuş ciyaklamasına benziyordu. Eğer yeterince dikkatli düşünürsem, bunun Perry olduğunu tahmin edebilirdim. Bana geri dönüyordu. Aman Tanrım, eğer bana geri dönen oysa kurtulmuş olabilirdim. Şeye rağmen iyi olabilirdim. Ama ne olur ne olmaz bu fantezide fazla kaybolmayacaktım...

"Angie..." Kahretsin, bir şey ya da biri beni yerden kaldırdı. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o kişinin yanında kendimi anında güvende hissettim. Bunlar iblisler değıldi, o kadarından emindim. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Seni güvenli bir yere götüreyim."

Nerede olduğumu bilmiyordum, ama duvarlar bana yakındı, bir şekilde engellenmişim. Belki yine bir ara sokaktaydım. Sadece hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu, bu yüzden bunu söylemek benim için zordu. Tek bildiğim, çoktan

Ölmüştüm ve bu sadece bir tür hayaldi, ya da belki kontrol ediliyordum. Tam olarak emin değildim. Perry bile tam olarak kendisi gibi görünmüyordu.

"Perry." Elimi uzattım ve parmaklarımla yanaklarını nazikçe okşadım. Teni yumuşacıktı. Her zaman böyle yumuşak mıydı? "Çok güzelsin, Perry. Senden hoşlanıyorum..."

Gözleri şaşkınlıktan neredeyse yerinden fırlayacaktı, bu belki de tüm bunların gerçek olduğuna ve sadece benim hayalimde olmadığına dair bir işaretti. Bunu kabul ettim, bunun gerçek olmasını o kadar çok istedim ki kendimi ona daha da yaklaştırdım. Artık hiçbir endişeye bile izin vermiyordum. Hayatım neredeyse sona ermek üzereydi, ben de ettim. Hayatımda ilk kez kendi başıma ani bir karar verdim ve onu öptüm.

Oha! Perry'nin dudakları yumuşak, tatlı ve lezzetliydi. Neden tüm hayatımı bu adamı öperek geçirmemiştım? Beni kesinlikle nefessiz bırakmıştı ve uzun zamandır ilk kez, tüm doğru nedenler içindi. Kahretsin, bunca yılımı gergin ve bu bağı keşfetmekten korkarak boşa harcamıştım, oysa bu bağ hep gözümün önündeydi.

Dudaklarımıza sıçrayıp bizi hafifçe ayırana kadar yüzümden aktığını fark etmemiştim bile. Gerçi Perry fazla uzaklaşmak istemiyordu. Alnını benimkine dayadı ve sevgiyle gözlerimin içine baktı. Bu duygularla kesinlikle tek başıma değildim, bu da her şeyi çok daha kalp kırıcı hale getiriyordu.

"Seni terk etmek istemiyorum," diye umutsuzca fısıldadı bana. "Angie..."

"Gitme." Ona daha sıkı sarıldım. "Sana ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam."

Kalplerimiz aynı anda atıyordu, benimkiyle aynı anda onun göğüs kafesine çarpmasını neredeyse hissedebiliyordum ama bu adamın dövüşe geri dönmek için benden uzaklaştığını neredeyse hissedebiliyordum.

Ama kavgaya geri dönerse kendimi bir kez daha kaybederim.

"Angie," dedi inançla. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. İşte bu yüzden gitmem gerekiyor. Bu yüzden çocuklara yardım etmeliyim..."

Çocuklar. Mark, Pierce, Chase. Kahretsin, onlara da bir şey olmasını istemiyordum. Onlar da benim için en az Perry kadar önemliydi. Perry'yi burada istediğim kadar onları da hayatta ve yanımda tutmak istiyordum.

"Sana yardım etmem gerek," diye ısrar ettim. "Beni de götür."

"Sen çok zayıfsın, Angie. Seni bu yüzden kurtardım. Zehirlenmişsin."

'Zehirlenmiş' kelimesiyle neyi kastettiğini bilmiyordum ama bunu hissettiğimi itiraf etmeliydim. Her ne hakkında konuşuyorsa, bu his benim içimde de dalgalanıyor olabilirdi. Zehirlenmiştim. Bu kadar hasta ve sersem olmama şaşmamalı. Perry mi beni arkaya yaslıyordu yoksa ben mi kendi başıma uzanıyordum emin değildim ama başımın betona sertçe çarpması baş dönmemi daha da artırıyordu. Kimsenin işine yaramıyordum. Tek başıma kalmak istemediğim kadar, ayak bağı olmak da istemiyordum. Bu iblislerin hâlâ gitmesi gerekiyordu, bana her ne oluyorsa artık sona ermeliydi.

Annem ne yapardı? Bu, başım sıkıştığında her zaman başvurduğum bir ve şu anda bana her zamankinden daha uygun geliyordu. Annem tüm haremini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardı, hiçbir erkeği geride bırakmaz ya da tehlikeye atmazdı, bu yalnız kalmak anlamına gelse bile. Strese katkıda bulunmaz, saklanırdı.

"Burada güvende miyim?" Fısıldadım. "Beni bir şey bulabilir mi?"

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye ısrar etti Perry. "Bir kalp atışında geri döneceğim. Güven bana. Bunu yapacağım konusunda bana güvenebilir misin?"

Yavaşça başımı salladım ama bir yere gitmesine izin vermeden önce gömleğine tutundum ve son enerji kırıntımı kullanarak onu kendime çektim. Beni yalnız bırakmadan önce onu son bir kez öpmem gerekiyordu. Artık ona doyamıyordum. Ona olan hislerimi ifade etmek için söylemem gereken kelimeleri tam olarak kafamda toparlayamasam da, en azından şu anda damarlarımda dolaşan tüm tutkuyu ona gösterebilirdim.

Perry gitmek istemedi. Gerçekten gitmek istemediğini görebiliyordum ama gitmek zorundaydı. Yavaşça benden uzaklaştı, geriye doğru kayarak parmaklarımın arasından geçti. Bilincimi de götürüyormuş gibi hissediyordum, dünya siyaha dönüyor, beni zar zor anladığım bir hissin içinde boğuyordu.

Kendimi toparlamaya en çok ihtiyaç duyduğum anın, tam da kendimi en çok toparlamaya ihtiyaç duyduğum an olması ne kadar garipti. Umutsuzdum, çaresizdim, tek yapabildiğim şeyin yuvarlanmaya ve düşmeye devam etmek olduğu bu tuhaf yerde sıkışıp kalmıştım.

UYANDIM. HEM DE ÇOK AZ. GÖZLERİMİ AYIRDIM VE IŞIĞIN ama benim için çok fazlaydı. Dayanamadım. Gözlerimi aynı hızla tekrar kapattım. Sisli beynim, gerçekte ne olup bittiğini anlamak bir yana, neden yatakta olmadığımı bile anlamakta zorlanıyordu. Beynimde bunun önemli bir şey olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı, ama ne olduğunu gerçekten anlayamayacak kadar yorgundum...

Bir süre sonra uyandım. Aslında ne kadar sonra olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu sefer tekrar dalmamaya çalıştım. Bu sefer baş dönmesi daha önce olduğu kadar yoğun değildi. Garip zehirli his hâlâ ciğerlerimi dolduruyordu ama artık biraz daha nefes alabiliyordum. Ne yazık ki bu yeterli değildi. Savaşmaya devam edemezdim.

Üçüncü kez uyandım. Bu sefer kararlılık dalgası vardı. Bir kez daha umutsuzluk çukuruna izin vermeyecektim. Hayatta olmaz. Gözlerimi açmak benim için hâlâ zor olsa da, bu bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Bunu kesinlikle reddettim. Dik oturana ve hareket etmeye hazır olana kadar aydınlıkta gözlerimi öfkeyle kırdım.

Bu da ne böyle? Dünya etrafımda garip bir şekilde dönüyordu. Kesinlikle kendimde değildim. Yine de kendimi oturur pozisyona ittim ve nefes nefese kalmama rağmen sendeledim bile

Ayaklarıma kadar. Yere çarpmamak için duvara yaslanmak zorunda kaldım ama bir şekilde hareket edebildim.

"Perry," diye fısıldadım, umutsuzca ona ulaşmaya, onu kurtarmaya çalışıyordum. Gerçi büyüm önceden zayıfsa, şimdi ne kadar acınası olacağını hayal bile edemezdim. "Mark, Pierce, Chase... ?"

Onları hissedemiyordum; nerede olduklarını hissedemiyordum. bir bağ vardı, değil mi? Hissedebilmem gereken türden bir bağ ama hissedemiyordum. Havadaki kötülüğü hissedebiliyordum. İblisler hâlâ buradaydı, hâlâ kargaşa yaratmaya, cehennemi buraya getirmeye çalışıyorlardı.

"Anne." Ona ihtiyacım vardı. Bunu . Nereye gitmişti ki? Bu bilgi beynimin içinde, derinlerde bir yerdeydi. Ona sahip olmam ama erişememem sinir bozucuydu. İnanılmaz derecede sinirlenmeye başlamıştım. "Anne, ? Babalar..." Eğer onları bulabilirsem, onu da bulabilirdim. "Herkes nerede?"

"Çok mu içtin, küçük kız? Merak etme, hepimiz o yollardan geçtik." Benimkini bile utandıran kalın İskoç aksanı beni şok etti. "Sana eve taksi çağırmamı ister misin?"

Bir insan. Büyüsü olmayan biri. Bardan çıkan ve beni duvara yaslanmış, kendimi dik tutamaz halde, kendi kendime mırıldanırken bulan normal bir adam... Evet, neden içkiyi fazla kaçırdığım sonucuna vardığını anlayabiliyordum.

"Arkadaşlarıma ihtiyacım var... Nerede olduklarını bilmiyorum..."

"Bence hanımefendi, eve gitmek isteyebilirsiniz. Yarın arkadaşlarınızı bulursunuz. Saat neredeyse sabahın üçü, genç kız. Gecenin bu saatinde iyi bir şey olmaz."

Neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan biri için ne kadar komik bir tavsiye. Neredeyse gülmek istiyordum ama çok güçsüzdüm.

"Dinle genç bayan, şu anda burada ne kadar komik insanlar olabileceğini bilemezsin. Eve gitmen senin için daha iyi olur. Sana bir taksi çağıracağım. Seni sağ salim götürürüm."

Tam reddetmek, ona gerçekten iyi olacağımı söylemek üzereydim ama bu kelimeleri ağzımdan çıkarmayı başaramadım. Ama bu sefer, zavallı dost canlısı adamın üzerinde dev bir gölge belirmişti

Arkasında. Tek istediği bana yardım etmek, başıma kötü bir şey gelmesini engellemekti ve şimdi başı beladaydı...

Onu nasıl kurtaracaktım? Ani bir hareket yapmak çünkü şu anda sihime güvenebileceğimden yüzde yüz emin değildim. Nefesimi içime çektim ve ciğerlerimde sıkıca tutarken bir sonraki hamlemin ne olacağını bulmaya çalıştım. Şu anda ikimizi de hayatta tutacak bir hamle.

"Hanımefendi, adresiniz nedir? Taksi şirketindeki adam soruyor?"

Konuşamadım. İşaret etmeye çalıştım ama yine de adamın benim görebildiğimi görebileceğini sanmıyordum. İblisler, çok geç olana ve hayatları sona ermek üzere olana kadar büyülü olmayan varlıklardan saklanma konusunda harikalardı.

Lanet olsun! Bu adamı nasıl hayatta tutabilirim ki?

MARK

S Bu dövüş istediğim gibi gitmiyordu. Takım olarak iyi olacağımızı düşünmüştüm, hepimiz, çünkü akademide durmadan birlikte çalışmıştık, ama öyle olmadı. Bu farklıydı. İblisler farklıydı, daha sert, çok daha zekiydiler. Kafamızı karıştırmak için bir şeyler yapıyorlardı, bu yüzden ikimiz de nerede olduğumuzu ya da ne yaptığımızı gerçekten bilmiyorduk. Bu savaşmayı zorlaştırıyordu çünkü muhteşem baykuş görüşümüzle bile kim olduğumuzu ve saldırıların nereden geldiğini söylemek zordu.

Bu bir şeydi. kalabileceğimizi bilmiyordum. Kendi kendime henüz bir harem olmamamızın ne kadar utanç verici düşünüyordum. Angie'nin hepimizi çok daha erken seçmesini sağlamak için daha çok mücadele etmeliydik. O zaman bu pisliklerle savaşabilir ve onları gerçekten alt edebilirdik. Ancak şu anda kesinlikle mücadele ediyorduk, bu çok açıktı. Birini kaybedeceğimiz diye çok korkuyordum.

Çelik gibi bir kararlılıkla kendime, eğer biri ölecekse onun ben olacağımı söyledim. Diğer adamlar kaybedilemeyecek kadar inanılmazdı. Dünyanın onlara ihtiyacı vardı; bir yerlerde bir harem onlara ihtiyacı vardı. Kendimi feda etmem gerekirse, feda ederdim.

Kendimi dengeledim. İçeri girmenin ve her ihtimale karşı tüm dikkatleri üzerime çekmenin zamanı gelmişti. Gerçekten de saldırmam gereken noktaya gelmeye başlamıştı.

"Mark..." Gökyüzünden bir ışık huzmesi fırladı ve etrafımızı saran koyu gölgeli bulutları delip geçti. "Pierce, Chase, Perry, Angie..."

Kahretsin, Katie'ydi. Haremi , bu harika bir şey olmalıydı ama değildi. Çünkü kaybediyorduk ve ayrıca Angie'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Perry onu tehlikeden uzaklaştırmış ve savaşa yeniden katılmıştı, bu yüzden sadece her şeyin yolunda olduğunu varsayabilirdim, ama yine de korkuyordum.

Karanlık daha hızlı dönmeye başladı. İblislerin artık paniklediğini hemen anlayabiliyordum çünkü savaşa katılan ek güçle birlikte gerçek bir haremimiz vardı. Etrafımızı saran ve bizi bütünüyle yutan karmaşa yüzünden ben ve çocuklarla başa çıkabiliyorlardı ama şimdi sayıca üstündüler ve yenilmişlerdi. Katie ve hareminin ortaya çıkışı içimizde yeni bir ateş yaktı ve hepimiz sahip olduğumuz her şeyle savaştık.

Daha birkaç dakika önce etrafımızı saran kaos, iblislerle teker teker savaşıp onlara boyun eğdirdikçe sakinleşmeye başladı. Hepimizin öleceğinden ve akademiye hayal kırıklığına uğratacağımızdan korkarak önceden cesaretsiz hissetmeye başlamıştım, ama şimdi başka bir desteğim vardı ve savaştım. Her şeyimi ortaya koydum, yoluma çıkan her iblisi gagaladım. Sonunda ölmek zorunda kalmayabileceğimi kabul ettiğim için rahatlamıştım...

"Hayır!" *O da neydi?* "Hayır, dur."

Bedenimden bir çığlık gökyüzünü paramparça etti. O kadar iyi tanıdığım bir çığlıktı ki, iliklerime kadar ürperdim. Bu Angie'ydi. Her şeye rağmen güvende değildi. Yaptığım her şeyi bıraktım ve yere doğru dalışa geçtim.

O neredeydi? Onu bulamıyor gibiydim. Kolayca değil. Sanki tüm şehrin üzerinde kalın, siyah bir sis vardı ve ne kadar uğraşsam da onu göremiyordum ama Angie'yi bulmam *gerekiyordu*, buna hiç şüphe yoktu. kadar da durmayacaktım.

Tam şekil değiştirip tekrar insana dönüştüğüm anda yere düştüm. Canım yanmış olabilirdi, muhtemelen her yerim çizilmişti ama şu bunu dert etmeyecektim. Havada tehlike vardı, Angie'nin bana ihtiyacı vardı ve ben de ona yardım edecektim.

"Angie!" Çığlık attım, adı göğüs kafesimin içindeki tüm kemiklerimden sekiyordu. Daha ilk kelime boğazımı tırmalamaya başlamıştı bile. "Angie, ?"

Diğerleri de , sesimi ve çığlığımı takip ediyorlardı ama ben sadece onu yakalayanın ben olacağıma . Durmayı reddettim, köşeyi dönene kadar ayaklarımı kaldırıma sertçe vurdum...

Kahretsin. Kan. Yerde iblislerden birinden akan bir kan birikintisi vardı. İnsan kanı. Tabii ki ilk içgüdüüm Angie için paniğe kapılmaktı ama o iblisin diğer tarafındaydı ve karnından hayvani çığlıklar atıyordu. O iyiydi ama biri kesinlikle iyi değildi.

Angie bir kez daha, "Hayır, ona zarar vermeyin," diye bağırdı. "Bana yardım etmeye çalışıyordu."

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Angie için önemliyse ona yardım etmemiz gerekiyordu. Yine de, şimdi ona yardım edemeyeceğimizden endişeliydim. Bir insandan çok fazla kan gelmişti. O kadar çoktu ki nasıl davranacağımı bilemiyordum. Tanrıya şükür Katie'nin büyüü, hareminkiyle birleşerek arkamdan patladı. Tek yapmam gereken Angie'yi bundan kurtarmak için eğilip yuvarlanmaktı.

"Mark, hayır." Angie beni silkeledi. "Ölmesine izin verme. İzin verme..."

"Angie, hareket etmen gerek." Ellerimi beline doladım. Ayaklarının üzerinde duramıyordu, sanki çok içmiş gibiydi. İçimden bir ses bunun iblisler olduğunu söylüyordu. Ona bir şey yapmışlardı. "Buradan çıkmamız gerek. Seni güvende tutmalıyım."

Savunmasızdı ve risk altındaydı. Buna asla izin veremezdim. Ama Angie kararlıydı. Ne istersem isteyeyim arkadaşına yardım etmek için çırpınıyor ve bana karşı savaşıyordu. Angie'nin güvenliği tam anlamıyla ellerimdeydi ve onun gitmesine, bu işin ortasında sıkışıp kalmasına izin verecek değildim. Hiç şansım yoktu.

"Perry!" Perry için çığlık attığımda, onun baykuş formunun iblisi bombaladığını görmek için etrafıma baktım. Sadece tahmin edebileceğim şeyi yaptı ve iblisin adamı düşürmesini sağladı, ama tabii ki

İblis daha sonra Perry'ye saldırmaya başladı. "Aman Tanrım, Perry. Mark, gitmen gerek. Git ve Perry'ye yardım et. Birinin Perry'ye yardım etmesi gerek!"

Bir an için kaldım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Gidip Perry'ye yardım mı etmeliydim yoksa Angie'yi korumaya mı çalışmalıyım? Bu gerçekten zordu. Beynim bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Güm. Bu da neydi böyle? Anlamak bir anımı aldı. *Oh...*

Hay sikeyim! Karar vermek için çok uzun süre bekledim. Olduğum yerde donup kalmış, kafamı toparlamaya çalışıyordum ki Perry'ye bir şey oldu ve saldırıya uğradı. Yere sertçe düştü ve acı dolu bir feryat kopardı. Bu kez Angie parmaklarımın arasından sıyrılmaya çalışırken onu . Perry'nin yanına koştu ve insan formuna geri dönerken ona tutundu. Kesinlikle acı çekiyordu. Ona bir şey olmuştu ama ne?

Her , kanım deli gibi kaynadı. O kadar öfkeliydim ki kendimi tutamadım. Zıpladım, havada süzüldüm, tekrar baykuşa dönüştüm ve sert bir şekilde saldırdım. Artık kendimi tutamıyordum. Bu iblisin ölmesini istiyordum. Saniyeler içinde Chase ve Pierce da benimle birlikte Perry'nin başına gelenlerin intikamını alıyorlardı. Canavara sert ve hızlı bir şekilde saldırdık, artık bize bir şey yapmasına fırsat vermiyorduk. Artık kafamız karışık ya da başımız dönüyor değildi, Perry'yi düşünüyorduk.

Aslında ben de Angie'nin arkadaşını düşünüyordum. yerde yatan ölü insan adamı. Etrafta kimse yokken sadece Angie'ye yardım çalışıyordu ve şimdi bu yüzden ölmüştü. Bu doğru değildi.

Ben de onun için savaştım. Her kimse, hiç kimse iblisler tarafından saldırıya uğramayı hak etmiyordu. Bu yaratıkların burada ne işi vardı? Ne istiyorlardı? Görünüşte hiçbir sebep yokken neden insanları öldürüyorlardı? Korkunçtu. Onların kötü olduğunu sadece akademide öğrendik, derslerimiz tek . Bize sadece temel bilgileri öğretiyorlardı, çok derin ve gerçeklikle ilgili hiçbir şey öğretmiyorlardı. Yine de şu andan itibaren biliyordum ki, bu dövüşün sonuna gelir gelmez her şeyi öğrenecektim.

Kafam çok uzun zamandır kumun içindeydi ama artık değil. , öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Öyle olmalıydım ki

çok daha akıllı.

DÖVÜŞ BİTER BITMEZ NEFES NEFESE YERE YİĞİLDİK.

bitmişti ve iblisin işi bitmişti. Bu çok sert bir kaltaktı, içlerinde en sertlerinden ve az önce öldürdüğü insanla bağlantılı olduğuna dair bir his vardı içimde. Bu mümkün olabilir mi? Evet, önceden fark etmediğim için pişman olduğum bir şey daha.

Akademiye geri döndüğümde bazı ciddi değişiklikler yapacaktım. Öğrencilerin gerçek dünyada savaşmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlamalarını sağlayacaktım.

Katie arkamdan, "İşimiz bitti," diye nefes nefese bağırdı. "Bu sonuncusuydu."

"Emin misin?" Kontrol ettim. "Bütün şehri gördün mü?"

"İblisler bir sürü gibidir. Güçlerinin daha iyi çalışması için bir arada kalıyorlar. Hepsini yakaladık ve koruma büyüleri artık birinci sınıf, eskisinden bile daha iyi, bu yüzden başka bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum..."

Başımı yere yasladım ve rahatlamanın içime dolmasına izin verdim. Tanrı'ya şükür bitmişti. Daha fazlasını yapabilmemin imkânı yoktu. Artık savaşacak fiziksel güce sahip değildim, bu yüzden bir anlığına sakinleşebileceğimi bilmek harika bir haberd. Kesik kesik aldığım nefesler o kadar keskin ve gürültülüydü ki, biraz sakinleşene ve vücudum nihayet normale dönene kadar bir süre başka bir şey duyamadım.

İşte o zaman hıçkırıkları fark ettim. Angie'nin Perry'nin üzerine eğilmiş hüngür hüngür ağladığını görmek için sol tarafımdan gelen sert gözyaşlarını. Ama sadece onun için ağlamıyor, arkadaşına da ulaşmaya çalışıyordu.

Yorgun bedenimi ona doğru sürükledim, ona ulaşmaya çalıştım ama Angie çok üzgündü. Kalbi çok kırıktı. En kötüsünden korktuğum için omurgama bir buzlanma yerleşti. Bu, istemediğim şey anlamına gelmiyordu.

Sanırım öyle... değil mi? Perry kavgada yaralandı, ama bundan daha kötü olamazdı, değil mi? Daha kötü olabileceğini düşünmek beni korkutuyordu.

Perry. Birlikte yaşadığımız hayatların görüntüleri beynime sertçe çarptı ve beni milyonlarca kez daha fazla korkuttu. *Perry, hayır.* Onu kaybedemezdim. İmkânı yok. En iyi arkadaşımdı, aşık olduğum biriydi. O her zaman varlığımın bir parçası olmuştu. Onsuz başa çıkamazdım. *Perry.*

"Tıbbi yardıma ihtiyacı var," diye fısıldadı Kai arkamdan. "Şu anda durumu iyi, ama yakında yardım almazsa, senin için bazı gerçek sorunlar olabilir."

Çaresizce ona baktım, ağzından daha iyi haberler çıkmasını diledim ama hepsi buydu. Perry ölmemişti, bu iyi bir şeydi ama eğer onu götürmezsek hayatta kalamayabilirdi. Perry'ye yardım etmek için aklıma gelen en iyi yer akademiydi. Orada en iyi tıbbi personel vardı ama bunun için yeterli zamanımız var mıydı?

"Peki ya o?" Angie uludu. "O adam. Bana yardım etmeye çalışıyordu."

Katie kızının yanına oturdu ve kolunu omzuna doladı. "Tatlım, ne yazık ki artık onun için yapabileceğimiz bir şey yok. O adam vefat etti. Ama ailesinin ona ne olduğunu bilmesini sağlayabilirim."

"Onlara her şeyi anlatamazsın," diye çaresizce haykırdı Angie. "Gizlilik yüzünden. Bunu bozmanı istemiyorum..."

Katie diplomatik bir tavırla, "ne söyleyebileceğimi söyleyeceğim," diye cevap verdi. "Ailesinin onun bir kahraman olduğu için öldüğünü bilmesini sağlayacağım."

"Bir kahraman mı?" Angie sordu. "Öyleydi, biliyorsun. Bana göz kulak olmak istedi. Sadece *bana* bir şey olmamasını sağlamaya çalıştığı için buradaydı."

Katie ciddiyetle başını salladı. "Ve bunun bilinmesini sağlayacağım. Doğru olanı yapmaya çalıştığını bilmek ailesini biraz olsun rahatlatılabilir."

Bu Angie'yi şimdilik tatmin etmiş görünüyordu. En azından hepimizin harekete geçmesine yetecek kadar. Perry'yi gerçekten de akademiye geri götürmemiz gerekiyordu çünkü Kai'nin uyarı sözleri korkunçtu. Aslında beni Perry'ye bakmaya zorladılar.

Arkadaşımdaki hasarın ne kadar kötü olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sertçe yutkundum ve kan görmek için ona baktım. Belki insan adamın kafasının etrafındaki kan kadar değildi ama yeterince kötüydü. Özellikle de kan Perry'nin sağlam gözünden geliyordu.

Kahretsin, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi hissettirmiyordu.

"Pierce, Chase," diye bağırdım, panik ses tonumda belirgindi. "Perry'yi akademiye geri götürmeliyiz. Onu hemen oraya götürmeliyiz."

"Onu uçuramazsın," diye ısrar etti Angie. "Bu işleri daha da kötüleştirir. Arabayla gitmeliyiz. Zaten beni yalnız bırakmanı istemiyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Diğer çocuklara baktım. Angie ile aynı fikirde olduklarını gözlerinden okuyabiliyordum. Güvenliği hıza tercih etmek istiyorlardı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Perry'yi tek başıma taşıyamazdım. Baykuş formum yeterince büyük değildi.

Ağır ve sinirli bir şekilde iç çektim. "Peki, şimdi geri döneceğiz. Ama hızlı olmamız gerekecek. Perry'ye yardım etmek için elimizden geleni yapmalıyız."

Hepimiz Perry'yi yerden kaldırırken hıçkırıklarımı bastırdım. Gözü *gerçekten* kötü görünüyordu. O kadar kötü görünüyordu ki, tekrar görebilmesi beni şaşırtacaktı. Bu nasıl olmuştu ki? Tanrım, zavallı Perry. Diğer gözü de donuktu ve hiçbir şeye , bu da beni endişelendiriyordu. Bu bana görme yetisinin tamamen bitmiş olabileceğini düşündürdü. Gözlükleri bile ona yardım etmeye yetmeyecekti. Bu Perry için neredeyse düşünülemez bir gelecekti.

Ne kadar muhteşem olduğunu zaten göremiyordu. Onun ne kadar inanılmaz biri olduğunu düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu - görme yeteneği olmadan özgüveninin zarar göreceğini biliyordum. Şu anda ona yardım etmek için söyleyebileceğim bir şey olduğunu sanmıyordum.

Hay sikeyim! Arabaya binip hemen gitmemiz gerekiyordu. Perry'nin başına böyle kötü bir şey gelmesine dayanamazdım. Bu çok fazlaydı. Çaresizlik beni ele geçirmeye başlamıştı. Eğer diğer çocuklar ve Angie, Perry'ye benim kadar değer verdiğimi görmeselerdi, aklımı kaçırabilirdim.

"Her Şey yoluna girecek," diye tekrar tekrar fısıldıyordu Chase. "Her Şey yoluna girecek." Bunun onun iyiliği için mi yoksa bizim iyiliğimiz için mi olduğunu bilmiyordum ama bizi sabit tutacak, arabaya doğru ilerlememizi sağlayacak bir Şey olması güzeldi, böylece sonunda buradan çıkabilecek ve elimizden geleni yaptığımızdan emin olabilecektik. "Her Şey girecek; her Şey yoluna girecek..."

Gerçekten iyi olup olmayacağı ayrı bir konuydu ama Şimdilik buna fazla takılmamaya çalışıyordum çünkü ruhumun zaten olduğundan daha fazla ezilmesini istemiyordum. Devam etmek için zaten büyük bir irade gücü gerekiyordu. Ne kadar gücüm kaldığından emin değildim. Gerçekten tamamen pes etmeden önce bu yolda daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum.

PIERCE

Buna dayanamıyorum; korkunçtu. Akademi personeli Perry'ye yardım etmek için ne yapabileceklerini anlamaya çalışırken hastane odasının dışında mahsur kalmak kesinlikle öldürücüydü. Ben sadece

hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Hepimiz Perry'nin durumunu öğrenene kadar akademi dekanına ibislere neler olduğunu anlatmayı reddetmiştik. Mark ona kısa bir özet geçti ama hepsi bu kadardı. Zaten tehlike şimdilik geçmişti ve şimdi Perry daha önemliydi.

Ama beklemek öldürücüydü. Belki de tüm bu oyalanmalardan kaçınmak için dekana neler olduğunu anlatmalıydık ama henüz neler olduğunu hatırlayabilecek durumda olduğumuzdan bile emin değildim. Her şey bulanıktı, gerçekten dağınıktı, her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bunu anlamak biraz zaman alacaktı.

Ayrıca, iblislerin hepimize verdiği, başımızı döndüren ve kafamızı karıştıran bir beyin zehri vardı. En kötüsü Angie'deydi ve neredeyse kendisi de tedavi olmak zorunda kalıyordu ama neyse ki geçene kadar beklemek zorundaydık. Ondan kurtulmak için yapacak bir şey yoktu.

Belki bir kez geçtikten sonra beynim tekrar düzgün düşünebilirdi. Şu anda her şey hala gerçeklikten biraz . Sanki ne kadar çabalasam da içinden çıkamadığım bir rüyadaymışım gibiydi. Ama yakında iyi olacaktım. Umarım.

Oturduğum yerden başımı kaldırıp duvara yaslandım ve Mark'ın, kinetik hareketlerinin Perry'yi iyileştirmek için gereken sihirli düşünüyormuş gibi hâlâ bir aşağı bir yukarı volta attığını gördüm. Chase pencereye yaslanmış, sanki başka bir şey yapmak yerine sadece uçmayı düşünüyormuş gibi dışarı bakıyordu. Angie içeride olup bitenleri duyabilmek için kulağını kapıya dayamıştı. Gerçi Perry'nin süpersonik işitme yeteneği olmadan, pek bir şey duyduğunu sanmıyordum.

Zaten bir aile gibiydik, değil mi? Birbirimizi önemsiyorduk, birbirimizi çok seviyorduk, tüm zamanımızı birlikte geçiriyorduk... ! Neden zaten bir harem değildik? Bu bana tam bir delilik gibi geliyordu. Ama zaten kafede tüm bunlar hakkında küçük bir sinir krizi geçirmiştik. Bir tane daha yapamazdım. Hayatta olmazdı.

Herkesin iyiliği için kendimi bir arada tutmam gerekecekti. Geçmişte iyi olduğum bir şey değildi ama deneyecektim. Perry'nin durumunu öğrenene kadar. Lanet olsun, bunu neden bizden saklıyorlardı? O odada ne haltlar dönüyordu? Patlamak üzere olan bir volkandım. Eğer dikkatli olmazsam, kızgın lavlar her an üzerimden fışkırabilirdi.

Tam kanım fokurdamaya ve kaynamaya başlamışken, daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda hastane kanadının kapısı açıldı ve Perry üzerinde çalışan tıp uzmanlarından biri karşımda durdu. Damarlarımda dolaşan heyecanla ayağa fırladım, ta ki yüz ifadesi beni çarpana kadar.

"Özür dilerim." *Hayır, hayır, hayır.* "Yapabileceğim bir şey yoktu." *Hayır, bunu duyamam. Kes şunu.* "Onu kurtaramadım." *Siktir! Bu gerçek olamaz, olamaz.* "Gözü kurtarılamadı, bu yüzden Perry artık neredeyse yüzde yüz kör. Geriye kalan tek görme yetisi zaten kötü olan gözündeki az miktardaki görme yetisi."

Bekle... Ne? Neredeyse Perry'nin gerçekten öldüğü gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. Sadece gözlerinin bozuk olduğunu öğrenmek içimi rahatlatmıştı. Onun için iyi olmadığına emindim ama artık etrafta olmamasından daha iyiydi. Duygularım bana çarptığında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kör mü?" Mark bağırdı. "Hayır, kör olamaz. Gözüne ihtiyacı var. Onun için bir şeyler yapmalısın. Deneyebileceğin daha fazla şey olmalı."

Bunu yapmayın."

"Özür dilerim," diye devam etti tıp uzmanı, ses tonunu olabildiğince soğukkanlı tutarak, muhtemelen herhangi birimizin gerçekten kendini kaybetmesini engellemeye çalışıyordu. "Elimden gelen her şeyi yaptım ama Perry'nin gözündeki yara çok büyüktü."

Mark parmaklarını umutsuzca saçlarında gezdirdi. "Ona söyledin mi?"

"Evet, onunla bir konuşma yaptım. Ne olduğunu anlıyor."

"Nasıl aldı?" Mark talep etti. "Tanrım, nasıl aldı

Bu mu?"

Sessizliğin bir ritmi vardı, bize çok şey anlatan bir sessizlik Perry şu anda iyi bir durumda değildi. Ona elimizden gelen tüm desteği sağlamamız gerekecekti.

"Gidip onu görebilir miyiz?" Angie sessizce yalvardı ve tıp uzmanlarının yumuşak tarafına hitap etti. "Onu görebilir miyiz? Onu odasına geri götürebilir miyiz?"

"Şu anda gitmek için hazırlanıyor. Perry odasına dönmek istiyor."

Omurgamı çelikleştirdim, bunun çok fazla olacağını biliyordum. Sanki son birkaç gün zaten tam bir duygusal bok gösterisi olmamış gibi, Angie'nin akademiden kaçması, sadece stresli olduğunu öğrenmesi, şimdi bir ömür önceymiş gibi hissettiren bir zamanda aldığım reddedilme, tamamen farklı insanlara oluyor... ve bunlar iblislerle savaşmadan önceydi. Hiç bitmeyecekti, değil mi?

Ama bu bir savaştı; tek beklediğimiz çirkin şeylerin olmasıydı.

"Mark." Hiçbirimiz yanımıza başka birinin gelmesini beklemiyorduk ama dekan yine gelmişti. "Az önce Perry'nin tıbbi tesisten ayrılmak üzere olduğu haberini aldım. Şimdi, tam olarak ne olduğunu ve neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek için hepinizle teker teker konuşmam gerekiyor." Tartışmaya başlamadan önce Mark'ı susturmak için elini kaldırdı. "Biliyorum, bunun hiçbiriniz için ideal bir zaman olmadığını anlıyorum, ancak aynı zamanda devam eden bitmek bilmeyen savaşları da hatırlamak zorundayız

Dışarıda. Akademi ve toplum olarak ileriye dönük en iyi yolu bulabilmemiz için tüm ayrıntılara ihtiyacımız var."

Mesele şu ki dekanın Mark ve Perry arasındaki yakın bağ hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam en savunmasız halindeyken onu terk istemesine imkân yoktu. Ama ben bunların hepsini biliyordum ve arkadaşlarımla yapmaları gerekeni yapmalarına izin vermek için kendimi kılıcın üzerine atmaktan mutluydum. Mark'ın akıl sağlığını korumasına yardım edebilirdim.

"Önce ben seninle geleceğim." Bir adım öne çıkarak gönüllü oldum. "Beynimdeki sis artık büyük ölçüde dağıldı ve hafızam çok daha iyi."

Dekan saniyeler sonra kaşlarını çattı. Çok istekli ama sonunda başını salladı ve kabul etti. Mark'a gülümsemek için geri döndüm. Yüzünden minnettarlık okunuyordu. Onun için iyi bir şey yapmış ve hepimizi yakınlaştırmıştım. Bu hoşuma gitmişti. Etrafta tepinip kargaşa yaratan kişi olmaktansa, hepimizi bir araya getiren yapıştırıcı olmak çok daha güzeldi.

Dekanı takip ederek koridorda ilerlerken kendimden çok memnundum ama hâlâ yapmam gereken çok şey vardı. Olanları gerçekten kafamda toparlamam gerekiyordu çünkü beynimdeki sisin dağıldığı konusunda yalan söylemiştim. Sis biraz dağılmış olabilirdi ama kesinlikle ona söylediğim gibi bir şey değildi - hala bazı önemli bilgileri hatırlamakta zorlanıyordum.

En önemli kısımları çıkardığım sürece olmayacağından emindim. Akademinin beyin zehirlenmesini bilmesi gerekiyordu. Bana kalırsa üstesinden en zor şey bu olacaktı. Eğer bizim için zor olursa, genç öğrencilerin tamamen yenik düşeceğinden oldukça emindim.

Her şeye rağmen akademi dekanının konuda bazı çözümleri olmasını umuyordum, böylece hepimiz korkunç bir şekilde içine çekilmeyecektik. İnsanların *bu* yüzden ölmesini istemedim.

Daha fazla ölüm. Zavallı insan çoktan ölmüştü ve muhtemelen kendisine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Başına ne geleceğini bilmiyordu. O zavallı adamın tek yapmaya çalıştığı, çok sarhoş olduğunu düşündüğü bir kadına yardım etmektir.

Urgh! Bundan nefret ettim. Gerçekten hiç hoşuma gitmedi. Eğer için eğitim aldığımız şeyin bu olduğunu bilseydim, o zaman bu kadar hevesli olmayabilirdim...

MARK'IN ODASINA DOĞRU YÜRÜRKEN HER ADIMIMI BİR AĞIRLIK KAPLADI.

Çetenin Perry'nin yatakta olduğundan emin olduğunu ve başına gelen tüm korkunç şeyler için umutsuzca iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum. Ben de aynı şeyi yapacaktım ama teslim etmem gereken ekstra bilgiler vardı.

Beyin sisi bizi çok etkilemişti çünkü tam teşekküllü bir harem olmanın getirdiği ekstra korumaya sahip değildik. Katie ve adamlarının bizden çok daha iyi olmasının nedeni buydu. Sadece sihirli dünyadaki deneyimleri değil, aynı zamanda ek sihirli katmanları da vardı. Dekanın Angie'nin herkesi mutlu edecek şekilde gruplara ayırması konusunda bu kadar istekli olmasının nedeni de buydu. Onları güvende tutmak için.

hepimiz biliyorduk ama şimdi *gerçekten* biliyordum. Şimdi olması gerekiyordu. Hepimizi hayatta tutmak ve iblisleri yenmek için bize herhangi bir şans vermek için eşleştirmelerdeki üç günlük sınırın uygulanması gerekecekti. Kimin kiminle birlikte olacağı konusunda kavga etmeye devam edemezdik. Bu artık ikinci plandaydı. Muhtemelen herkesten çok benim bu düşüncayı kontrol altında tutmam gerekiyordu çünkü bunun bir önemi yoktu.

Bu gece bir noktada bunu da ele almam gerekeceğini biliyordum. Ama şu anda bitkin düşmüştüm ve sadece biraz zaman geçirmek . Bunun yerine, Mark'ın odasına girdiğimde, Chase'e dekanla konuşması için izin verdim.

Belki herkes toplantıdan sonra bu gerçeği öğrenirdi ve bunun yerine benim bilgi aktarmam yerine her şey hakkında daha bilinçli bir tartışma yapabilirdik. Önemli konuşmaları başlatma konusunda en iyisi olduğumdan emin değildim.

"İşler nasıl gidiyor?" Bir süre sonra odadaki sessizliği bozarak sordum. "Sen nasılsın, Perry?"

Perry derin bir iç çekti, bilmem gereken her şeyi anlatan türden bir iç çekti bu. Neredeyse çökmüş bir adamdı. Sağlam gözünün işlevini kaybetmesi zor bir yük olacaktı. Ama biz onun yanındaydık, ona yardım edebilirdik.

"Bilmiyorum Pierce," diye dürüstçe cevap verdi. "Şu anda nasıl hissettiğimi açıklayamam çünkü gerçekten bilmiyorum. Bu korkunç bir şey. Büyük bir şok."

Yatağa, onun yanına oturdum. "Yine de bu savaşılamayacağın anlamına gelmiyor. Hâlâ yapabileceğin çok şey var. Bundan emin olacağım. Hepimiz yapacağız."

"Yük olmayacağım," diye ısrar etti ama ben bunu kabul etmiyordum.

"Hiçbir zaman bir yük olmayacaksın, Perry. Hepimizin sana her zaman ihtiyacı oldu. Bunu biliyorsun ve bu şimdi bile geçerli."

Uzanıp elini kendi elime aldım ve söylediğim her kelimedede ciddi olduğuma dair onu rahatlatmak için hafifçe sıktım. O beni sıktı ama kesinlikle bir belirsizlik hissediyordum. Zavallı Perry yolun sonuna gelmişti ve eğer kimse ona ne söyleyeceğini bilmiyorsa, ki Mark'ı da buna dahil ediyorum, çünkü o da denemiş olmalıydı, o zaman ne yapacaktık? Buna bir cevap bulabilmeyi çok isterdim.

"Hepimiz sana yardım edeceğiz," diye Angie. "geldiğinde."

Yatakta benim yerimi aldı. Angie'nin benim yapamadığımı yapabileceğini, onu daha iyi hissettirecek o sihirli kelime kombinasyonunu söyleyebileceğini umarak hareket ettim.

"Daha iyisini hak ediyorsun." Perry'nin bu sözleri söylediğini duyduğumuzda Chase'e baktım. Son derece kişisel ve özel görünüyorlardı. Sohbet için odada olmamız gerektiğine tam olarak ikna olmamıştım ama Perry önce çıkmamızı istemeden başlamıştı. "Bazı şeyler hakkında... biraz konuştuğumuzu biliyorum. Bazı şeyleri ifade ettik ama bu ben göremeden önceydi. Bilmeni isterim ki Angie, daha fazlasına ihtiyacın var."

Bekle, duygular hakkında da mı konuşmuşlardı? Bu ne zaman oldu ki? Onunla yaptığım sohbetten çok daha iyi geçmiş gibi görüldüğünü bilmek kalbimi sızlattı. Perry

olumlu bir yanıt almıştı, ama şimdi gözleri yüzünden geri çekiliyordu. Angie'nin öyle biri olmadığını elbette biliyordu. O tüm kalbiyle, her zerresiyle seviyordu. Eğer Perry'den hoşlanıyorsa, başına ne gelirse gelsin ona tapardı, tıpkı hepimiz gibi.

Onun adına mutluydum. Angie'nin haremine kabul edilirse, istediğini elde ettiği için çok mutlu olacaktım. Kendim o kişi olacak kadar şanslı olmasam bile.

"Kendine bu kadar yüklenme," diye ısrar etti Angie. "Böyle olmanı istemiyorum Perry. Hâlâ yapabileceğin çok şey var. Unutma ki burada dünyadaki en büyük destek sistemine sahipsin. Ben ve çocuklar. Her zaman senin için burada olacağız."

Perry Angie'ye ince dudaklı bir gülümseme verdi. Hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Bu açıklama karşısında benim de kalbim biraz kırıldı çünkü her geçen saniye destek sisteminin uzun süre bir parçası olamayacağıma daha fazla ikna oluyordum. Başka bir yere yerleştirilecektim ve burada yaptığım gibi başka bir grup insana uyum çalışmam gerekecekti. Bu mümkün müydü ki?

Mark döndü ve Chase'in gitme vakti geldi. Ondan sonra sıra Angie'ye geldi. Dekan bilgi almak için Perry'yi zorlamadı çünkü bunu yapacak kafa yapısında değildi ve umarım bizden yeterince bilgi almıştır. Bir süre sonra beynimdeki sisin dağıldığını ve normal halime döndüğümü hissettim. Kafa karışıklığı bulutunun diğer herkes için de kalkmaya başladığından oldukça emindim.

Bununla ilgili tek sorun, gerçekliğin devreye girmesiydi ve hiçbirimizin nerede durduğumuzu bilmediği korkunç bir durumdu. Hiçbirimiz Perry'nin yatağının yanından ayrılmak istemiyorduk, hiçbirimiz havaya yayılan ve sırayla hepimize yapışan yoğun gerginliği kırmak istemiyorduk. İçimden bir ses, tıpkı benim gibi diğer herkesin de bu atmosferi bizi öldürmeden önce kırmamız gerektiğini bildiğini söylüyordu ama yapamıyorduk.

En azından ben yapamayacağımızı sanıyordum. Ama bu sefer, düdüklü tencereyi daha fazla tutamayan ve patlayan ben değildim. Mark'tı.

"Bazı planlar yapmamız gerekiyor." Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Diğer tüm öğrencilerin nasıl düzgün dövüşeceklerini, kendilerini nasıl savunacaklarını bildiklerinden emin olmalıyız ve ayrıca haremelerin yerinde olduğundan emin olmalıyız." Keskin nefes aldım ve bu konuda yalnız olduğumu düşünmüyordum. "Eminim dekan da bana söylediği gibi size de neredeyse ölmek üzere olduğumuzu ve resmi bir haremde olmadığımız için beyin zehrinin etkilerine yakalandığımızı söylemiştir. Gerekli korumaya sahip değildik."

Kahretsin! Bu konu hakkında konuşmak istiyordum ama *bu* şekilde değil. Yine de artık her şey ortadaydı, her şeyi geri almak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Yapabileceğimiz tek şey, istesek de istemesek de, bundan sonra ne yapacağımıza dair dürüst ve açık bir tartışma yapmaktı. Şimdi zamanı gelmişti.

ANGIE

Bastırmaya çalıştım. Aslında ağlamak istemiyordum ama artık durduramıyordum. Bir saniye bile kendimi tutamadım. Stres, baskı, yoğun duygular... Sonunda , ben

Onlara yenik düştüm ve ağlayan bir yığın halinde yere yığıldım. Sadece birkaç gün olsa bile sonsuza kadar üzerimde baskı kuran her şey beni alt etti ve kendimi kaybettim.

Onu kaybetmeyi hak etmiyordum. Zavallı Perry böylesine kötü bir dönemden geçerken ve her zamankinden daha güçlü olmama ihtiyacı varken olmazdı. Ama artık kendimi tutamıyordum. Mark'ın ifadesinin sertliği beni uçurumun kenarına getirdi.

"Bu benim hatam," diye haykırdım. "Bütün bunlara kararsızlığım yüzünden ben sebep oldum. Bana söylendiği gibi herkesi haremlere yerleştirseydim, bunların hiçbirisi ."

Mark'ın kalbi kırılmayacaktı, Pierce kaskatı ve stresli olmayacaktı, Chase dağınık ve mesafeli olmayacaktı ve Perry incinmeyecekti. *Benim yüzümden* görme yetisini kaybetmişti. Bundan nefret ediyordum. Hayatımın geri kalanında bu yükü hep omuzlarımda taşıyacaktım. Yaptığım tüm hatalar için ağladım.

"Hayır, hayır, hayır." Mark koşarak yanıma geldi ve kollarını bana dolayarak yanıma oturdu. Ondan en ufak bir sıcaklık bile hissetmiyordum. "Hayır, bunu yapma. Ağlama. kastetmemiştim. Ben sadece... ilerleme kaydetmek istedim..."

"Biliyorum, ," diye patladım, sesim duygu yoğunluğu içindeydi. "Özür dilerim. Seni daha kötü hissettirmek istemiyorum. Sadece korktuğum için kendimi suçluyorum."

"Hey," diye Chase de katıldı. "Böyle bir durumda herkes çıldırırdı. Kimse ne yapacağını hemen bilemez. Ben senin sahip olduğun sorumluluğu almak istemezdim. Kendine bu kadar yüklenmemelisin. Ve ibislere ne olacağını bilemezdin. Artık bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok..."

Elim Mark'a uzanırken Chase'e yaslandım. Sözlerini dikkate aldığımı ve inanmasam bile takdir ettiğimi bilmelerini istiyordum. Hâlâ benim tarafımda olduklarını bilmek güzeldi.

"Angie," dedi Pierce sessizce, o da yanımıza eğilirken. "İçgüdülerine göre hareket et. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap. Dekanın seni bu yüzden seçtiğini biliyorsun."

"Neden ?" Perry sordu. Başımı artık uzanmadığını, yatakta oturduğunu gördüm. "Seni tutan ne?"

Alt dudağımı ısırdım, sonunda dürüst olma zamanımın gelip gelmediğini merak ediyordum. Onlara içinde gerçekten neler olup bittiğini anlatmanın. Korkutucu olsa bile. Mesele şu ki, artık o kadar korkutucu olmamalıydı, hayatlarımız tehlikede olduğu için değil. Hepimiz neredeyse ölüyorduk, öyleyse neden artık geri çekilelim?

"Sizinle ne yapacağımı bilmiyorum çocuklar," diye itiraf ettim gözlerim ayaklarıma sabitlenmiş bir şekilde. Onların tepkilerini görmek istemiyordum. Korkuyordum. "Sizi ayırmak ve mutsuz etmek istemiyorum. Ama sizi neyin mutlu edeceğini de bilmiyorum. Kiminle eşleşmek istediğinize dair hiçbir fikrim yok. Bunun da ötesinde, hak ettiğinizi bildiğim arkadaşlarıma ayrıcalıklı davranıyor gibi görünmek istemiyorum..."

Tanrım, şimdi sadece gevezelik ediyordum. Onlara gerçeği söylemiyordum. Gerçekten dürüst olmamak ve onlarla birlikte olmak isteyen ben olduğumu söylememek. Bu çok aptalcaydı, değil mi? Tanrım, bunun carpe diem olması gerekiyordu. Anı yaşamak çünkü neredeyse ibislerin elinde ölüyorduk. Ama yine de aptalca korkuyordum.

"Angie... bize nasıl hissettiğini anlat," diye devam etti Perry. Kendimi tuttuğumu anlaması için görmesine gerek yoktu. Gururumu bir kenara bırakıp dürüst olmamın zamanı gelmişti. "Sadece içindekileri dök. Şu an bunu yapman için doğru zaman."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tamam, peki... benim asıl endişem senin *benden* başka biriyle birlikte olmak istemen..." Son kelimeyi sessizce söyledim. Belki de gerçeği göğsümden beni rahatlatmalıydı ama bunu hissetmedim. Bunun yerine kalbim göğüs kafesine gümbür gümbür atmaya başladı. Zorlukla nefes alabiliyordum. "Farklı senaryolar düşünmeye devam , hepinizin birlikte kalmak istemesi ama başka biriyle birlikte olması da dahil. Bu benim için zor olsa da, sizin mutlu olmanızı istiyorum..."

Mark parmağını çenemin altına sıkıştırdı ve ona bakmam için gözlerimi yukarı çekti. Kesinlikle donakalmıştım ama ona bakmaktan başka çarem yoktu.

"Angie, bizimle bir haremde olmak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ama *seni* reddetmemizden mi korkuyorsun? Çünkü sizi kesinlikle temin ederim ki böyle bir şey . İmkânı yok. Hepimiz senin için yanıp tutuşuyoruz."

Kafa mü? Bunu tam olarak anlayamamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç kimseden, hele de dünyada en çok değer verdiğim erkeklerden böyle bir övgüyü hak ettiğimi düşünmüyordum. Ama bu doğru olabilir miydi? Hiçbir anlam ifade etmese bile, eğer bu adamlar benim için gerçekten böyle hissediyorlarsa, bu her şeyi çok daha kolay hale getirmez ?

Sadece birlikte olabilir ve mutlu olabilirdik. Birbirimizi korur ve güvende tutarız. Birbirimize göz kulak olabilir ve aslında birlikte bir geleceğimiz de olabilirdi. Hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim ama şimdi doyamadığım bir şeydi bu.

"Gerçekten mi?" Fısıldadım. "Ciddi misin? Öylesine söylemiyorsun değil mi?"

Mark'ın gözlerinin ardında arzu dans ediyordu. O ciddi ve yoğun bakışlarıyla beni içine çektiğini neredeyse hissedebiliyordum. Derin bir manyetik çekim ikimizi de tamamen kontrolüm dışında bir şekilde birbirimize çekti. Saniyeler içinde dudakları dudaklarıma yapıştı ve öpüşmeye başladık. Gerçek, tutkulu bir öpüşmeydi bu ve kalbim tamamen başka bir nedenden dolayı hızla çarpıyordu. Öpücük neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu, iyi ki ayakta değildim.

"Ciddi olmasaydım asla böyle bir şey söylemezdim."

Dilimi alt dudağımda gezdirdim, hâlâ oradaki öpücüğünün karıncalanmasını hissediyordum. Mark'ı öpmenin müthiş bir deneyim olacağını hep biliyordum. Bunu itiraf etmek istediğimden çok daha fazla düşünmüştüm. Ama doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda yeterince hayal kuramıyordum. Asla gerçeği kadar inanılmaz olmayacaktı. Hiç şansı yoktu.

"Vay canına!" Nabzım devam ederken fısıldadım. "O zaman ben de ciddiyim. Yani... Ben de senden hoşlanıyorum, Mark. Her zaman ve her zaman da hoşlanacağım."

Mark benden biraz uzaklaştı. O anda vücudunun sıcaklığını, yırtan yoğun bir cızırtıya açmasını özledim. Sadece Perry'ye beni geride bırakmasına izin verdim. Elini tutmak için...

Hayır, sadece elini tutmak için değil. Onu kucaklamak için. Genellikle sadece aşıklara mahsus olan türden bir kucaklaşma. Başımı iki yana eğdim, birbirlerini gezegene bağlayan tek çapa onlarmış gibi birbirlerine tutunmalarını merakla izledim. Nefes almak kadar doğal ve önünde gelişen bu olayı izlemek çok seksiydi. Chase elini omzuma koyup bana yalnız olmadığımızı hatırlattığında gerçekten sıçradım. Meraklı bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi çevirdim.

Parmakları parmaklarımın arasından geçerken pişmanlıkla, "Çok sevimli biri olmadığımı biliyorum," diye fısıldadı. "Ama izin verirsen seni mutlu etmek için dünyada her şeyi de biliyorum. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun..."

Sonunda Chase'i öpmek için öne eğilen bendim. Buna daha fazla dayanamadım. Sırf çok sağlam bir geçmişe sahip olmadığı için kendini görmekten nefret ediyordum. Tek istediğim Chase'in inanılmaz olduğunu bilmesiydi. Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım ve onun tadına da baktım.

"Chase, sana tapıyorum," diye ilan ettim nefes nefese, birbirimizden ayrılır ayrılmaz. Başımı onunkine yasladım ve yüzüne küçük öpücükler kondurdum. "Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydin. Böylece ne kadar harika olduğunu düşündüğümü görebilirdin."

İkinci seferinde beni ağızıyla sahiplendi, dili ağzımı işgal etti, benimkinin etrafında dolaştı, beni keşfetti.

İhtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. Kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım ve hiçbir yere gidemeyeceğinden emin oldum. Chase'i öpmek ne Mark'a ne Perry'ye benziyordu. Eşsizdi, tercih edilebilir ya da daha az çekici değildi. Sadece farklıydı. Bu çok hoşuma gitmişti. Bu karışım külotumun içinde derin ve yoğun bir kıpırtı yaratmıştı. Bu adamlar için yanıp tutuşuyordum.

"Pierce," diye fısıldadım aniden. Bunu Chase'in dudaklarına karşı yapmama rağmen, o hiç etkilenmedi. Bunun yerine, sadece geri çekildi ve meraklı gözlerimi henüz tatma fırsatı bulamadığım tek adamın üzerinde gezdirmeme izin verdi. Ona doğru uzandım ama tereddütlüydü. Bunu istemediğinden değil, aramızdaki kimya aşikârdı ama burada bir şey onu geriordu. "Pierce, sorun ne?"

"Sen... senin için doğru kişi olmadığımı söylemiştin." Ne? Bu konuşmayı hiç hatırlamıyordum. "Ailenin evinde. Sana aşık olduğumu söylemeye çalıştım..."

"Sen *mi yaptın*?" Şok içinde ciyakladım. Bunu kaçırmış olmalıyım. "Ne zaman?"

"Konuşurken. Söylemeye çalıştım. Sana aşık olduğumu söylemeye çalıştım." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Belki de doğru söylemedim. Artık bilmiyorum. Beynim hâlâ karmakarışık. Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Yüz ifadem bir gülümsemeye dönüştü. "Biliyor musun, eğer bana ailemin evinde söyleseydin, seni hemen öperdim. Hiçbirinizin benimle ilgilenmediğini düşünüyordum çünkü hiçbir şey söylemediniz..."

"Ve bizi reddetme ihtimaline karşı sana söylemeye çok korkuyorduk."

Etrafımızdaki dünya bu kadar çılgın olmasaydı bu gülünç olurdu. Bunun yerine, artık bu konuda endişelenecek vaktimiz olmadığının farkında olarak ona doğru kaydım. Onun yerine, benim için de onuöpme vakti gelmişti.

Vay be! Şu anda hissettiklerimle uzayda süzülüyor da olabilirdim. Chase sarhoş ediciydi, lezzetliydi. Ona doyamıyordum. Ama aynı zamanda diğer erkekleri de arzulamama neden oluyordu. Onu istiyordum, hepsini istiyordum. Her şeyi aynı anda istiyordum. Sistemimi yırtan bir dizi his vardı,

ve kesinlikle doyurulmaya ihtiyaçları vardı. Ne yazık ki ihtiyaçlarımı iletme konusunda hiç iyi değildim.

"Ben... Ben seni istiyorum," diye fısıldadım nazikçe. "Hepinizi istiyorum. Bu uzun zamandır geliyordu. On yıldır hepinizle birlikte olmak istiyordum ve Şimdi..."

Pierce'ın dudakları boğazımda ve köprücük kemiğimde arzu içinde başımı geriye attım. Yatağa doğru ilerlerken neredeyse otomatik bir tepkiydi bu. Mark ve Perry'nin zaten orada beni beklediklerini ve Chase'in de geleceğini biliyordum. Bu gerçekten de on yıl boyunca kendimize iŐkence etmemizin, gerçekten ne istediğimizin etrafında dans etmemizin sonucuydu ve Şimdi, sonunda buradaydık.

arŐaflar yumuşacıktı, ellerim heyecan vericiydi. Sonunda Perry'yi biraz daha pebildim, aynı anda ölümün iimize girmesinden korkmadan. Daha sakindi ama çok daha heyecan vericiydi de. Hepsinden pck almak çok yoğundu, neredeyse bunaltıcıydı ama bitmesini istemiyordum. Durmasını istemiyordum.

Bu an, hayal etmeye cesaret edemediğim her Şeydi. Bedenimden dökülen giysiler, onlarınkinden sıyrılmalar, hepimizin paylaŐtıėı bağ... destansı bir Şeydi. Tanrım, böyle hissedeceğimi bilseydim asla tutmazdım. Akademiye adım attığım ve tanıŐtıėım ilk andan itibaren bu çocuklara olan aŐkımı avazım çıktığı kadar bağırırdım.

Her ne kadar savaşa hazırlanmak istemesem de, bu noktada olmaktan memnundum çünkü bizi duygularımızı paylaŐmak ve bu fiziksel ve duygusal bağı geliŐtirmek *zorunda olduğumuz* bir pozisyona zorladı. Eğer herhangi bir Şüphe varsa, adamlar beni Şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir yere götürdüklerinde çoktan ortadan kalkmıştı.

Bu yataktan, bu adamlardan *asla* ayrılamayacaktım. pmekten, hissetmekten, onlara dokunmaktan ve sarılmaktan asla vazgeemeyecektim. Bu resmen Şimdiye kadar yaşadığım en mutlu andı ve asla bitmesini istemiyordum.

"VAY CANINA!" YÜZÜNCÜ KEZMIŞ GIBİ GELEN BİR SESLE KENDİ KENDİME FISILDADIM.

"Vay canına."

Seksin olağanüstü olması gerektiğini biliyordum, akademide paylaşılan, özellikle bir haremle yatmanın nasıl bir şey olduğuna dair köşelerde fısıldanan tüm hikayeleri duymuştum ve akıllara durgunluk vermesi gerekiyordu.

Ancak, hiçbir söylenti beni bunun *gerçekten* nasıl bir şey olduğuna, gerçekte nasıl hissettireceğine hazırlayamazdı. En kadar sarsılmıştım. Tüm dünyam bu adamlar ve onların harika özellikleri yüzünden sarsılmıştı. Perry sezgileri kuvvetli bir aşıktı, ne istediğimi benden bile önce biliyordu. Mark tutkulu ve güçlüydü - vücudumun kontrolünü ele geçirme şekli neredeyse eziciydi. Bunu seviyordum; gerektiğinde tüm gücü ona devretmekten mutluluk duyuyordum. Pierce tatlı ve şehvetliydi; damarlarımdaki yakıcı sıcak mutlulukla ayak parmaklarımda kıvrılmasına neden oldu. Ve Chase... Chase bana tam da ihtiyacım olanı vermekten mutluluk duyan, kaslı ve erkeksi bir adamdı.

Tüm bu deneyim aklımı başımdan aldı, beni değiştirdi. Bu önce olduğum Angie gibi hissetmiyordum. Ama iyi anlamda. Etrafıma baktığımda tüm erkeklerin mışıl mışıl uyuduğunu, doyduğunu ve tamamen tatmin olduğunu görünce daha mutlu olamazdım. Kendi kendime gülümsemekten, kulaktan kulağa sırtırmaktan, onlarla birlikte olmanın verdiği coşkunun tadını çıkarmaktan kendimi alamıyordum.

Evet, burası tam olarak olmam gereken yerdi, birlikte olmam gereken kişiydi, artık hiçbir şüphe yoktu. Bu adamların beni istediğinden bile emin olamadığıma inanamıyordum, oysa gerçekten de kimya ve arzunun sevimli bir balonu gibi yüzüme çarparak bana bağılıyor gibiydi. Yine de, şimdi bile, zevk azaldıktan sonra, orgazm sonrası mutluluk içinde yüzüyor, hayatı seviyordum.

Omuzlarımda hâlâ çok fazla stres vardı. Akademideki diğer harem ve ardından gelecek olan savaşla ilgili yapmam gereken bir sürü iş olduğunu unutmamıştım ama şimdi kendimi çok daha az yalnız hissediyordum, sanki bunu gerçekten yapabilirmişim gibi. Aslında her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi, iblislerin o iğrenç beyin sisi bile

beni boğmak için ellerinden geleni yaptılar. Akademi haremleri bunun yanında küçük kalırdı.

Bu artık sadece benim için bir sorun değildi, akademi tarafından tek başıma üstlenmem için görevlendirilmiş olsam bile, yanımda bu adamlar vardı ve bu da tam olarak atlatmam için ihtiyacım olan şeydi. Artık panik yapmama gerek yoktu, çünkü onlar yanımdaydı.

Mark, Perry, Chase ve Pierce. Bana göre dünyanın en iyi adamlarıydı. Hayatımın geri kalanında birlikte olmak istediklerim.

PERRY

Tonunki iyi değil. Tavana bakmak, g rebildiğimden değil, ve beynimde çalkalanan düşünceler hiç de iyi hissettirmiyordu. Başıma gelen tek iyi şeyi de mahvetmişti.

D n çünkü tadını . Bok gibi hissederken olmaz.

Burada sorun bendim, buna hiç ş p e yok. Ve sadece kendimden ş p e ettiğim için böyle hissetmiyordum - bu aptalca bir duygusal çöküş değildi, gerçek bir soruna dayanan gerçek bir duygu karmaşasıydı. Yani görme yetim.

Kendimi her zaman grup için bir ayak bağı gibi hissettim ve aslında tüm baykuş şekil değiştiren türün sadece bir gözü çalışıyordu, yani şimdi hiç gözüm olmaması... bu çok  z c yd . Grup, özellikle de Mark, şu anda sahip olduğum şeyle iyi olmamı istiyordu. Her şeyin yolunda gitmesi onun için önemliydi ama ne yazık ki bu benim için yeterli değildi. Herkes bana ihtiyaç duyduğu *kendimi daha iyi hissedemezdim.*

Gözlerim gitmişti, artık y k olan bendim, bu duygulara daha da gömülmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu, değil mi? Yani, eminim insanlar dövüş stilimi değiştirebileceğimi, görmeden uçmaya alışabileceğimi, zaten yüksek olan diğer duyularımı kullanabileceğimi düşüneceklerdir... ama bana göre bu çok ileri bir adımdı. İşleri daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kendimi oturur pozisyona getirdim ve diğer herkesin mışıl mışıl uyurken çıkardığı sesleri dikkatle dinledim.

'önceki gecenin ertesi sabahı' hissi. Sırf mücadele ettiğim için bu ruh halini mahvetmek istemiyordum. Bu doğru görünmüyordu. Aslında, artık bu gruba dahil olmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum - onlara kendimi dayatamayacak kadar çok değer veriyordum.

Elbette, dün gece harikaydı ve herkes bana bu grubun gerçekten bir parçası olduğumu hissettirmişti, ancak ben de bununla mücadele ediyordum. Yaptıkları her şeyin bir parçası olmak zorundaymışım gibi hissetmelerini istemiyordum. Bensiz de özgür olabilirlerdi.

Sessizce kalktım ve yatak odasından sürünerek çıkmayı başardım. Neyse ki Mark'ın odasını avucumun içi gibi biliyordum, yoksa hiçbir şeye çarpmadan dışarı çıkamazdım. Hepsini rahatsız etmiş olurum.

Ayrıca akademi binalarını, en üst kata sadece birkaç kez merdiven çıkarak çıkabilecek kadar iyi tanıyordum. Son birkaç yılda birden fazla kez çatıdan uçmuştum, yani oraya tekrar çıkabilirdim.

Hey, ayaklarımın üzerinde duramıyordum ama belki kanatlarımla bu işi başarabilirdim. İnsan bedenindeyken mükemmel vardı, ama baykuş olarak eşsizlerdi. Belki baykuş formum çok daha kolay olurdu?

Çatıya çıkar serin bir esinti tenimi okşadı. Gözlerimi kapattım ve birkaç dakika boyunca bunu gerçekten hissettim. Üzerimde bir şeyin gezinmesi güzel bir histi, tıpkı dün gece Angie'nin parmaklarını yanaklarımda gezdirmesi gibi. Kahretsin, bu inanılmazdı. Böyle harika bir gece olmak zorunda mıydı? Bu, sadece onlarla birlikte olabilmek için o insanların yanına koşmak istememe neden olabilecek tek şeydi. Ama durum böyle değildi, işler bu kadar değildi.

Berbat haldeydim. Ne yazık ki Angie'nin zavallı arkadaşını çoktan öldürmüş olan o lanet iblisi bombaladığım için vücudum mahvolmuştu. Angie'yi kurtardığı için onu da kurtarmak istemiştım ama sonunda bir gözüm mahvolmuş ve geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Derin bir iç çekerek başımı öne eğdim. Artık bırakma zamanım gelmişti. Sonsuza dek mutlu olma hayalimden vazgeçmenin zamanı gelmişti. İblisin beni ele geçirdiği an, normal bir yaşam şansımı kaybettiğim andı. Angie ile sonsuza dek mutlu olma hayalimi kaybettim.

Harem. Kendimi bu resimden çıkarmanın zamanı gelmişti. Ama en azından yaklaşan savaşta faydalı olabilirdim, bir şekilde hayatımın faydalı bir hale gelmesini sağlayabilirdim. Sadece dikkat dağıtıcı ya da onun bir şey olsam bile.

Yine de uçma alıştırmaları gerekecekti, değil mi? Bu kesin bir şeydi. Yapıp yapamayacağımı görmek için yükseklerle çıkmam gerekiyordu çünkü uçma yeteneğim olmadan ne kadar faydalı olabileceğimden pek emin değildim. Ne yaparsam yapayım buna ihtiyacım vardı. Bu savaşta zavallı ve işe yaramaz biri olarak ölmeyecektim. Hayatta olmaz. Yeterince kayıp vermiştim.

Yine de bunu yapmak için cesaretimi toplamam birkaç dakikamı aldı. İstediğimi bilmek ve kendimi gerçekten uçurumdan aşağı itmek çok farklı iki şeydi. Kendimi düşmeyeceğime ikna etmek için epeyce konuşmam gerekti çünkü kanatlarım hala çok iyi çalışıyordu, çok teşekkür ederim ama bu bile yeterli olmadı.

"Bunu yapmak zorundasın Perry," diye fısıldadım kendi kendime umutsuzca. "Yapabileceğin tek şey bu. Korkma çünkü kaybedecek başka neyin var ki? Başka neyin kaldı, Perry? Bu tam anlamıyla son şansın. Birisi olmak için sahip olduğun son şans bu."

Angie'ye. Çocuklara da. Mark, Pierce ve Chase'e. Başka hiç kimse için bir şey olamazdım ama onlara şekilde yardımcı olabilirdim. Şu anda dünyaya sunabileceğim tek şey buysa, bunu kabul ederdim. Hiç yoktan çok daha iyiydi.

Bedenimi titrettim, başımı salladım ve baykuş formuma geçtim. İnsan formumdan bir süreliğine kurtulmak her zaman biraz özgürleştirici olmuştur, bu her zaman sevdiğim bir şeydi. İnsan bedenimde kendimi garip ve rahatsız hissederdim ama bir baykuş olarak bundan kurtulabilirdim. Şimdi bile, bu sefer biraz daha iyi hissediyordum, bu da bir şeydi... ama gözlerim olmadan, hala çok karanlıktaydım. Kulaklarım diken diken oldu, etrafımdaki tüm sesleri içime çektim ve bu duyumu kullanarak nerede olduğumu bulmaya çalıştım. Kokladım da, havayı içime çektim, esintide dans eden her şeyin tadına baktım. Hatta havalanmayı düşünmeden önce ne hissedebileceğimi görmek için kanatlarımı iyice açtım.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime beynimin içinde. Bunu yapmak zorundasın.

Aman Tanrım, dehşet vericiydi. Kesinlikle dehşet vericiydi. Kendimi binanın yanından aşağı atarken ve uçmaya çalışırken dayanılmaz derecede . Bir zamanlar sağlam gözümle yaptığım gibi diğer duyularımın beni yönlendirmesine izin verdim. Gökyüzünde süzıldüm ve yavaş da olsa kendime olan güvenimi yeniden kazanmaya başladım. Belki de bu her şeye rağmen yapabileceğim bir şeydi. Yani, iblislerin kokusunu , değil mi? Kasabada Angie'yle birlikteyken bunu kanıtlamıştım ve iğrenç, burun yakan kokuları yüzünden neredeyse kusuyordum. Peki, bir rehber ya da gibi bir şey olabilir miydim? En çok değer verdiğim insanların, sevdiğim insanların yaklaşan savaşıardan sağ çıkmasını sağlayabilir miydim? En azından bu kadarını yapabileceğimi bilmem gerekiyordu.

Tamam, bu işe yarıyor. Tam olarak istediğim şeyi, yapamayacağımı düşündüğüm şeyi yapmaya başladığımda içimde bir gurur yükseldi. Uçuyordum, bunu gerçekten yapıyordum! Hala işe yaradığımdan emin olmak için diğer duyularımı kullanarak etrafta dolaşıyordum...

Argh! Siktir, tamam, kahretsin. Bir duvarın köşesine çarptım, dengem bozuldu, eğer izin verirsem bu beni raydan yetebilirdi. Ama buna izin vermeyecektim, hiç yoktu. Nefesimi içime çektim, tüylerimi silkeledim ve tekrar uçmaya başladım. Başım çarpıyor ve vücudum ağrıyor olsa da duramıyordum. Kalbim çarpıyor, sıcak kan vücuduma pompalanıyor, hareket ettikçe kararlılık bana yapışıyordu. Kulaklarımı daha yukarı diktim ve etrafımdaki her bir duyunun beni yönlendirmesine izin verdim. Kendimi incitmiş olabilirdim, ama belki de, sadece belki de, her şeye rağmen bunu yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım...

Olamaz! İkinci kez bir şeye çarptığımda, bu tamamen farklı bir deneyimdi. Doğrudan bir duvara çarptım ve betona çarpma hissi beni gerçekten devam edemeyecek kadar sersemletti. Bu hissin beni tamamen ele geçirmesini istemiyordum ama tamamen kontrolüm dışında bir şekilde duvardan aşağıya doğru kaydığımı hissedebiliyordum. Karanlık ben ilerledikçe beni yutmakla tehdit ediyordu.

Hay sikeyim! Beynim aklımdan çıkarken endişeyle düşündüm. Sonuçta bunu yapamazdım. Gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

kimseye yardım edemem. Dikkat dağıtıcı bile olamam, değil mi? Birkaç dakikadan fazla uçamazsam olmaz.

yüzü gözümün önünden geçti, hayal kırıklığına uğratacağım tüm insanlar. Yere düştüğümde, karanlığa boyun eğmeye hazırdım. Bırakın beni alsın. Ruh halime tamamen uyuyordu. Hak ettiğim tek şey buydu.

"BU O MU?" TANIDIK BİR SES. İÇİME İŞLEYEN BİR SES.

şok bariyeri. "Evet, aman Tanrım, Mark. O burada. Bu kesinlikle Perry. Buraya gel."

Angie'nin sesiydi. Onu rüyamda ya da bu her neyse onun içinde hissetmek güven vericiydi. Ona olan yakınlığımı seviyordum. Özellikle de dün gece beni öperken, bana dokunurken, tadıma bakarken yaşadığımız yakınlığı... Ah, keşke orada onunla, hepsiyle birlikte olabilseydim. Tüm bu korkunç kâbusu burada unutabilseydim.

"Onu odaya geri götürmeliyiz." Ooh, şimdi Pierce'ın sesine benziyordu. Eğer gülümseyebilseydim, o zaman sırtırdım. Eskiden Pierce'tan çekinirdim, onun dostça takılmalarını yanlış anlardım ama şimdi hepsini çok iyi anlıyordum. Şimdi bu yüzden ona tapıyordum.

"Katılıyorum. Gel hadi." Evet, tabii ki Chase de buradaydı. Onsuz hiçbir şey aynı olmazdı. "Onu güvenli bir yere götürmeliyiz..."

"Hayır, onu götürelim," dedi Angie, ya da hayali Angie. "Sanırım onlar ne yapacaklarını herkesten daha iyi bilirler."

Mark hoş bir ses çıkardı, öyle bir ses ki uzanıp ona sarılmak, parmaklarını parmaklarımin arasında hissetmek istedim, böylece ondan gerçekten bu güvenceyi alabilecektim. Ama kaçamadığım bu arafta sıkışıp kalmıştım. Mark'a ve diğerlerine gerçekten ulaşamıyordum. Hiç şansım yoktu.

Yerçekimini kaybettim. Bir şey beni kolaylıkla havada süzölmeye . Uçtuğum zamanki gibi değildi, bu sefer başka biri beni kontrol ediyordu. Güvendiğim biri, içgüdüsel olarak biliyordum ki

Bu yüzden kendimi bir kez daha karanlığa bıraktım. Ancak bu sefer bu bir baloncuktu, pamuk gibi bir histi, beni bütünüyle yutmak yerine rahatlatan bir şeydi. İçinde dinlendim ve karanlığa geri gömüldüm, sadece bundan sonra ne olacağını bekledim...

"I CAN'T YAP" I MIRILDANDI İÇİN KENDİM. "HAYIR YOL I CAN'T YAP BU artık."

"Hayır!" Bu cevabı beklemiyordum. Ya da herhangi bir cevap. Özellikle de bu kadar keskin bir cevabı. "Böyle düşünme Perry. Bunu yapamayacağını düşünmeni istemiyorum."

Gözlerimi yavaş yavaş açtım. Bir şey fark etmedi çünkü zaten göremiyordum. Ama dünya daha aydınlıktı, her şey biraz daha iyi batıyordu.

"Perry, benim." Sesinin tonundan Angie olduğunu anlamasaydım, dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissetmek doğrulayacaktı. "Aman Tanrım, şimdi uyandığına çok sevindim. Ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin. Hepimiz endişelendik. Sensiz uyanmak dünyanın en kötü şeyiydi."

Buz gibi suçluluk duygusu içimi kapladı. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Böyle olsun istememiştim."

"Hayır, kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Sadece önemsedüğimizi, senin için gerçekten endişelendiğimizi ve her zaman yanında olmak istediğimizi bilmeni ."

Akademiye ait olamayacak kadar rahat olan yatağa sırtımı yasladım. Ama sonra birinin Angie'nin ailesinin evine geri döneceğimizi söylediğine dair belli belirsiz anılarım vardı, belki de oradaydık.

"Sana yardım edeceğiz," dedi Mark odanın sol tarafında bir yerden. "Savaşabilmeni sağlamak için hep birlikte çalışacağız."

"Burada çok fazla arazi var," diye katıldı Chase diğer . "Onu burada eğitim için kullanabiliriz. Yeniden öğrenmeyeceksin"

her şeyi bir günde. Bu zaman alacak ve hepimiz kendinize karşı daha yumuşak olmanızı istiyoruz. Hepimiz birlikte çalışmak istiyoruz."

Hiçbir şey söylemedim. Havada kesemediğim bir kalınlık vardı. Kesmek istiyordum ama herkese denemeye devam edeceğime dair güvence veremeyecek kadar paniklemiş ve stresliydim. Az önce başlattığım girişim utanç vericiydi. Bir duvara çarpıp yığılmadan önce zar zor bir yere varabildim. Berbat bir halde olduğum acınası bir yığın.

"Perry, kör bir baykuşta yanlış bir şey yok," diye şaka yaptı Pierce o alaycı ses tonuyla. "Özellikle de başka yüksek duyularınız varsa."

Bu aşağılayıcı bir söz olabilirdi. Deli gibi zorbalığa maruz kalan hassas versiyonum öfkelenebilir ve kalbime çöken üzüntüyle kötü tepki verebilirdi. Ama bu Pierce'ın olaylarla başa çıkma yöntemi, şaka yapıyordu, beni neşelendirmeye çalışıyordu ve ben bunu takdir ettim. Bir kahkaha patlattım ve diğer herkesin de kahkaha atmasını sağladım. Yüksek sesle gülmek hepimiz için bir düdüklü tencereydi, bir rahatlamaydı.

Sevindim. En azından şu anda bu kâbusun ortasında herkesi biraz neşelendirebilirdim. Endişelere neden , herkes için gerçek bir panik yaratmıştım ve şimdi çeteyi neşelendirmek istiyordum. Bana yardım etmek için çok çabalıyorlardı, bunu olduğundan daha az acı verici hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı, bu yüzden onlara bir şeyler vermem gerekiyordu.

"Deneyeceğim," diye itiraf ettim hepsine bir şeyler vererek. "Elimden geleni yapacağım ama herhangi bir söz vermiyorum çünkü sadece bir kez uçmak benim için çok zor oldu. Aptalca düşmeden ve yol boyunca kendimi gerçekten incitmeden önce zar zor bir yere varabildim."

"Çünkü bunu kendi başına yapıyordun," diye hatırlattı Mark omuzlarımı güven verici bir şekilde sıkarken. "Çünkü sana yardım etmemize ihtiyacın vardı. Biz bunun için buradayız. Birbirimize yardım etmek için. Bunu bizim için yapardın. Bunu yapacağını biliyorsun."

Evet, bu doğrudu, değil mi? Onlar için yapardım. Onlar için her şeyi yapardım, bu da onların da denemesine izin vermeye açık olmam gerektiği anlamına geliyordu. Bunun yapabileceğim bir şey olduğuna ikna olmasam bile, denemeliydim. Bunu onlara borçluydum.

Herkes. En azından burada, Katie'nin evindeydik ve diğer akademi öğrencilerinden hiçbirisi benim başarısızlığımı göremezdi. İyi tanımadığım o çocuklar tarafından yargılanmak istemiyordum. En noktalarım konusunda sadece arkadaşlarıma güvenebilirdim.

"Tamam," diye iç geçirdim. "O zaman bunu yapalım. Bir kez daha antrenman yapalım. Neler yapabileceğimi görelim. Ama kendini çok zorlamayı istemiyorum çünkü ne kadar faydalı bilmiyorum."

"Faydalı olacaksın." Mark sırtımı sıvazladı. "Sadece bekle ve gör."

MARK

"Need help?" Perry'yi eğittiğimiz sahada onun yanına otururken Angie'ye . Kendimi gerçekten Sanki ona ulaşmaya başlamıştık, ki bu iyi bir haberdı. Her şeyin mükemmel olacağını, görebilse de göremese de dünyadaki yerini bulacağını görmesine ihtiyacım vardı. Bu ona kolay geleceğini düşündüğüm bir şey değildi ama bunu anlaması için elimden geleni yapacaktım.

"Antrenmanını bitirdin mi?" Angie dudaklarında sevimli, şakacı bir gülümsemeyle benimle alay etti. "Biraz yıpranmış görünüyorsun, biliyor musun?"

"Sadece diğer çocuklar gibi başa çıkamıyorum." Başımı arkaya atarak güldüm. "Beni bilirsin, cips kadar zayıfımdır. Gelip sakinleşmem, sana yardım etmem gerek."

Angie'nin buna gerçekten izin verip vermeyeceğini bilmiyordum çünkü bu noktaya kadar herhangi bir yardım almaya istekli değildi. Ama şimdi, onun yanında otururken, artık çok daha açık olduğunu fark ettim. Bunun grupların başında bir arada gördüğüm isim yığınıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Bakmaktan en çok hoşlandığım harem. Ben, Perry, Pierce, Chase ve Angie. Sonunda birlikteydik.

Bundan bahsetmedim ama Angie onu gördüğümü biliyordu. havada bir değişim vardı. Kucakladığım ve keyif aldığım bir yenilik. Bunun mücadeleye degeceğini biliyordum, bizi bir araya getirmek için

Burada. Bu yüzden bu işi doğru yapmak için bu kadar umutsuz, bu kadar tutkuluydum. Çünkü sonunda bizim için her şeyin yoluna gireceğinden kesinlikle emindim. Ben de burada olmak için savaşımaya devam ederdim. Sonunda dek mutlu olacağımızı bilmenin rahatlığı içinde. Sonunda.

Dün gece bunu kanıtladı, değil mi? Tanrım, dün gece aklımı başımdan aldı. Bu şekilde hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Bu kadar yoğun, bu kadar duygu yüklü, bu kadar bağlı olmak. Sadece Perry'ye ve Angie'ye değil, diğer çocuklara da. Bizi birbirimize bağlayan bir şey vardı ve bu çok güçlüydü.

Eğer bu aynı zamanda bizi koruyabilir ve savaşlarda daha güçlü olmamızı sağlayabilirse, o zaman daha da iyi olur. Ve eğer bunu diğer insanlar için de yaratabilsek, o zaman öyle olsun. İnsanlar ilk etapta yapılan seçimlerle mücadele edebilir ama benim Angie'ye çok inancım vardı. Sonunda aşık olacak insanları seçeceğini biliyordum.

"Evet, halihazırda bir araya getirdiğim kişilere bir göz atıp katılmadığınız bir şey olup olmadığına bakabilirsiniz çok memnun olurum."

İşte bu çok büyük bir baskıydı. Angie'nin son birkaç gündür neden bu kadar dağınık olduğunu gerçekten anlamaya başlamıştım. Ama yardım etmeyi teklif etmişim, bu yüzden geleni yapacaktım.

"Ah, demek Lola ve ejderha şekil değiştirenler, ha?" Alay ettim. "bu işe yarar mı?"

"Lola'yı kimin yanına koyacağıma karar vermek zor oldu, ejderha şekil değiştirenler de öyle çünkü çok popülerler. Ama bu konuyu derinlemesine düşündüm ve sanırım yapılacak en doğru şey bu... Ayrıca, Lola beni korkutuyor."

Buna ikimiz de güldük. İşte bu gerçekten anlayabileceğim bir şeydi. Lola akademideki en yeni öğrencilerden biriydi ama sert ve biraz da korkutucuydu. Angie için ona istediğini vermenin neden daha kolay olduğunu anlayabiliyordum.

Ama Angie'nin ciddi bir dürüstlüğü olduğunu anlamıştım. Bunu ancak gerçekten yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorsa yapardı. Ona tamamen güveniyordum.

"Tamam, o zaman, bence harika," diye kabul ettim. "Şimdi geri kalanına bir göz atmama izin verin."

Angie'nin kurduğu tüm haremleri gözden geçirdim ve bunları onunla tartıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, ne yaptığını çok iyi bildiğini anlamıştım ama açıklamalarını duymak, aşk hakkında ne düşündüğünü bilmek gerçekten güzeldi.

Sonra yardımım gerçekten faydalı oldu çünkü Angie'nin ne yapacağından emin olmadığı bazı insanlar vardı. Ona bu kişiler hakkında tavsiyelerde bulunabilir ve yeni kurallar açıklandığında akademiden kimlerin ayrıldığını söyleyebilirdim. Onları bir kenara koymak zorundaydık çünkü geri dönüp dönmeyeceklerini bilmiyorduk. Eğer korkudan kaçmışlarsa, geri dönmeyeceklerini varsayabilirdim. Ama , yeri geldiğinde geçeceğimiz bir köprüydü.

"Aman Tanrım." Angie'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Sence işimiz bitti mi? Sence bu kadar mı? Bu beni korkutuyor, biliyorsun. Çok yakında bunu teslim etmek ve topu harekete geçirmek zorunda kalacağımızı bilmek."

"Seni endişelendiren ne?" Merakla sordum. "İnsanların bu düzenlemeyi beğenmeyeceğinden mi?"

"Doğru." Dudaklarını büzdü ve ciddiyetle başını salladı. "İnsanların benim kararlarımdan memnun olmayacağını biliyorum. Ama bunun gerçekten doğru olduğunu düşünüyorum. Bence tüm bu insanlar birbirlerine çok iyi bağlanacak ve her konuda birbirlerine destek olacaklar."

"Peki o zaman, insanlar başlangıçta mutsuz olsalar bile, eminim eninde sonunda size teşekkür edeceklerdir. Eminim o aşk çok yakında gelecektir. Yani, her zaman hemen olmaz, değil mi? Yani, bir şeylerin olması bizim on yılımızı aldı."

Angie dönüp bana gülümsedi. "Hepinize karşı sevgi beslediğimi fark etmem on yılımı almadı. Sadece bir şey söylemek o kadar zamanımı aldı. Hepsi bu."

Otomatik olarak uzandım ve kolumu ona doladım, hafifçe kendime doğru çektim. Angie kendini bana doğru itti ve başını omzuma yasladı. Ben de ona yaslandım ve bu gerçekten de hayatımın en sıcak, en mutlu anıymış gibi geldi. Yatakta birlikte olduğumuzda hissettiğimiz bağ burada daha da güçlenmişti.

Bir süre öylece oturduk, Chase ve Pierce'ın Perry'ye yardım etmek için canla başla çalışmalarını izlerken sadece birlikte olduk. Ara sıra,

Arada bir gözlerim üst üste yığılmış isim yığınlarına bakıyor, en çok da benimkine odaklanıyordu.

"Sence Perry bu işi yürütebilecek mi?" Angie bana boş boş sordu. "Artık çok daha kararlı görünüyor, bunu görmek güzel. Yani, üzerinde o kalın bulutla görmekten daha iyi, de öyle değil mi?"

Bir süre Perry'yi inceledim ve Angie'ye ne kadar katılsam da, şu anda çok daha iyi görünüyordu, ama yine de onu örten yoğun kendinden şüpheyi hissedebiliyordum. Bunu iyi saklıyordu ama Perry her zaman böyleydi - yaşadığı zorluklara rağmen kararlıydı. Yine de onun içini görebiliyordum. Bu onun sonsuza dek mücadele edeceği bir şey olacaktı.

Bu acıyı ondan uzaklaştırabilmeyi çok isterdim. Arkadaşımdan daha iyi hissetmesi için her şeyi yapardım ama ne yazık ki onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek ona elimizden geldiğince yardım etmeye etmekte.

"Umarım iyi olur," diye bitirdim. "Bence ne olursa olsun hepimizin onun yanında olduğunu bilmek ona yardımcı olacaktır. Perry'nin yalnız olmadığını bilmesi gerekiyor."

"Asla yalnız kalmayacak," dedi Angie dişlerini sıkarak. "ederim, zaman bize sahip olacak ve eğer gözleri yüzünden bunun değiştiğini düşünüyorsa... işte bu sadece kalp kırıcı. Bizim bundan daha iyi olduğumuzu bilmiyor mu?"

"Öyle." Angie'nin kolunu ovarak onu çalıştım. "İnan bana, öyle. Ben her zaman Perry'nin yanında oldum. Her zaman onun yanında yaşadım, her zaman onun için ve o sandığından bile daha dayanıklıdır. İlk gözü yaralandığında bile, bir süre bunun dünyanın sonu olduğunu düşündü ama bunu atlattı. Burada da aynısını yapacağına inancım tam."

Angie başını salladı, başını bana yasladı. "Haklısın. Benim de ona inancım var. Bunu yapabileceğinden eminim. Bu sadece bir endişe, hepsi bu."

Dün gece yaptığım gibi parmağımı çenesinin altından geçirdim ve yüzünü kendime çektim. Gözlerindeki ışıltı beni gerçekten etkiledi. Her zaman öyleydi. Bakışlarındaki yoğunluğu seviyordum, bu yüzden eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırmaktan kendimi alamadım.

Daha fazla. Öpüşürken nabzım atıyor, tutkum biraz daha güçlenmeye başlıyordu. Tanrım, buna bayılmıştım. Kuşkusuz, dün gecedan önce Angie dışında öpüştüğüm tek kişi Perry'ydi ve bu çok özel bir şekilde farklıydı.

Bir süre ona sarıldım. Öpüştük, ne kadar sürdüğünden emin değildim ama bana sonsuza kadar öpüşmüşüz gibi geldi. Perry ve onun ileride yapacakları hakkındaki endişelerimden uzaklaşmak için harika bir fırsattı. Burada Angie'yle birlikte olmaktan çok mutluydum.

"Peki, şimdi ne olacak?" Birbirimizden ayrılırken Angie'ye sessizce sordum.

"Şimdi mi?" Bana doğru bilmiş bir kaşını kaldırdı. "Sanırım akademiye dönüp haremleeri halletmemiz gerekiyor. Savaşmalıyız. Biraz da şansla savaş kazanmalıyız. İblislerle mücadele et ve belki onları öldür."

"Oh, onları yeneceğiz," diye ısrar ettim şiddetle, bunu yaparken parmaklarımı saçlarında düğümledim. "Bu konuda endişelenme. Bunun için çalışıyorduk..."

"Ama akademide yıllarca eğitim almış olabiliriz. Gerçek hayatta farklı, değil mi? O beyin zehri... üstesinden gelinmesi zor bir şeydi..."

Alnımı onunkine yasladım ve gülümsedim. "Öyleydi, bunu kabul ediyorum, ama bunu yaşadık, böylece herkese nasıl bir şey olduğunu ve kendilerini bundan korumak için ne yapmaları gerektiğini anlatabiliriz. Ayrıca, unutma, hepsini sen kurtaracaksın. Tüm bu günleeri yaratarak geçirdiğiniz bu haremleer öğrencilere ihtiyaç duyacakları sihri sunacak. Bu işin herkes için yürümesi için elinizden geleni yapıyorsunuz. Başka hiç kimsenin bunu senin yaptığın şekilde yapabileceğini sanmıyorum."

Hafifçe kıkırdadı ve başını salladı. "Elbette, bunu söylemek güzel bir şey. Yine de doğru olup bilmiyorum. Eminim başkaları bunu daha hızlı yapabilirdi..."

Onu tekrar öptüm, dudaklarımla güven vermeye çalıştım. "Kendine bu kadar yüklenme. Harika bir insan olduğunu unutma. Bunu hatırlamanı istiyorum."

Angie'nin dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Parlak bir pembelik yanaklarını sevimli bir şekilde boyadı. "Teşekkür ederim, senden duymak dünyalara bedel."

Perry, Pierce ve Chase yanımdaki çimlere oturdular, hepsi de az önce yaptıkları yoğun antrenman nedeniyle biraz nefes nefese kalmışlardı. Perry'ye baktım, yüz ifadesini okumak, nasıl hissettiğini anlamak için elimden geleni yaptım. Bunu söylemek zordu, içine kapanıktı, pek bir şey belli etmiyordu ama bunun bir şekilde işe yaraması için çok dua ettim. Hayatı bir günde değişmeyecekti, bu biraz zaman alacaktı; muhtemelen yanında olmadığını hissettiği bir zaman. Ama biz onun etrafındaki çemberdik, onu koruyorduk. Çok ihtiyaç duyduğu bir şekilde artık onun ailesiydik.

Onu strese sokmadan bunu ona ifade edebilmeyi çok isterdim.

"Angie, ?" Katie'nin çığlıklarını duyana kadar hepimiz içinde bulunduğumuz küçük sessiz trans halinden sıyrılıp gerçek dünyaya geri döndük. "Angie, sana ihtiyacım var. Neredesiniz çocuklar? Burada mısınız?"

Angie ayağa fırladı ve annesinin sesinin geldiği yönü takip ederek tarlaya doğru koşmaya başladı. Panik, ben ve diğer çocuklar arasında küçük halinde patladı ve hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Devam edecek miydik yoksa burada bekleyecek miydik? Bu bizim de parçası olduğumuz bir tür drama mıydı? Eğer tamamen ailevi bir şeyse, o zaman yapmak istediğimiz son şey hoş karşılanmadığımız bir şeyin ortasına girmekti. Beynimin içinde bir inşaat alanı da olabilirdi. Bana ne yapacağımı söyleyecek *birine* ihtiyacım vardı.

"Mark, Perry..." Tanrıya şükür, Angie bize bağıırıyordu. Gitmekte özgürdük. "Pierce, Chase, size ihtiyacım var. Size ihtiyacımız var. Kahretsin, buradan çıkmalıyız."

Olabildiğince hızlı koşarken ayaklarımı yere vurdum. Beynimde neler olabileceğine dair milyonlarca olası senaryo dönüp duruyordu ve her biri bir öncekinden daha korkunçtu. İblisleri düşünmek Angie'ye doğru çok daha hızlı ilerlememi sağladı.

"Kanın tadına baktılar," diye bağırdı Angie, duyma mesafesine girdiğimizde. "İblis o İskoç adamı öldürdüğünde, dostum, kanın tadını aldılar ve geri geldiler. Bir kez daha saldırıyorlar ve oraya gitmemiz gerekiyor."

Kahretsin! Kendimi buna pek hazır hissetmiyordum ve son birkaç saattir antrenman yapmıyordum. Diğerleri de bütün öğleden sonra kendilerini yıpratmışlardı, en uygun dövüş gücümüzde değildik. Bu noktada, bu durumda şansımız yoktu. Panik içinde etrafıma bakındım ve diğerlerinin nasıl hissettiğini merak ettim.

Perry kırılmıştı. Bunu buradan görebiliyordum. Bu işin üstesinden gelemeyeceği çok açıktı. Bunu yapamayacak kadar yaralıydı.

"Haremim zaten dışarıda," diye ısrar etti Katie. "Mike, Brandon, Kai ve Jerry. Siz tek başınıza kalmayın diye kavga ediyorlar ama ben de onları tek başlarına bırakmak istemiyorum." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, yüzüne stres damgasını vurmuştu. "Yardım edin."

Tek bir kelime bile beni harekete geçirmeye yetti. Bize bu kadar iyi davranan birinin şu anda acı çekmesine izin veremezdim. Sonunda onun ve diğerlerinin de iyi emin olmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Biz gidiyoruz." en yakın kişinin kolunu çekiştirdim. Chase. ", gidelim buradan. Kasabanın neresindeler?"

"Öncekine benzer bir yer," diye ısrar etti Katie. "Çabuk olmanız gerekiyor."

Chase ve Pierce yer değiştirdi. Ben daha tek kelime etmeden gökyüzüne yükseldiler ve gitmemiz gereken yöne doğru uçtular. Tam ben de aynı şeyi yapmak üzereyken Angie bana tutundu. "Benimle koşacak mısın? Tekrar yalnız kalmak istemiyorum."

Bu beni bir süre daha dövüşten alıkoyacak olsa da, daha önce olanlardan sonra onu yalnız bırakmayı düşünmüyordum. Yine de aniden ne yapacağını merak ederek Perry'ye döndüm.

"Git," diye fısıldadı bana hüznle. "Sadece git. Yap şunu."

Perry'den uzaklaşmak kalbimi kırdı. Bunu gerçekten yapmak istemiyordum ama kaybedecek zamanımız yoktu. Hazır hissetmediği bir zamanda gelmesinin iyi bir fikir olup olmadığı konusunda Perry ile tartışamazdık. Muhtemelen yorgun, bitkin ve eğitimle geçen bir günün ardından bitkin düşmüştü - göz sorunları

Muhtemelen yorgunluğuna katkıda bulunmuştur. Bize katılmaya evet diyeceğini sanmıyordum.

Bugünlük dümeni biz alabiliriz; hiç sorun değil. Sadece Perry'nin bu konuda kendini çok kötü hissetmemesini umuyordum. Bugün ileriye doğru bazı adımlar atmıştı. Geri dönmesini istemiyordum.

Ama şimdilik, sanırım yapabileceğim en iyi şey önümüzdeki savaşa . Umarım her şeyi ilk seferinde yaptığımızdan çok daha iyi atlatırız. Daha fazla yaralanmak istemiyordum.

PERRY

S Vurdum. Bu berbattı. Kalbim kıcımda da olabilirdi. Diğerlerinin benim parçası olamayacağım bir savaş için uçup kaçtıklarını duymak beni çok etkiledi. Sadece çok çok. Midem kaldırmadı. Ama içten içe, gitmemin benim için milyonlarca kez daha kötü olacağını biliyordum. Sadece gerçekten olmak istemediğim bir yük olacaktım.

Bugün biraz antrenman yapmış olabilirdik ve tüm çocukların, ama özellikle Pierce ve Chase'in yardımıyla kesinlikle biraz ilerleme kaydetmiştim. Tanrım, gösterdikleri sabır olağanüstüydü. Her şey için çok mutluydum. Ama bu yeterli değildi. Herkes günü kurtarıken benim burada tek başıma kalmam gerekiyordu.

"Benimle içeri gelir misin?" Katie konuşurken sıçradım. Neredeyse onun hâlâ benimle birlikte tarlada olduğunu unutuyordum. O da kavgaya katılmadı. "Tek başıma beklemek ve endişelenmek istemiyorum. Haremim etrafımda olmadığına çok gergin oluyorum."

Gülümsemeye çalıştım ama numara bile yapamadım. "Seninle içeri geleceğim."

Katie birlikte yürüyebilmemiz için kolunu benimkinin içinden geçirdi. Her ne kadar bunun, göremediğim için beni nazikçe doğru yöne yönlendirmesinin bir yolu olduğunu düşünsem de, aslında bu jestin daha çok onun için olduğunu hissettim.

Katie'nin yardıma ihtiyacı vardı. Aslında onunla kalmamı istiyordu. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi çünkü hiçbirimizin

Katie'yi berbat bir halde bırakmak istemezdim. Yine de bu, içimdeki suçluluk duygusunu durdurumama yetmedi.

Eve girdiğimde, neyse ki bana tanıdık gelen bir odadaki kanepeye oturdum ve başımı tavana doğru çevirerek arkama yaslandım.

"Üzerinizde bir ağırlık var," diye yorum yaptı Katie. Bana bir fincan kakao uzattı ve bunu tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnetle karşıladı. "Gerçek bir ağırlık, değil mi? Gözlerine olan kaza yüzünden mi?"

Başımı salladım. Yüksek sesle konuşmak için kendime güvenmiyordum. Boğazıma düğümlenmiş kalın bir duygu yumağı vardı ve bunun bir duygu barajını tutuyor olabileceğinden korkuyordum. Eğer o yumağın patlamasına izin verirsem, ağlayabilir ve bir daha hiç durmayabilirdim.

"Başka hiç kimsenin senin hakkında kötü düşünmediğinin farkında mısın?" Katie devam etti. "Kesinlikle Angie değil. Onun hayran olduğu şey senin kalbin. Başka hiçbir şeye değil."

"I..." Sertçe yutkundum. Bu düşündüğümünden daha zor olacaktı.

"Grup üzerinde bir yük olduğunuzu hissediyorsunuz, haksız mıyım?" Başımı salladım. Neyse ki Katie ben söylemeden ne istediğimi anlamıştı. "Senin hakkında böyle düşünmüyorlar. Gerçekten. Ben bir şeyler görüyorum. İnsanların yüksek sesle söyleyemeyeceği şeyleri biliyorum. Hepsinin sana nasıl baktığını görebiliyorum ve hiç de öyle değil."

"Belki şimdi değil," diye mırıldandım. "Ama kızgınlığın zamanla yerleşmemesine imkân yok. Yıllar geçtikçe yerleşmemesine imkan yok. Sadece bu savaş bile beni mahvedecek, değil mi? Hayatı çekilmez hale getirecek. Onların yanında savaşılamayacağım, umutsuzca ihtiyaç duyduğum destek olamayacağım, ben sadece... işe yaramazım."

'İşe yaramaz' kelimesinin bir süre havada asılı kalmasına ve içime işlemesine izin verdim. Artık işe , değil mi? Tam anlamıyla bir karmaşaydım.

"Perry, sen *asla* işe yaramaz biri olmayacaksın," diye ısrar etti Katie birdenbire şiddetle. "Asla hareminin geri kalanının yük olduğunu düşündüğü biri olmayacaksın. Beni duyuyor musun?"

Onu duydum ama sözleri yeterli değildi. İçime çöken bu his neredeyse depresyon gibiydi. Eğer dikkatli olmazsam

beni tamamen yutacaktı. Ama bundan nasıl ki? Biri bunu nasıl yapabilir?

"Perry, sen grubun kalbisin," diye ısrar etti Katie. "Harem sensiz tamamlanmış sayılmaz. Tıpkı benim de her bir üye olmadan tamamlanamayacağı gibi. Herkes bir şeyler katıyor. Kai tatlılığı, ışığı getiriyor, Brandon hepimizi kötü bir ruh halinden çıkarabilen esprili palyaço. Mike, herhangi birimizin bir karar vermesi gerektiğinde başvurduğumuz kişi ve Jerry de olaylara farklı bir perspektiften bakan, akli başında, mantıklı kişi. Şimdi, bu belki de benim için çok küçük ve basit cümlelere indirgenmiş olabilir, ama bunu başka nasıl ifade bilmiyorum. Bu daha çok hepsinin getirdiği bir hava."

"Peki benim titreşimim ne?" Çaresizce omuz silktim. "Çünkü gruba olumlu ve yükseltici bir şey getirebileceğimi hiç sanmıyorum."

Katie iç çekti. Bu sesin ne anlama geldiğini sezmiştim. O da benden bıkmıştı. Herkesin kurtulmak istediği lanet bir moral . Chase ve Pierce kendi dertleri varken neden benimle bu kadar zaman harcamak istesinler ki? Tanrım, onların yerinde olsam hiç rahatsız olmazdım.

Aslında hayır, yapardım ama o farklıydı. O zaman yük olmazdım.

Katie sonunda bana ses tonunu kaplayan büyük bir ciddiyetle, "Senin hislerin geçmişine işlemiş," dedi. "Çok şey yaşadın Perry ve yüreğinin yattığı yer de burası. Zor bir yerde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Acı çektin, değil mi?"

Zaman içinde bana yöneltilen tüm kötü sözleri, hayatım boyunca tüm şakaların hedefi olarak geçirdiğim zamanı, sadece biraz farklı olduğum için bana sataşılan kişiyi düşünerek irkildim. Bu beni etkiledi, derimi kalınlaştırdı, kendimi biraz boktan hissetmeme neden oldu. Ama belki de ben farkına bile varmadan beni güçlendirmişti. Belki de Katie'nin söylediklerinde bir şeyler vardı.

"Bir insanın en zor anlarında ne duymaya ihtiyacı olduğunu bilirsiniz. Başka bir insanın hangi duyguları hissettiğini, o daha farkına bile varmadan bilirsiniz..."

"Ama gözlerim olmadan..." Tartıştım ama faydasızdı.

"Gözleriniz olmadan bu işte daha da iyi olacaksınız. Taklit edilebilen yüz ifadeleri gibi aptalca ipuçlarına kapılmayacaksınız."

Dudaklarımı araladım, bu konuda bir yorum yapmak ama anlaşıldığı üzere söyleyecek sözüm yoktu. Katie bana düşünecek çok şey vermişti.

"Sana güvenecekler, Perry," diye fısıldadı Katie. "Sandığından çok daha fazla."

Bir savaşta dikkat dağıtan bir unsurdan daha fazlası olabileceğim, herkesi kurtarmak için şan şöhret içinde ölebileceğim fikri gerçekten sarhoş ediciydi. Diğer gözümdeki görme yetisini kaybetmeden önce çok fazla planım, yapmak istediğim, hayatımla ilgili yapmam gereken çok şey vardı. Tüm bunları askıya almak istemiyordum ve şimdi buna gerek kalmaması için bir şansım vardı. Eğer bu dünyada hayatta kalmamın *bir* yolu varsa, o zaman öyle olsun.

"Bence biraz dinlensen iyi olur," dedi Katie, üzerime çökmeye başlayan yorgunluğu hissedince. "Senin için çok uzun bir gün oldu, değil mi? Onca antrenmanla birlikte. Sen kanepede dinlenirken ben de evi temizleyeyim. Lütfen, acele etme. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladın."

O da benim için aynısını yapmıştı. Katie'nin zihniyetimi ne kadar değiştirdiği hakkında bir fikri var mıydı emin değildim ama sözleri çok güçlüydü. Artık belki de dünyada bir yerim olabileceğine inanmaya başlamıştım. Ve sadece dünyada değil, haremimde de. Mark, Pierce, Chase ve Angie bunu bana kendileri söylemeye çalışıyor olabilirlerdi ama ben bunu ancak şimdi gerçekten hissedebiliyordum.

Eğer haremime destek olabileceğim bir varsa, bu sadece onlara akıl sağlığı konusunda yardımcı olmak bile olsa, bunu yapardım. Buna hiç şüphe yok.

Angie'ye destek olmak, onu dinlemek her zaman keyif aldığım bir şey olmuştu. Bu beni her zaman ona çok daha yakınlaştırmıştı. Mark da öyle, ama şimdi bunu herkese sunma şansım vardı. Bu hoş bir duyguydu. Gözlerimi kapattım ve başımı rahat koltuk minderlerine yasladım, yorgunluk beni ele geçirmeye başlamıştı. Uzun bir gün ve tüm fiziksel aktiviteler sadece

benim için biraz fazla. Daha fazla kendimi tutamadım. Sonunda dinlenmemin vakti gelmişti.

ANGIE'NİN KOLLARININ BENİ SARDIĞINI VE BULUTTAN UYANDIRDIĞINI HISSETTİM.

Sadece birkaç dakika önce üzerinde yattığım rahatlık gibi. Tam olarak anlamadığım kelimeler fısıldadı ama ses tonundaki anlam açıktı. Beni seviyordu. Beni gerçekten seviyordu ve konuştuğu bu garip bunu bilmemi istiyordu.

"Angie." Döndüm ve yüzüne uzanmaya çalıştım ama onu tam olarak hissedemiyordum. Yüzünü hafızama kazımıştım, nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum ama parmaklarımı teniyle buluşturamıyordum. "Angie, ?"

Hayır, kimse yoktu. Tek başımaydım. Ne haltlar ? Angie'nin burada olduğuna yemin edebilirdim. Ama bu kesinlikle onun sesiydi.

"Perry..." İşte bu kesinlikle Mark'tı. Hayatımda ne olursa olsun her zaman yanımda olan ses. , akademiye başladığımda ve şimdi de en kötü anımda yanımdaydı. "Perry."

"Mark, sana ihtiyacım var," diye mırıldandım ama sesim bile artık kendi sesim gibi çıkmıyordu. "Neredesiniz? Hepiniz mi? Sana tutunmak istiyorum. Mark, bu beni ."

"Ama sen bizi uzaklaştırıyorsun," dedi Chase üstümden.

"Bizi istemiyorsunuz," diye onayladı Pierce. "Seni istiyoruz ve sana yardım etmeye çalışıyoruz ama sen bizim sana göre olmadığımızı açıkça belirtmeye devam ediyorsun. Bizi istemiyorsun."

"Hayır," diye karşı çıkmaya çalıştım, başımı sertçe sallayarak. "Hayır, öyle değil. Her şey benimle ilgiliydi. Benim özgüven sorunlarım. Gerçekten, sorun sen değilsin, söz veriyorum. Hepsi benim. Hepsi benim."

"Bizi istemiyorsun," diye onayladı Angie. "Senin için yeterince iyi değiliz."

"Her zaman sonsuza dek sen ve ben olacağımızı düşünmüştüm," diye Mark. "Ama şimdi yalnız kalmak istiyorsun, Perry. Bensiz binaların kenarlarına uçmak istiyorsun."

"Hayır, Mark!" Onu duyabiliyordum. Neden onu göremiyordum? Gözlerimle değil, onları bir daha kullanamayacağımı biliyordum, ama sezgilerimle. Hislerimle mi? "Hayır, Mark, biliyorum."

Pierce ve Chase koro halinde, "Bu savaşı tek başımıza yapacağız," dediler. "Sen bizim için endişelenme."

Bu gerçek değildi. Beynimin mantıklı bir kısmı olanların gerçek olmadığını biliyordu, bu bir tür korkunç rüya ya da başka bir şey olmalıydı. En kötü korkularım bilinçaltımda birleşiyordu ama bu durumu daha iyi hale getirmiyordu. Çaresizliğim azalmadı. Tek yapmak istediğim herkese tutunmak ve asla bırakmamaktı.

"Mark," diye bağırdım ciğerlerimin en yüksek sesiyle. "Angie, Pierce, Chase..."

Ama kelimelerim uzaklarda , havada yok oluyor, dağılıyordu. Bağırmaya çalıştıkça daha fazla kelime kaybediyordum. Çok geçmeden kelimelerim boğazıma takıldı, solunum yollarımı tıkadı ve nefes alamaz hale geldim. yapıştım, yeterince hava çekebilmek için derimi tırmaladım. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Tıkanmıştım, sıkışmıştım, ölüyordum...

"Argh!" *Bu* çılgılık beni az önce içinde gezindiğim hayal dünyasından silkelemeye yetti. Az önce rüyamda ya da belki de kâbusumda dinlediğim kelimelerden çok daha gerçekti. "Argh, Perry!"

Ayağa fırladım, kalbim ağzımdaydı. Neler oluyordu? Neler oluyordu? Neler olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi her yere diktim. *Bir şeyler* olduğuna, hoş olmayan bir şeyler olduğuna dair kesin ve tuhaf bir his vardı, ama bunun sadece kendi kafamın içindeki ben olup olmadığını bilmiyordum, hala o kötü rüyanın içinde yarı yarıya yaşıyordum.

"Katie?" Gırtlaktan seslendim. Sertçe yutkundum, konuşabilecek kadar su içmeye çalışıyordum. "Katie, neredesin? Neler oluyor?"

Kahretsin! Derin bir nefes aldım ve işte oradaydı. Burnuma bir daha asla dolmasını istemediğim koku. Ölüm ve çürüme kokusu. Belki Edinburgh sokaklarında tonlarca iblisin olduğu zamanlardaki kadar güçlü değildi ama yeterince kötüydü.

Onu takip ettim, yemek kokusunu takip eden çizgi film karakterleri gibi havayı kokladım. Koku beni Katie'nin dehşet içinde çığlık attığını duyabildiğim evin dışına götürdü. İblis şu anda onun üzerinde tam bir kontrole sahip gibi görünüyordu, bunu neredeyse olduğu yerde donup kalmasından anlayabiliyordum.

"Katie, ben buradayım." Bunun çeşit güvence olmasını umuyordum. "Yardım edeceğim."

"Perry," bu kez sesi zayıf çıkıyordu. "Beyin zehri. Karşı koymak çok zor."

Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim ve sertçe bir kez başımı salladım. "Tamam.

Ben buradayım..."

Baykuş olarak savaşmak için bir kez daha yer değiştirmem gerekecekti çünkü iblisi alt edebilmemin tek yolu buydu. İnsan formumda işe yaramazdım ve Katie tehlikede idi. Katie'nin daha fazla büyü yapamayacağı açıktı.

Ürperdim ve yer , bedenim tüylere büründü ve gökyüzüne doğru fırladım. Burnuma iblisin kokusu geldi ve kokudan ne kadar nefret etsem de onu takip ettim. Bu kokuyu beni tekrar tekrar canavara doğru itmek için kullandım ve bedenimi ona çarptırdım.

Tekrar incinebilirdim, bu kadarını biliyordum ama kaybedebileceğim daha fazla bir şey yoktu, değil mi? Özellikle de umutsuzca kendimi affettirmeye çalıştığım için. Eğer rüyamda bir şey varsa, o zaman herkesi gerçekten üzümüştüm ve bunu telafi etmem gerekiyordu. Yanlış bir şey yapmadıklarını, yardımlarını ve benim için yapmaya çalıştıkları her şeyi takdir ettiğimi, depresyonumun onların suçu olmadığını göstermem gerekiyordu. Ama şimdi kafamı arkamdan çekecek ve en iyisi olacaktım.

İçimde düzgün bir adam vardı, onu gözlerim olmadan da bulabilirdim.

Sıkı mücadele ettim, kendimi tekrar tekrar iblise çarptım, zayıf noktalar olup olmadığını görmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Zayıf noktalar olmalıydı. Bu iblisleri yenmenin bir yolu olmalıydı.

Eğer yapılabilecek bir şey varsa, en azından bu bilgiyi akademiye geri götürebilmeyi çok isterim.

"Devam et, Perry," diye bağırdı Katie. Sesindeki güç bana devam etmem için güç verdi. Bana bunu söylemesi için bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydım. "Artık tekrar savaşılabirim. Sihrimi tekrar kullanabilirim ama sen devam etmelisin."

Kendimi toparladım, kararlılığımı , kanatlarımı ve savaşa devam ettim, şimdi geride kaldığım için mutluyum çünkü Katie'yi yalnız bıraksaydık, onu savunacak kimse olmayacaktı ve ölebilirdi.

Bu herkesi mahvederdi. Sadece Angie'yi değil, Katie'nin haremini ve hepimizi de. Katie hepimiz için harikaydı, harika bir insandı ve hayatta kalmaya ihtiyacı vardı. Hepimiz onu yanımızda tutmak zorundaydık.

Belki de bir işe yarayabilirdim. Hareme yardım etmek için bir şeyler yapabilirdim. Umduğum şekilde olmayabilirdi ama geçmişim artık geride kalmıştı, bitmişti. O yere geri dönemezdim ve şimdi sadece ileride ne olacağını düşünebilirdim. Ve ileriye dönük olarak sunabileceğim tek şey buydu.

CHASE

nereye gittiğimizi bilmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, başım dönüyordu. Perry'yle antrenman yaparken ve onu daha iyi hissettirmeye çalışırken bir anda

Edinburgh şehrine musallat olmuş gibi görünen şeytanlar ve nedenini gerçekten bilmiyordum. Belki de her yerde aynı derecede kötüydü ama en kötüsü bu şehirde yaşanıyor gibiydi. Bu ne anlama geliyordu? Hiçbir şeye inanamıyordum.

Bu sinir bozucuydu çünkü hepimiz için birbirimizden keyif alma zamanı olmalıydı. Hayatımız boyunca hissettiklerimizden sonra nihayet hepimiz birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi kabul etmiştik, sonra birlikte o inanılmaz geceyi geçirmiştik... ama o zamandan beri bir kaos vardı. Bundan hoşlanmıyordum çünkü nerede durduğum konusunda kafamı karıştırıyordu. Hala, şimdi bile.

Belki de sadece ben böyle hissediyordum. Her şeyin açıklığa kavuşturulmasına ihtiyaç duyan tek kişi bendim ama kendime engel olamıyordum. Koruyucu aile yanında kaldığım için diğer insanlarla, özellikle de sevgiyle ilgili duygularım hep karmaşık olmuştur. Sanırım bu ekstra desteğe ihtiyacım vardı... ama ne yazık ki bunu beklemek zorunda kalacaktım. Şimdi güvence istememin zamanı değildi. Ülke tehlikeyken olmazdı.

Dikkatimin dağılmaması zordu ama Pierce kararlılıkla önümde uçarken, en azından takip etmem gereken bir yol vardı. Her ne kadar Angie'yi ve içinde neler olabileceğini düşünmeye devam etsem de

Beynim, içgüdüsel olarak Pierce'ı takip etmeye devam ettim. Bu adam inanılmazdı. Tek yönlü zihni, yapmamız gereken şeye odaklanmasına yardımcı olabiliyordu.

Aslında bu, Perry'yi ve onun muhteşem işitme ve hatta koku alma duyularını kullanabileceğimiz türden bir durumdu. Ne yazık ki, henüz buna hazır değildi. Görme duyusu olmadan dünyaya çıkmaya hazır değildi. Perry'nin kendine güveninin bu kadar sarsılması çok yazık çünkü o harika bir adamdı, çok iyi bir savaşçıydı. Böyle bir ruhsal çöküş yaşamasından nefret ediyordum.

Birdenbire Pierce keskin bir sağa döndü ve kalbimin boğazıma fırlamasına neden oldu. Alarm beni ele geçirdi, kendimi deli gibi göz kırparken buldum, baykuş gözlerim Pierce'ın beni hangi yöne götürdüğünü anlamaya çalışıyordu. Bir şeyler oluyor olmalıydı, Pierce neler olduğunu öğrenmişti ve şimdi konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Bu lanet iblisler hakkında. Ve eğer bunu kimsenin canı yanmadan yapabilirsek daha da iyi olacaktı.

Eski bir sanayi sitesindeki terk edilmiş bir depo olduğunu fark etmeye başladığım yere yaklaştığımızda tanıdık yüzler gördüm. Yer değiştirmiş olabilirlerdi ama Angie'nin babalarını nerede olsa tanırdım. Zaten buradaydılar ve savaşın ortasındaydılar, bu da dinlenmek için zaman olmadığı anlamına geliyordu. Tek yapabileceğimiz savaşa katılmaktı.

"Katie nerede?" Kai bizi görür görmez elf kulakları seğirerek seslendi. Etrafta olduğumuz için memnun görünüyordu. "Peki ya ? Onlar da yolda mı?"

Diğerlerinin ne yapmayı planladığından emin değildim ama yine de güven verici bir şekilde kükredim. Böyle bir anda umuda tutunmak herkes için çok daha iyiydi. Her ne kadar daha önce ara sokakta savaşmak zorunda kaldığımız kadar çok iblis göremesem de, yine de endişeliydim. Sinirlerim benden daha iyi olmaya başlamıştı.

Ve sonra zaman geldi. Sahip olduğumuz her şeyle savaşma zamanı. Katie'nin babaları tam hızdaydı ve aslında gerçekten iyi gidiyorlardı, ama iblislerin bir şeyleri var gibi görünüyordu. Onları milyonlarca kez daha güçlü yapan bir tür sır. Keşke ne olduğunu anlayabilseydim.

ama bunun için zamanımız yoktu. Bu şehirdeki insanlara ve büyülü varlıklara saldırmalı ve onları korumalıydık.

Kaba kuvvetim işe yaradı. İhtiyacım olan her şeyi yapabileceğimden emin olmak için sıkı ve hızlı bir şekilde çalışmıştım, ancak Pierce'ı elimden geldiğince korurken bile yeterli gelmiyordu çünkü o artık benim haremimdeydi. Resmi olarak ilan etmemiş olabilirdik ama onlarla geçirdiğim o inanılmaz gece bana bu işte hep birlikte olduğumuzu anlatmaya yetmişti. Aramızda kesinlikle daha derin bir bağ vardı.

Hepimiz birbirimize aittik ve bu çok önemliydi.

Bir çığlık, dikkatimi eldeki kavgadan, hepimize saldıran iblislerden uzaklaştırabilecek tek şeydi. Ancak bu bir dehşet çığlığı ya da paniğe kapılmamı gerektirecek bir şey değildi. Bu bir kararlılık çığlığıydı ve Angie hiç bitmeyen karanlıkta bir ışık feneri gibi belirirken onu bir dizi güçlü büyülü sözcük izledi. Mark onun başının üzerinden uçarak bize katıldı ve hepimiz karanlık yaratıklarla başla savaştık.

İtiraf etmeliyim ki hem Perry'nin hem de Katie'nin eksikliğini hissediyordum ama gelmemeyi seçmiş olmaları ya da geç kalmış olmaları bile önemli değildi. Bunu başarabilirdik. Sekizimiz birlikte savaştık, baykuşlar, ejderhalar, ayı, elf ve büyücü bir takım olarak uyum içinde çalıştı ve gerçekten ilerleme kaydettiğimizi hissetmeye başladım...

Ama sonra dünya değişti. Tam göğsümde umut çiçekleri açmaya başlamışken, sadece birkaç dakika önce içinde bulunduğum tüm varoluş yok oldu. Terk edilmiş depo da, tüm sanayi parkı da gitmişti. Şimdi kendimi derin, karanlık, nemli bir ormanda gibi hissediyordum. Bu gezegende olan bir yer değildi. Bunu neden bildiğimden emin değildim, sadece içgüdüsel bir şeydi. Korkmuştum, midem bulanıyordu. Geri çekildim, ama neyden kaçtığımıdan bile emin değildim...

Bu gerçek değil, kendimi ikna etmeye çalıştım. Bu gerçek değil. İmkânı yok.

İblis beyin sisi ya da zehri, her neyse biliyordum. Bunu daha önce de yaşamıştım ama bu kadar güçlü değildi. Bu

yepyeni bir seviyedeydi. Bu, etrafımda yeni bir dünya görmemi sağlıyordu. Hem de hiç hoşlanmadığım bir dünya. Tüm bunların en kötü yanı ise başka kimseyi hissedemiyor olmamdı. Ne Mark, ne Angie, ne Pierce, ne de Angie'nin babaları. Garip, ürkütücü ve mide bulandırıcıydı. Şu anda tüm bunların ortasında tek başıma olmak isteyeceğim son şeydi. Kesinlikle korkuyordum.

Beni çevreleyen yoğun sisin içinden yavaşça yere doğru kaydım ve insan formuma geri döndüm. Kollarımı göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturarak etrafıma bakındım, görebildiğim ve göremediğim her şeyi içime çekmeye çalıştım. Fazla bir şey yoktu, bu da durumu daha da zorlaştırıyordu çünkü içten içe hala o depoda olduğumu ve etrafımın iblislerle çevrili olduğunu biliyordum ama benimle birlikte savaşıyor, değer verdiğim hiç kimseye zarar vermek istemediğim için saldırmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum.

Yapmak istediğim son şey sevdiğim insanlara saldırmaktı.

"Lanet olsun!" Kendi kendime fısıldadım. Arkamda yanan sıcak gözyaşları

ama düşmelerine izin vermeyi reddettim. İblislerin bende herhangi bir zayıflık görmesine izin vermeyecektim İmkânı yok. Benden yeterince şey aldılar; onlara daha fazlasını veremezdim.

Gözlerimin önüne zorla getirdikleri bu sisi, bu orman benzeri görüntüyü aşip gerçeğe dönmem gerekiyordu ki biraz daha savaşabileyim. Özellikle de hepimiz aynı durumdaysak. İblisler bize ne yapmak istiyorlarsa onu yaparken hepimizin kendi küçük kâbusumuzda olması hiç de iyi değildi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bu iblislerin görüş alanıma soktuğu tüm manzaraları engelledim. , görmeyi reddettim. yerine, konsantre olmaya çalıştığım tüm insanları, kurtarmak istediğim insanları düşünmek istedim...

Mark. Önce Mark'a odaklandım. Onun ateşli doğasını, katıksız kararlılığını, Perry'yi sataşmalara rağmen her zaman nasıl koruduğunu düşündüm. Arkadaşlığımızın başlamasının ve şu anda hâlâ birlikte olmamızın nedeni oydu. Eğer Mark olmasaydı, bana ne olurdu bilmiyordum. Hepimize.

Ve sonra Pierce vardı. Pierce ve tutkusu. Pierce'a hep uzaktan hayranlık duymuştum.

inanılmaz olduğunu düşündüm. Onu izlemekten ne kadar hoşlandığımı, onun gibi olabilmeyi dilediğimi.

Belki bundan sağ çıkarsam, bir şeyler söylediğimden emin olurum. Hayat çok kısaydı. Daha fazla kendimi tutmak istemedim. Buna değmezdi.

Tabii ki Perry'nin de beynime girmesi gerekiyordu. Perry ve onun altın kalbi. Perry'ye hayrandım, onun da harika bir insan olduğunu düşünüyordum. Düşünme ve dünyayla başa çıkma tarzında eşsizdi. Etkileyici olduğunu düşündüm. Burada başımıza ne gelirse gelsin, eksiklikleri olduğunu düşündüğü şeylerin üstesinden gelmesini umuyordum.

Sonra yine, eğer buradan canlı çıkamazsak, bunun için kendini asla affetmeyecekti. Dövüşe gidemediği için hep kendini suçlayacaktı. Sırf onun iyiliği için bu işten sağ çıktığımızdan emin olmalıydım. Sırf depresyona girmesin diye.

Başımı iki yana sallayıp Perry'den uzaktayken onun için endişelenmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım ve aklımı Angie'ye çevirdim. Güzel, tatlı, utangaç Angie. Akademide geçirdiğim zamandan gerçekten keyif almamı sağlayan kadın. O olmasaydı hayatımın nasıl olabileceğini bile başlayamazdım. Kalbimi eriten o yumuşak gülümsemesi, beni her zaman etkileyen sezgisel doğası ve her zaman etrafındaki herkesin mutlu ve rahat olmasını sağlama şekli.

Kendimi bildim bileli Angie'ye aşıktım ve onu tekrar öpme şansını elde etmeyi çok istiyordum. Sırf bu nedenle bile yaşamaya ihtiyacım vardı.

O ışığı hayal mi ediyordum? Angie'nin büyüyle yaydığı ışığa çok benziyordu. Belki de onun düşüncelerime girmesine izin vermek, o ışığın etrafımı saran orman sahnesinde patlamasına neden oldu. Bu konuda yeterince güven verici bir şey vardı ve beni ayağa ve yavaşça ona doğru ilerlemeye itti. dokunmak, hissetmek, diğer tarafındaki Angie'yi anlamak istiyordum.

"Chase!" Bu onun sesiydi, biliyordum. Aman Tanrım, şimdi kesinlikle ışığa ulaşmam gerekiyordu. Koşmaya başladım, ama söylemek gerekirse, beni geri sürükleyen bir tür bataklığın içindeydin. Ne kadar karşı koymaya çalışsam da başaramadım. Ama kararlılık devam etmemi sağladı, artı Angie'nin sesinin keyifli tınısı umutsuzca

Bana uzanarak. "Chase, hemen gelmen gerek. Buradan çıkmamız . Önemli bir şey keşfettim." Soluyordu, o da soluyordu ama ben devam ettim. "Hepimize yardım edebilirim..."

Birden bir el kolumun üst kısmına dolandı. Şiddetle ışığa doğru çekildim. İtiraf etmeliyim ki, bu his beni dehşete düşürdü, bunun dost mu yoksa düşman mı olduğunu bilmiyordum, beni etrafımı saran korkunç karanlıktan uzaklaştırıyordu.

"Argh!" Bir şey vücuduma sertçe çarptığında haykırdım. Beton gibiydi. Zemin. Bir depoda gerçek bir zemin, berbat bir ormanda değil. "Angie."

"Buradayım Chase. Seni yakaladık." Bana sarıldı ve her öptü. "Sonunda seni yakaladık. İblisler artık zayıf, babalarım savaşa devam edecek. Harekete geçmeliyiz. Dediğim gibi, bir şey buldum..."

Her şey benim için çok hızlı geliyordu ama bunu durduramayacağımı biliyordum. Angie bana ne söylüyorsa ona uymak zorundaydım, çünkü kulağa acil gibi geliyordu. Yine kamçılanıyordum, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu, hâlâ bir rüyada da olabilirdim ama emin değildim. Hiçbir şeyden emin olamıyordum, tutunduğum tek mutlu şey yalnız olmadığım gerçeği.

Angie ile birlikte olmak her şeyi çok daha iyi yaptı. Buna hiç şüphe yok.

"Eve geri dönmemiz gerekiyor," diye mırıldandı. "Şimdi, herkesin neler olduğunu bilmesini istiyorum. Ne öğrendiğimi. Hemen bilmeleri gerekiyor."

"Mark," diye nefes nefese kaldım. "Pierce, neredeler? Onlar da geliyor mu?" Angie, "Onlar bizim gibi içine çekilmediler," diye onayladı, hâlâ

bana bakıyordu. "Babamlarla birlikte hâlâ savaşıyorlar. Biz bunu eve götürürken onlar da dışarıdaki iblisleri alt edecekler. Eve gitmemiz gerek. Anneme ihtiyacım var."

Arkama baktım, ikimize de ihtiyaç duyulduğunu hissettiğim kavgadan hızla uzaklaşmamayı diliyordum. Perry'yi şimdi biraz daha iyi anlamaya başlıyordum, neden savaşın ortasında değil de yük olmaktan nefret ediyordu. Neden iblislerin yarattığı beyin sisine yakalanan zayıf kişi bendim? Benimle ilgili bir şey mi vardı? Belki de geçmişteki mücadelelerim yüzündendi.

ve şimdiki zaman. Aile eksikliğim, terk edilmişlik duygularım, bu haremde yerimi bulmam...

Ama buna kendimi fazla kaptırmış gibi görünmüyordum. Her ne kadar bunu yapmak cazip gelse de, bunun beni daha fazla etkilemesine izin veremezdim çünkü sadece sihir kullanıldığını hayal edebildiğim birkaç dakika içinde Angie'nin evine geri dönmüştük. Ama beklediğim muhteşem bir sığınak değildi. Binanın etrafını saran kara gölgeli bulutlar, akademiden uzaktaki sığınağımızı bir başka savaş alanına dönüştürüyordu. Kalbim sıkıştı, sertçe yutkundum, gerçekten hiçbir şeye hazır hissetmiyordum,

Henüz bir mola veremeyecektik, ki bu gerçekten utanç vericiydi. Yine de nasıl hissettiğimin önemli olmadığını, daha önemli şeyler olduğunu bilerek kendimi çelikleştirdim.

"Kahretsin!" Angie iblisi burada, evinde, Perry ve annesine saldırırken gördüğünde çığlık attı. Göremeyen, eğitimiyle mücadele eden zavallı Perry ve büyük bir panik içinde olduğu her halinden belli olan Katie.

Harekete geçme zamanı gelmişti. Aklımdan geçenlerin hiçbir önemi yoktu. Her şeyi unutmalı ve çok verdiğim bu insanlara yardım etmeliydim. Perry canavarı savuşturmak ve uzak tutmak için çok iyi bir iş çıkarıyordu ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bize ihtiyacı ; iyi ki geri dönmüşüz.

"Geldik anne!" Angie, muhtemelen iblisin Perry'nin kafasını karıştırmak için çıkardığı, her yerden gelen seslerin üzerine bağırdı. "Yardım edeceğiz."

Annesininkiyle birleşen büyüsü, iblise karşı bir güçlendi. Sadece onları izleyerek bile yıllardır birlikte eğitim gördükleri anlaşılıyordu. Etkileyiciydi. Huşu içinde olmak istedim ama yapamadım.

"Perry, buradayım." Yol boyunca şekil değiştirerek ona doğru koştum. Bu pek kolay olmadı çünkü hâlâ bir kâbusun içinde, kısmen de olsa o orman benzeri atmosferde yaşıyordum. Baykuş formuma dönüştüğümde bu beni daha çok etkiliyor gibiydi ama elimden geldiğince bundan ve kıcıımı yırtarak savaştım.

Bir kenarda bırakılmayacaktım, yenilmeyi reddediyordum - şimdi her zamankinden daha fazla. Perry'nin yanında yer aldım.

her zaman göz hizamdaydı ve tüm gücümle saldırdım. Dürüst olmak gerekirse evren omuzlarımla üzerindeymiş gibi hissediyordum ve bu sorumluluğu almak çok zordu.

Ama akademiye bunun için gitmiştim, tüm eğitim bunun içindi. Ne kadar yorucu olursa olsun, her şeyin daha büyük bir iyilik için olduğunu ve içimde tüm becerilere sahip olduğumu aklımda tutmalıyım. Sadece derinlere inip onları serbest bırakmam gerekiyordu.

ANGIE

Ailemin bulunduğu eve gelmeyi kendine görev edinmiş lanet iblisi yendikten sonra *nihayet* eve *girdiğimizde* neredeyse mutfak masasının üzerine yığılacaktık

güvenli olması gerekiyordu. Gerçekten çok öfkeliydim. Bu tür şeylerin olmaması gerekiyordu ve gördüklerimden anladığım kadarıyla daha da kötüye gidecekti.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bir sandalyeye yığıldım. Yorgunluk beni gerçekten ele geçirmişti. Başka bir savaşın ortasında umuyordum çünkü içimde bir raunt daha yapacak gücüm olup olmadığını gerçekten bilmiyordum. Muhtemelen benim için çok fazla olacaktı. "Cehennem gibiydi. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum."

Perry yanıma yığıldı, en az benim hissettiğim kadar yenilmiş görünüyordu. Hemen ona dokunmak, kolunu tutmak için uzandım. Ne kadar bitkin olduğum önemli değildi, eğer onun için güçlü olmamı istiyorsa, o zaman yapacağım şey buydu.

"Perry, çok teşekkür ederim. Ben burada yokken anneme göz kulak oldun. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Çok minnettarım."

Eğıldim ve onu yanağından öptüm. Bir an dondu kaldı, sanki hâlâ beni hak etmediğini düşünüyordu ama neyse ki kısa süre sonra rahatladı. Ne olursa olsun onun için burada olduğumu anlamasına ihtiyacım vardı.

"Bana yardım etti," diye fısıldadı tek omuz silkerek. "sahip olmamız iyi bir şeydi. Aksi takdirde ne yapardık bilmiyorum."

Elimi onunkinin içine soktum ve parmaklarını hafifçe sıkarak birkaç dakika tuttum. Kısa süre sonra Chase'in de onun diğer tarafında aynı şeyi yaptığını fark ettimNe olsun, bu süreçte birbirimize destek olacağımızı bilmek göğsümü sevinçle . Biz artık bir aileydik.

"Diğer herkes nerede?" Annem ne kadar stresli da bir türlü oturamıyordu. Sinirli bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturmuş mutfakta bir aşağı bir yukarı volta atıp duruyordu. Babalarımın hiçbirisi henüz dönmemişti, bu yüzden tabii ki yaşlı bir durumdaydı. Onlardan herhangi birine bir şey olursa bununla nasıl başa çıkabilirdi ki? Bu beni de yıkardı ama asıl acı çekecek olan oydu. Aşk yolculuğumun henüz başındaydım. Onun sonu olmasını istemiyordum, bu hepimizi yıkardı.

"Yakında dönecekler," diye cevap verdim içi boş bir şekilde, her ne kadar ifademin ne kadar doğru olduğundan emin olmasam da. Demek istediğim, babalarım sıkı savaşıyorlardı ve iblislerle başa çıkabileceklerini biliyordum, ama o canavarlar güçlüydü. Kesinlikle endişeliydim. "Otur anne."

Ama tabii ki gelemeydi ve ben de Mark ve Pierce burada olmadığı için ona katılmayı daha çok istiyordum. Eğer babalarım , onlar da başaramazdı.

"Belki de dışarı çıkıp onları aramalıyım," diye açıkladı annem başparmağının tırnağını o kadar sert çiğniyordu ki, derisini kırmaya yaklaştığından emindim.

"Hayır, anne." Şimdi gerçekten ayağa fırladım. "Dışarı çıkıp onları bulacağım..."

Ama Tanrı'ya şükür bu bitirmeme gerek kalmadı çünkü ön kapı tıkırdayarak açıldı. Hemen panik halinde kaskatı kesildim umutsuzca içeriye girenin iblisler olmamasını ama değildi... gelenler hepimizin beklediği adamlardı. Birbirimize doğru koşup sarıldığımızda içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Onları gerçekten hissetmek için kollarımı kesinlikle herkese dolamak istedim. Gerçekten orada olduklarını ve bunun yine bir tür illüzyon olmadığını bilmem gerekiyordu.

Mark'tan uzaklaşıp yüz ifadesindeki endişeyi fark edene kadar gözlerimden yaşlar aktığını bile fark etmemiştim. bu kadar dehşet varken onun benim için endişelenmesi isteyeceğim son şeydi.

"Ne oldu?" Gözyaşlarımı hızla silerken sordum. Gerçi fark etmezdi, Mark onları çoktan görmüştü. "Kavgada mı?"

"Biraz zamanımızı aldı ama onları yenmek için hep birlikte çalışabileceğimiz bir taktik bulduk. Onları zayıflattık, beyinlerimizi zehirlenmelerini engelledik ve sonunda yenilmiş olarak kaçmalarını sağladık."

Başımı salladım. Anlamıştım çünkü buradaki iblisle de hemen hemen aynı şeyi yapmıştık, sadece büyü ve fiziksel saldırılarla. Ama yine de o canavarların hala olduğunu ve bizim hala tehlikede olduğumuzu bilmek gerçekten korkutucuydu.

"Peki, şimdi ne olacak?" Kısaca çünkü konuşmak biraz korkutucuydu. "Ne yapacağız, çünkü bu hiç bitmeyecek mi? Bu bir kabus."

Chase, "Unutma," diye tıslayarak bana hâlâ odada olduğunu hatırlattı. Kavgadan beri o kadar sessizdi ki neredeyse unutuyordum. "Kavgadan kaçarken bir şey söylüyordun. Beyin sisinde gördüğün bir şey."

Kahretsin, tekrar harekete geçtim. Tabii ya! Eve dönmek istememin bir nedeni vardı, çünkü artık kesinlikle herkesle paylaşmam gerektiğini bildiğim bir şey vardı. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim?

"Evet!" Ellerimi masaya vurduğum ve bu gerçekten de istediğim etkiyi yarattı. Diğer herkes sessizliğe büründü ve gözlerini benden ayırmadan masanın etrafında oturmaya başladı. "Evet, bir şey gördüm. Bir anı gibiydi ama bana ait değildi."

Tuhaf bir an olabilirdi ama o beyin sisinde gördüklerimin gerçek olduğunu biliyordum. Bana ait değildi ama sadece bir an için içindeydim. Kendimi başkalarının beni anlayabileceği bir şekilde ifade edebilmeyi umuyordum.

"Big Ben'deydim. Bilirsiniz, Londra'da. Ve karanlıktı." Hafif titrek bir nefes aldım. Yeniden yaşamak bile zordu. Orada

O anla ilgili çok korkutucu bir şey vardı, içgüdülerim oranın olmam gereken ama olmamam gereken bir yer olduğunu haykırıyordu. "Orada başka bir harem daha vardı. Kim olduklarını bilmiyordum ama akademiden olduklarından emindim. Rünlere bakıyorlardı - eski rünlere, anlamadıkları sembollere. Ama ben anlıyordum."

"Onları anladın mı?" Pierce şok içinde haykırdı. "Nasıl?"

Çaresizce omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Sadece bunun iblis tarafından kurgulanmış bir senaryo olduğunu hayal edebiliyorum. Belki de iblislerin gözünden görüyordum, bu yüzden rünleri anlayabiliyordum. Bilmiyorum. Ama mesaj açıktı. Cadılar Bayramı gecesi, bu yıl, iblislerin kitlesel bir salgını olacak. İngiltere'deki tüm noktaların etrafına yerleştirdiğimiz ve onların geçebileceğini düşündüğümüz büyülü koruyucuların hiçbir anlamı yok. İçlerinden geçip gidebilirler." Sesli bir şekilde yutkundum. "Başımız belada."

Odayı koyu bir sessizlik kapladı. Evet, bu aslında beklediğim bir tepkiydi. Bu haber karşısında söylenecek ne vardı ki? Özellikle de az önce yaşadığımız yoğun savaştan sonra. Ama bu yüzleşmemiz gereken bir şeydi.

Chase, "Sadece bir ay kaldı," diyerek hepimizin zaten düşündüğü şeyi doğruladı. "Bu çok yoğun. Hepimiz buna hazırlanmalıyız. Yani, o savaşın bir şey olduğunu düşününce. Gerçek bir savaşın hissettireceğini hayal bile etmek istemiyorum."

Mark başını öne eğmiş, babamlar benden başka her şeye bakıyor, Perry metanetle ileriye bakıyor ve diğer herkes bir balon gibi sönük duruyordu. Bunun şimdiye kadarki en korkunç haber olacağını biliyordum, özellikle de bugünden sonra, ama aynı zamanda hepimizin mümkün olduğunca çabuk bununla yüzleşmesi gerekiyordu.

"Akademiye geri dönmeniz gerekiyor," diye söze girdi annem, sesindeki sertlik beni çok etkiledi. "Dekanla konuşmanız ve bu işi çözmeniz gerekiyor. Öylece oturup bu işin uzamasına izin veremezsiniz. Buna hazırlanmak için ne kadar çok zamanımız olursa o kadar iyi olur. Ve biz... biz diğer tüm haremelerin bilmesini sağlayacağız. Bilmesi gereken herkese söyleyin ki ülke çapında hazırlanabilelim. Bu çok önemli. Her birine ihtiyacımız olacak

Hayatta kalma şansımızın olduğundan emin olmak için elimizdeki her saniye."

Yavaşça başımı salladım, bunu içime sindiriyor ve gerçekten kabulleniyordum. Kolay olmayacaktı çünkü gerçek ortaya çıkar çıkmaz her şey ışık hızıyla ilerlemeye başlayacaktı ama sanırım annem haklıydı. Olması gereken buydu.

"Şimdi akademiye geri döneceğiz," diye onu rahatlattım. "Ve tüm haremleri atamak için de zaman ayıracağım." Dört gözle beklediğim bir şey değildi ama şu anda öncelikli olan bir şeydi"Böylece hepimiz düzgün bir şekilde eğitime başlayabiliriz."

Etrafımdaki çocuklara baktım, onların da bunu içlerine sindirdiklerini ve kabul ettiklerini gördüm. Bu üstlenilmesi en kolay şey değildi ama onlar bu işin ayrılmaz bir parçası olacaklardı. Hepimiz ilk elden iblislerle savaştığımız için bizden çok fazla eğitim bekleniyordu.

"Bunun için hazır mısın?" Mark bana sessizce sordu. Yine omuz silktim.

"Bilmiyorum," diye ağır bir şekilde itiraf ettim. "Ama bu benden çok daha büyük bir mesele. Paylaşmam gereken bilgiler var ve bence bunu yapmamız çok önemli."

Her yerim titriyordu. zig zag çizdiğini hissediyordum. Bunun tam bir drama olacağını biliyordum ama bu noktada bunun için endişelenemezdik. Sadece başımızı öne eğip devam etmeliydik. Bir yerlerden güç toplamam gerekecekti, her ne kadar artık o güce sahip değilmişim gibi de. Tüm olurken kişisel bir dönüşüm geçirmiş olan harika bir büyücüydüm. Artık kendimi her şeyden, en çok da fikrimi söylemekten korkan bir kız gibi hissetmiyordum. Eğer erkeklere onlardan hoşlandığımı söyleyebilirim ve sorun olmazsa, o zaman her şeyi yapabiliirdim...

"VAY CANINA!" AKADEMİ DEKANININ APTAL OLDUĞUNU SÖYLEMEK YANLIŞ OLMAZDI.

Şaşırdım. Ama daha yeni ortaya çıktığımız için bu pek de şaşırtıcı değildi.

terkedilmiş a Yük . BİLGİ
üzerinde onun tur. "Pekala, o o

Gerçekten alışmamız gereken bir şey, değil mi? Buna ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum. Bu kesinlikle üzerimizde baskı yaratıyor."

Kendimiz çok iyi bir konumda olmasak da, şu anda dekanın yerinde olmak istemezdim. Muhtemelen büyük karmaşa içindeydi, üzerinde çok fazla yük olacaktı. Evet, cehennem gibi olmalı.

"Yapabileceğimiz bir şey varsa..." Mark teklif etti. "Zaten tüm eğitimlere ve bunun gibi her şeye dahil olacağımızı varsaymıştık..."

Dekan başıyla onayladı ama bize doğru baktığını hiç hissetmedim. Dürüst olmak gerekirse bize hiç dikkat etmediğini hissettim. Kendi endişeleri içinde kaybolmuştu.

"Haremler de bende," dedim listeyi ona doğru uzatırken. "Bunun benim asıl işim olduğunu biliyorum ve sonunda . Düşündüğünüzden uzun sürdüğü üzgünüm. Ama bitirdim."

Dekan ne yaptığıma bakmadı bile ama yüzünde belirgin bir mutluluk ifadesi belirdi. "Evet, bu harika. Yarın bir duyuru yapacağım. Her şey hakkında. Sanırım şimdi hepinizin odanıza dönmesi daha iyi olacak, bu arada ben de tüm bu ve kafamda toparlayayım."

Söylemek istediğim çok şey vardı ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Kabuğumdan çok fazla çıkmış olabilirim ama şu anda tansiyonu düşürecek söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Bunun yerine hepimiz koltuklarımızdan kalktık ve sessizce odadan çıktık. Havaya acı verici bir şekilde yapışan, nefes almanın zor olduğu kalın, ağır bir sessizlik. Her şeyin yoluna girmesi için bir şeyler söylemem gerektiğini, herkese destek olmam gerektiğini biliyordum ama bu çok zordu. Ben de kalp kırıklığı içinde kaybolmuştum.

"Odama gelecek misin?" Mark aniden sordu ve neyse ki korkunç sessizliği bir süreliğine bozdu. "Odanızda sorun yaşadığınızı biliyorum..."

Lola'yı düşündüm ve ürperdim. Her ne kadar onu tam olarak olmak istediği yere koymuş olsam da, bunu ona söyleyen kişi olmak istemiyordum. Onu mutlu ederek başkalarını mutsuz etmiş olabilirim. I

durumun böyle olmamasını umuyordum ama harem düzenlemelerinin bazı büyüçü kadınların kalbini kıracağından endişeleniyordum.

Evet, bunu hiç beklemiyordum.

"Evet, lütfen," diye tısladım, Mark'tan korunmak için ona yaklaştım. "Bunu çok isterim. Herkes tarafından takip edilmek istemiyorum."

Mark'ın odasının bulunduğu binaya doğru yürürken etrafımızda insanlar vardı. Herkesin gözünün üzerimizde olup olmadığını bilmiyordum ama kesinlikle öyle hissediyordum. Her tarafıma delici gözlerin battığını hissediyordum ve bu çok rahatsız ediciydi. Yaşadığım o günden sonra ihtiyacım olan son şeydi.

Aslında şu anda yapmak istediğim şey annemi arayıp ondan biraz güvence almaktı ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Annem tüm gece boyunca telefonda olacak, elinden geldiğince herkesi neler olduğu konusunda uyaracak ve Cadılar Bayramı mesajının düzgün bir şekilde iletildiğinden emin olacaktı.

Tanrım, daha gelecek çok şey vardı, değil mi? İnanılmaz bir miktar.

Mark'ın odasına girdiğimizde, içimdeki derin bir duyguyu serbest bırakmaya karar verdim - yakın zamanda serbest bırakabileceğimi düşünmediğim bir duygu. Ama birkaç kez neredeyse öldürülüyorduk ve artık kendimi aşmanın zamanı gelmişti.

"Hepinizi gerçekten seviyorum, biliyor musunuz?" Kahretsin, gözlerim yaşardı. Tıkanmaya başlamıştım. "Daha önce de böyle şeyler olduğunu biliyorum ama sonra her şey karmakarışık oldu, değil mi? Size olan hislerimi anlatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonsuza kadar sürse bile bir gün sizi seçecektim, çünkü siz her zaman benim haremim oldunuz. Benim için olanlar. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm."

"Biz de sizi seviyoruz," diye hemen söze girdi Mark. "Ve açıkçası, hepimiz birlikte bir harem olduğumuz için minnettarız, böylece birbirimizi koruyabilir ve sonra birlikte geleceğimizi dört gözle bekleyebiliriz. Bilirsiniz, tüm bunlar sona erdiğinde. Sizi gerçekten seviyoruz."

Perry kabul etti, sonra Pierce ve Chase de. Havada aşk kokusu vardı ve dürüst olmak gerekirse bu, evde oturmaktan çok daha iyi bir duyguydu.

kalp ağrısı ve endişe. Bunun için dünya kadar vaktimiz olacaktı, değil mi? Tanrım, yaklaşan her şeyle birlikte geleceğimizde çok fazla endişe ve panik vardı. Korkunç bir savaş yaklaşıyordu. Bizi çok uzun bir süre boyunca tüketecek bir savaş, Cadılar Bayramı'nda başlayıp devam edecekti... peki, ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? Sonsuza kadar da sürebilirdi.

Şimdilik, şu anda, sadece birlikte olmalıydık, hepimiz, sahip olduklarımızı keşfetmeliydik, dünya gerçekten etrafımızda parçalanırsa ve geriye hiçbir şey kalmazsa diye bu bağlantıyı biraz daha uzun süre hissetmeliydik. Eğildim ve önce Mark'ı öptüm, elim Perry'nin dizindeydi. İşlerin bu şekilde ilerlemesini istiyordum çünkü bundan sonra ne kadar zamanımız olacağını bilmiyorduk.

PIERCE

(İki Hafta Sonra...

AKADEMINİN KANTİNİNDE YÜRÜRKEN GÜLÜMSEDİM VE ŞUNLARI GÖRDÜM

Yeni kurulan tüm haremleer birbirlerine karşı olan hislerini keşfediyor. Bazıları birbirlerini istediklerini en başından beri biliyordu. Bu çok açıktı, bu yüzden Angie onları kolayca bir araya getirebildi. Diğerleri duyuru ilk yapıldığında biraz hayal kırıklığına uğramış olabilir, ancak sonunda ayakları yere basıyor gibi görünüyorlardı. Birbirlerine izin vermek, Angie'nin zaten fark ettiğı şeyi nihayet görebilecekleri anlamına geliyordu. Bilmeseler bile, hepsi birbirleri için yaratılmıştı.

Harikaydı ve beni çok gururlandırdı. Sadece bu akademinin bir parçası olmak değil, aynı zamanda temelde eşleştirici ve koruyucu olan druidess'i içeren kendi kişisel haremimin bir parçası olmak. Diğer herkesin kaçınılmaz olarak karşılaşacakları beyin zehrinden daha güvende olmalarını sağlamak için kendi yolundan çıkan kişi.

Bazıları için biraz endişeliydim. Beyin sisiyle baş edip edemeyeceklerinden emin değildim. Tüm eğitimimize rağmen zor olacaktı. Ama diğerlerinin yeteneklerine güveniyordum. Akademideki herkesle birlikte çalışıyorduk,

bilgi ve deneyimlerimizi aktardık. Ne yaptıklarını bildiklerine tamamen güvenebileceğimi görmemi sağladılar.

için korkunç bir değişim olacaktı. Hiçbirimiz savaş istemiyorduk ama savaş geliyordu. Bu yıl Cadılar Bayramı parti yapmak ve eğlenceli kostümler giymek için olmayacaktı. Her şey savaşla ilgiliydi. Kanlı bir karmaşa. Ama son birkaç haftadır biteni kabullenmeye başlamıştım. Aslında kendimi şanslılardan biri gibi hissediyordum çünkü iblislerle savaşma deneyimim vardı. Ne beklemem gerektiğini biliyordum... Chase'in ikinci savaş sırasında olduğu gibi beyin sisinin derinliklerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesem de, başıma gelirse bununla savaşmaya çalışacak kadar bilgiyle zırhlandığımı hissediyordum.

Yine de kantinde durmadım, öğleden sonra eğitimi için haremimle buluşacağım akademideki sahaya doğru devam ettim. İşe koyulma zamanı gelmeden önce hepimiz birlikte, sadece biz olmak istiyorduk.

Sabırsızlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, resmi haremimizi kurduğumuzdan beri hepimiz birlikte vakit geçiremeyecek kadar meşgulmüşüz gibi hissediyordum, sadece biz, çünkü gereken bir savaş vardı, bu yüzden bir araya geldiğimiz her anın tadını çıkarıyordum. Her zaman çok güzeldi.

Onları en çok neyin takdir ettiğimden emin değildim. *Sonunda* bir araya gelmek için bu kadar uzun süre beklediğim için miydi? Yoksa hayat o kadar sıkıntılıydı ki, beni iyi hissettirebilecek insanların etrafında olmak inanılmaz mıydı? Her iki durumda da, dürüstçe her bir anı kucakladım, hepsinin tadını çıkarmaya özen gösterdim çünkü geleceğin hiçbirimiz için ne getireceği hakkında kesinlikle hiçbir fikrimiz yoktu.

Dışarı çıktığımda gülümsemem daha da büyüdü ve hepsini zaten orada gördüm. Bütün harem, ben hariç. Mark hâlâ kararlılıkla Perry'ye yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Bence olumsuz tavrı olumluya dönüştüğünden beri çok daha iyi gidiyordu. Paniklemesini gerektirecek fazla bir şey olduğunu sanmıyordum ama Mark konu Perry olunca endişelenen biriydi. Kendine engel olamıyordu.

Chase kolunu Angie'nin omuzlarına dolamıştı ve onunla dalga geçip kıkırdamasını sağladığını görebiliyordum. Onu duyamıyordum.

ama Angie'nin kahkahası her zaman beynimde güçlü bir şekilde yer edecekti. O muhteşem, lezzetli, müzikal sese bayılıyordum. Şu anda kıkırdadığını bilmek kalbimi . Kendim de duyabilmek için ona yaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

"Pierce!" Beni ilk Angie fark etti. Sesindeki sevinç çok hoştu. Benim için bu kadar özel olan, benim için bu kadar çok şey ifade eden birinin varlığımdan mutlu olması ihtiyacım olan her şeydi. Dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissettiğimde bile beni neşelendirebiliyordu. "demek. Ne güzel! Olan her şeyi size anlatmadan önce hepinizin burada olmasını istedim."

Çimlerin üzerinde küçük bir daire şeklinde oturduk, hepimiz birbirimize baktık ve temelde dünyanın geri kalanını dışarıda bıraktık. Bunu yapmayı, kendi küçük baloncuğumuzda olmayı çok sevdim. Burası benim mutlu yerimdi. Bir an endişelenecek hiçbir şey yokmuş, dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi davranabiliyordum...

Angie, dünyanın sorunlarını baloncuğumuza taşıyacağımız anlamına gelen o işveli ses tonuyla "Ee," diye başladı. Ama bu sorun değildi, yani sonsuza kadar , değil mi? "Bu sabah annemle neyin peşinde olduğunu konuştum ve elbette tüm büyülü haremelerin neler olup bittiğini bildiğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ama bunun da ötesinde, daha fazla insanın öldürülmesini istemediğimiz için..." Angie bir an durakladı, o anın duygusu onu ele geçirmişti. Ona yardım etmek isteyen zavallı adamın bir anlık iyiliği yüzünden ölmesi gerçekten korkunçtu. İçimden bir ses hepimizin bunu sonsuza kadar içimizde taşıyacağımızı söylüyordu. "Bu yüzden, bunun bir daha yaşanmamasını sağlamak için bir şeyler üzerinde çalışıyor. Henüz ayrıntıları bilmiyorum ama bilirsiniz, annem her şeyi netleştirene kadar benim her şeyi bilmemden hoşlanmaz. Ama bu iyi bir şey." Mutlu bir şekilde başını salladı. "Her şeyin olduğunu hissediyorum. Gerçekten iyi gidiyor. Her şey..."

"Harika." Boşlukları onun yerine ben doldurdum. "Bu harika. Orada işlerin iyi gitmesine sevindim ve bence burada da oldukça iyi gidiyor. Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," diye kabul etti Angie. "Biraz korkan bazı insanlar var. Özellikle de yeni öğrenciler ve kaçıp geri gelenler. Ne bekleyeceklerini tam olarak bilmiyorlar. Ama sanırım onları iyi eğitiyoruz..."

Elbette korku ve endişe olacaktı. Böyle bir durumda nasıl olmasın ki? Ama hepimiz bir ekip olarak bir araya geliyorduk ve bence en önemli şey de buydu. Birlikte çalışmak, iblislere sırf antik kalıntılar üzerine yazılmış bir planları olduğu için bu kadar kolay alt edilemeyeceğimizi göstermek. Herkese anlatmak için elimden yaptığım şey buydu. Korkunun yollarına çıkan bir şey olmasına gerek yoktu. kullanabilir ve sahiplenebilirlerdi.

Hey, belki de bu eğitim ve öğretim işinde ilk düşündüğümde daha iyiydim. Bazen bu düşünceler beni çok mutlu ediyordu çünkü beni gelecek hakkında düşünmeye sevk ediyordu. Gelecekte bu savaş bittiğinde, ben ve haremim akademiden ayrıldığımızda. O zaman kendi ailemizi kurmayı düşünmeye başlayabilirdik. Angie hamile kalacak ve çocuk sahibi olmaya başlayacaktık. Bir zamanlar bu fikir beni korkutmuş olabilirdi ama artık bunun çok ötesindeydim. Baba olacağım için çok mutluydum.

İblisler Edinburgh'a saldırdığından beri çok değişmiştim ve bu yüzden kendimi kesinlikle daha iyi bir insan gibi hissediyordum. Her zaman olmam gereken adama dönüşüyordum. Çocuk sahibi olmak ve onları bu dünyada eğitmek... işte bu beni heyecanlandırıyordu.

Angie uzanıp elimi tuttu, Perry de öyle, böylece geri kalanımız çemberi birleştirdik ve haremimizin büyüünün içimizden geçmesine izin verdik. Tanrım, bu duyguya bayılmıştım. Her şeyin resmi olmasında gerçekten çok farklı bir şey vardı. Daha önce olduğundan daha iyi olamayacağını düşünmüştüm ve daha fazla yakınlaşamayacağımızı sanıyordum, ama burada şimdiye kadar en iyi konumdaydık.

Diğer herkes haklıydı, bu gerçekten de şimdiye kadarki en iyi duyguydu.

"Ne olursa olsun," dedi Perry şiddetle, sesi her zamankinden daha yüksek ve kendinden emindi. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. "Hepinizi seviyorum ve sizi kadar savunacağım. Umarım bunu biliyorsunuzdur. Benim için hiçbir şey sizden daha önemli değil."

Bir an için, hepimizin kahvaltı yapıyor olması gereken kafeden hışımla çıkıp gittiğim o belirsiz zamana geri döndüm. Bu anıyı neyin ortaya çıkardığından emin değildim ama kendi kendime alaycı bir şekilde gülümsememe neden oldu. O zamanlar ne kadar çocukmuşum, sırf biraz sonra ne olacağını bilmediğim için ne kadar aptalca davranmışım. Zamanda geriye gidip davranışlarımı değiştirebilmeyi çok isterdim çünkü bu son derece utanç vericiydi ama tek yapabildiğim öğrenmekti.

Sonunda olmamız gereken yere ulaştık. Bunun zaman alması ve hayati tehlike arz etmesi yanlış olduğu anlamına gelmiyordu. Sabır öğrenmem gereken bir beceriydi. Bu beceri hakkında her şeyi *gerçekten* öğrendiğimden emin için iki haftam kalmıştı. Kendime yük olmama izin veremezdim.

"Ben de hepinizi seviyorum." Angie önce yanaklarıma dokundu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Omurgamdan aşağı bir cızırtı yayıldı, o kimya beni neredeyse anında ele geçirdi. Gerçekten de olağanüstü biriydi, değil mi? Bunu asla unutamayacağımdan değil. Gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel kadındı, bundan kaçış yoktu ama aynı zamanda inanılmaz bir kıvılcımı da vardı. "Sizler benim dünyamsınız, hepiniz." Öpücükler çemberin etrafında dolaştı; tüm erkekler tıpkı benim gibi parladı. "Ve gece gündüz sihrim üzerinde çalışıyorum, olabildiğince güçlü olduğundan emin oluyorum, böylece sizi koruyabilirim."

Mark dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle, "Ben ve Perry birlikte çalışıyoruz," diye yarı fısıldadı. "En yüksek güce sahip olduğumuzdan emin olmak için çünkü ben de hepinizi seviyorum. Sahip olmak istediğim gelecek sizlerle birlikte. Hepsi bu."

"Siz benim ilk gerçek ailemsiniz," diye katıldı Chase. "Bu yüzden elbette sizi seviyorum ve Pierce'a kaslarımı güçlendirmesi için beni eğitmesini . Umarım elimden gelenin en iyisini yapabilirim."

"Zihinsel bloklarını unutma," diye gururla hatırlattım ona. İblislerin onu depo yerine garip bir orman sahnesi olan zihinsel bir yere sürükledikleri olaydan sonra, bunun bir daha olmasına izin vermemeye kararlıydı. Normalde son derece açık olan zihnini kapatma konusunda kaydettiği ilerleme son derece etkileyiciydi. Yaşadıklarından sonra kendini tamamen farklı bir yerde görmek ve hiçbirimize zarar vermek istemediği için nereye saldıracağını bilememek zor olmuş olmalı. Yer değiştirmek bile

Çok korktuğu için insan formuna geri dönmüştü, hepsi bana korkunç geliyordu. Chase'in her gün yaptığını gördüğüm şekilde bunun üstesinden gelebileceğimden emin değildim. "Her şeyini verdin Chase. Hepiniz . Bu da seni her geçen gün daha çok sevmeme neden oluyor. Tek pişmanlığım birlikte daha fazla yalnız zaman geçiremiyor olmamız. Bu, tüm bunları biraz daha az acı verici hale getirirdi."

Angie sırtıtarak, "Yapacağız," diye beni rahatlattı. "Tüm bunlar sona erdiğinde, şimdiye kadar istediğimiz her şeye ve daha fazlasına sahip olacağız. Umarım yarattığım tüm haremle için de aynısı olur. Hepsi için en iyisini istiyorum."

"İnan bana," dedim, onunla da çok gurur duyuyordum. "Hepimizi gururlandırdın."

Birkaç dakika boyunca sırayla herkesle göz göze geldim, yüksek sesle söylemeyi başaramadığım her şeyi, doğru düzgün nasıl seslendireceğimi bile bilmediğim tüm duyguları sessizce ilettim ve aynı şekilde geri döndüğünü hissettim. Evet, artık gerçekten birbirimize bağlıydık ve bu *her şeydi*.

Angie ayağa kalkarken, "Vakit geldi," diye fark etti. "Öğrenciler geliyor. Eğitim başlamak üzere. Hepiniz hazır mısınız?"

O küçük sohbetten sonra her şeye hazırdım. Önümüzde uzanan korkutucu kısımlara bile. Haremim yanımdayken her şeyin üstesinden gelebilir, iblislerle dolu olsa bile dünyayı ele geçirebilirdim. Uğruna savaşacak çok şeyim vardı ve bu da beni ne pahasına olursa olsun kazanmaya son derece kararlı kılıyordu.

Aşkım vardı.

AYRICA LAURA WYLDE TARAFINDAN

Büyücüler ve Şekil Değiştirenler
Akademisi (I. Kitap) Büyücüler Değiştirenler
Akademisi KitapBüyücüler ve Şekil
Değiştirenler Akademisi (III. Kitapve Şekil
(II.))

Amazon'un Panter Şekil

Değiştirenleri Panterlerle

Çiftleşen Her Panthera

Koruyucusu

Panthers tarafından alındı

Kutu Seti (Amazon'un Panter Şekil

)Değiştirenleri Anka Kuşu

Koruyucuları

Koru

Hizmet Et

İtaat Et

Kutu Seti (Anka Koruyucuları)

LAURA'NIN TOPLULUĞUNA KATILIN

Umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir. Özel e-posta listeme katılmak isterseniz, sizi en son kitaplarımdan, promosyonlardan ve daha fazlasından haberdar etmek isterim!

[\[Laura'nın Topluluğuna Katılın\]](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

